

s.3

YENİ ANAYASA TARTIŞMALARI VE SOLDAKİ YANSIMALARI

Erdoğan'ın denetimindeki dinci-gerici AKP ve kumandasındaki sermaye devleti, en başta Kürt halkı için daha karanlık bir rejime dönüşecektir.

s.4

SİLVAN'DA 'TOPYEKÜN İMHA' SAVAŞI

Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde sokağa çıkma yasağı ilanından polis ve asker zırhlı araçlarla, tanklarla ve helikopterlerle halka saldırdı.

s.30

25 KASIM'IN ÇAĞRISI: YAŞAMAK İÇİN SOSYALİZM!

Emekçi Kadın Komisyonları, 25 Kasım'ı verili mücadele dinamiklerini açığa çıkarmak için etkin bir hazırlığa konu edecek, katliamcı düzenin teşhirini yapacak, "Yaşamak için sosyalizm!" şiarıyla işçi-emekçi kadınları mücadele çağıracaktır.

Yeni hükümetin masasında, yeni Anayasa ve başkanlık sisteminden çok daha önemli ve kapsamlı iktisadi-sosyal ve siyasal yıkım programları yer almaktadır.

Gelişmeler, yeni dönem içerisinde işçi ve emekçileri her açıdan zor günlerin beklediğini ortaya koyuyor. Bir yandan gündemde olan iktisadi-sosyal yıkım saldırıları, öte yandan gün be gün tırmandırılan faşist baskı ve zorbalık emekçilerin yaşamını adeta cehenneme çeviriyor. Fakat bu aynı süreç beri yandan sermaye düzeninin de korkularını büyütüyor, uykularını kaçırıyor. Zira tüm bu çırpınışları üzerinden günü kurtarsalar da sonlarını bu gelişmeler yaklaştırıyor. Onlar, yarattıkları cehennem içerisinde başta işçi sınıfı olmak üzere emekçilerde malyanan öfkenin farkındalar. Bunu Haziran'da gördüler, bunu Metal Fırtnası'nda hissettiler. Şimdi, tüm bu saldırıları geri püskürtmek için sınıfın devrimci direnişini örgütlemek için seferber olma zamanı.

s.2

SAVAŞ, SALDIRGANLIK VE SOSYAL YIKIM PROGRAMI KAPIDA!

ŞAN OLSUN EKİM DEVRİMİ'NİN 98., YENİ EKİMLER'İN PARTİSİNİN 17. YILINA...

» Ekim Devrimi ve savaş
» Sosyalist Ekim Devrimi: Ezilen halkların kurtuluş bayrağı
» Şan olsun yeni Ekimler'in partisine!

s.16-21

Savaş, saldırganlık ve sosyal yıkım programı kapıda

1 Kasım seçimleri ve ortaya çıkan sonuçlar, farklı toplumsal kesimlerin gündemi olmaya devam ediyor. Aradan iki hafta geçmesine rağmen, -sermaye medyasının da özel çabası ile-, seçim sonuçları üzerinden yürütülen burjuva propaganda, emekçilerin gündemini fazlasıyla işgal ediyor.

Özellikle yeni Anayasa ve başkanlık sistemi eksenli tartışmalar, farklı düzen güçlerinin ve reformist solun bu gündemler üzerinden aldığı tutum ve yaklaşımlar, düzen siyasetinde giderek öne çıkmış bulunuyor.

Türlü vaatlerin yanı sıra, faşist baskı ve devlet terörünü tırmandırarak bir kez daha hükümet koltuğuna oturmayı başaran AKP'nin, devreye soktuğu bu hamlelerle sefil iktidar hesaplarına toplumsal dayanak yaratmayı amaçladığı açık. 13 yıllık dönem içerisinde bu türden düzen için karşıtlıkları etkin bir şekilde değerlendiren, gerilim siyaseti üzerinden toplumda kendisine geniş bir taban bulabilen AKP hükümeti, bir kez daha başkanlık sistemi ve yeni Anayasa tartışmaları ile bu politikayı sürdürüyor. Saraydan ve saltanattan kolay kolay vazgeçmeyeceği aşikar olan Tayyip Erdoğan ve partisi, bunun gerektirdiği her türlü yasal ve fiili yolu arsızca ve sınırsızca kullanıyor. İşte yeni Anayasa ve başkanlık sistemi politikasından beklentileri ve bu politika üzerinden toplumu hedef alan gerici tartışmalar, AKP hükümeti adına bu sefil hesapların sadece bir boyutunu oluşturuyor.

Türkiye toplumu sadece bugün değil, bütün bir seçim dönemi boyunca düzen güçleri ve sermaye partileri tarafından bu başlıklar üzerinden karşılıklı olarak telkin edildi. Reformist sol da "seni başkan yaptırmayacağız" söylemi üzerinden verili senaryo içerisinde önemli bir figüran oldu. Toplumu farklı burjuva klikler arasına sıkıştıran-mahkum eden, düzen Anayasası ve yönetim biçimi tartışmaları ekseninde taraflaştıran bu sürecin bir başka boyutu ise, işçi ve emekçileri bekleyen kapsamlı yıkım saldırılarını perdeliyor olmasıdır.

Zira kurulacak yeni hükümetin masasında, yeni Anayasa ve başkanlık sisteminden çok daha önemli ve kapsamlı iktisadi-sosyal ve siyasal yıkım programları yer almaktadır. Seçim sonuçları açıklanır açıklanmaz önemli sermaye çevrelerinin verdiği mesajlar ve AKP hükümetine yönelik "dikkatinizi istikrar ve güven ortamına verin" uyarıları, başkanlık tartışmasının tozu dumanı içerisinde emekçilere dayatılacak olan yıkım saldırılarının kapıda olduğunun habercisi idi. Başta TUSİAD, MÜSİAD ve TİSK olmak üzere önemli sermaye güçleri, daha ilk adımda AKP hükümetini ekonomi programına yoğunlaşmaya çağırdı.

Sermayenin yeni hükümetten beklenileri, adı geçen ekonomi programı üzerinden açıkça görülebilir. Zira bu programda kıdem tazminatı hakkının gaspından bölgesel asgari ücret uygulanmasına, esnek ve kuralsız çalışma ile taşeron köleliğinin alabildiğine yoğunlaştırılmasından güvencesizliğe kadar çok yönlü saldırılar yer alıyor. UİS adı altında toplanan ve daha önceki dönemden devralınan ekonomik-sosyal

yıkım programı, sermaye düzeni açısından başkanlık tartışmalarından çok daha kritik ve öncelikli bir yerde duruyor. Zira ekonomi ciddi kırılmalara gebe ve sermaye bu süreçleri önden emekçilere fatura ederek aşmayı hesaplıyor. Yeni kurulan hükümetin tüm bu açılardan sermayeye kusursuz bir şekilde hizmet edeceği ise açık. Dahası bu konuda geride kalan 13 yıllık bir pratiği bulunuyor ve hayli deneyim sahibi.

İşçi sınıfını, emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri hedefleyen saldırıların bir diğer boyutunu ise faşist baskı ve devlet terörünün tırmandırılması oluşturuyor. Hali hazırda yaşananlar gündemde olan saldırı dalgasının boyutlarını görebilmek açısından fazlasıyla yeterli. Kürdistan'da ölçsüz ve pervasız bir kirli savaş yürütülüyor. Hemen her türlü gösteri, protesto ya da basın açıklaması polis terörünün hedefi haline geliyor. Toplumsal muhalefetin sesi türlü araçlarla boğulmak isteniyor. Basına yönelik sansür ve gazetecileri hedef alan devlet terörü dizginlerinden boşalmış durumda. Önümüzdeki dönemin tüm bu açılardan çok daha kapsamlı saldırılara gebe olduğu ise bilinen bir gerçeklik. Bunu hem yeni hükümetin siyasal programından görebiliyoruz, hem de fiili olarak uygulanan devlet terörü üzerinden.

Sermaye devletinin bu denli pervasızlaşmasının gerisinde ise, yukarıda özetlediğimiz kriz dinamiğinin tetikleyeceği toplumsal kalkışmaları önleme arzusu yer alıyor. Zira sermaye devleti, özellikle son yıllarda TEKEK'leri, Haziranlar'ı, Metal Fırtınası'nı, Kürdistan'da bir çok kez gündeme gelen serhıldanları yaşamış bulunuyor. Önümüzdeki dönemde bu türden sınıf ve kitle hareketlerinin çok daha sık ve sarsıcı bir biçimde karşısına çıkacağının bilincinde olan düzen, tırmandırdığı faşist baskı ve zorbalıkla kendince önlem almayı hesaplıyor.

Emperyalist savaş ve saldırı politikaları ise yeni hükümetin masasında duran bir diğer önemli gündem başlığını oluşturuyor. Türkiye toplumu büyük oranda başkanlık tartışmaları ile sersemletilirken, sermaye devleti emperyalist merkezlerin çıkar ve hesapları doğrultusunda yeni adımlar atmaya devam ediyor. Daha henüz 1 Kasım seçimleri yapılmamışken, daha bir hükümet dahi kuramamışken, ara dönem içerisinde ve meclis tatilken çıkarılan savaş tezkeresi, yeni hükümetin tam bir savaş ve saldırı hükümeti olacağını tartışmasız bir şekilde gözler önüne serdi.

İşte tüm bu gelişmeler, yeni dönem içerisinde işçi ve emekçileri her açıdan zor günlerin beklediğini ortaya koyuyor. Bir yandan gündemde olan iktisadi-sosyal yıkım saldırıları, öte yandan gün be gün tırmandırılan faşist baskı ve zorbalık emekçilerin yaşamını adeta cehenneme çeviriyor. Fakat bu aynı süreç, beri yandan sermaye düzeninin de korkularını büyütüyor, uykularını kaçırıyor. Zira tüm bu çırpınışları üzerinden günü kurtarsalar da aynı toplumsal süreçler sonlarını da yaklaşıyor. Onlar, yarattıkları cehennem içerisinde başta işçi sınıfı olmak üzere emekçilerde mayalanan öfkenin farkındalar. Bunu Haziran'da gördüler, bunu Metal Fırtınası'nda hissettiler.

Şimdi, tüm bu saldırıları geri püskürtmek ve Türkiye toplumunda temiz bir rüzgar estirmek için sınıfın devrimci direnişini örgütlemek için seferber olma zamanı. Bunun imkanları derin toplumsal çelişkiler içerisinde geliyor. İşte Kocaer, Gürmak direnişeri, işte İFF ve cam işçilerinin eylemleri bunu anlatıyor. Düzenin gerici iç hesaplaşmasının ürünü olan ve toplumu bu ekseninde kutuplaştıran başkanlık vb. tartışmalardan sınıfı koruyacak ve arındıracak olan da bur türden sosyal mücadeleler olacaktır.

Yeni anayasa tartışmaları ve soldaki yankıları

"1 Kasım seçimleri kendisi de dahil hiç kimsenin beklemediği bir biçimde AKP'nin açık ara üstünlüğü ile sonuçlandı."

"Tayyip Erdoğan 7 Haziran seçimleri sürecinde başkanlık sistemi adı altında saltanat özentili bir tek adam diktatörlüğüne yolu açmak için varını yoğunu ortaya koymuş ve sonuçta hüsrana uğrayarak giriştiği kumarı kaybetmişti. 7 Haziran ertesiinden başlayarak ise bu kez kaybettiği tek başına hükümet olanağını yeniden elde etmek üzere toplumsal faturası hayli ağır yeni bir kirli oyuna girişti ve herkesi şaşkınlık içinde bırakarak sonuçta amacına ulaştı. Üstelik beklediğinden de fazlasını elde etmiş olarak."

"...Bunun kuşkusuz önemli siyasal sonuçları olacaktır. AKP bir dizi alanda iyice pervasızlaşacak, denetim ve hakimiyetini yeni alanlara yaymaya çalışacak, yeni Anayasa ve başkanlık sevdası doğrultusunda yeni hamleler deneyecektir." (Ekim, sayı 297, Kasım 2015)

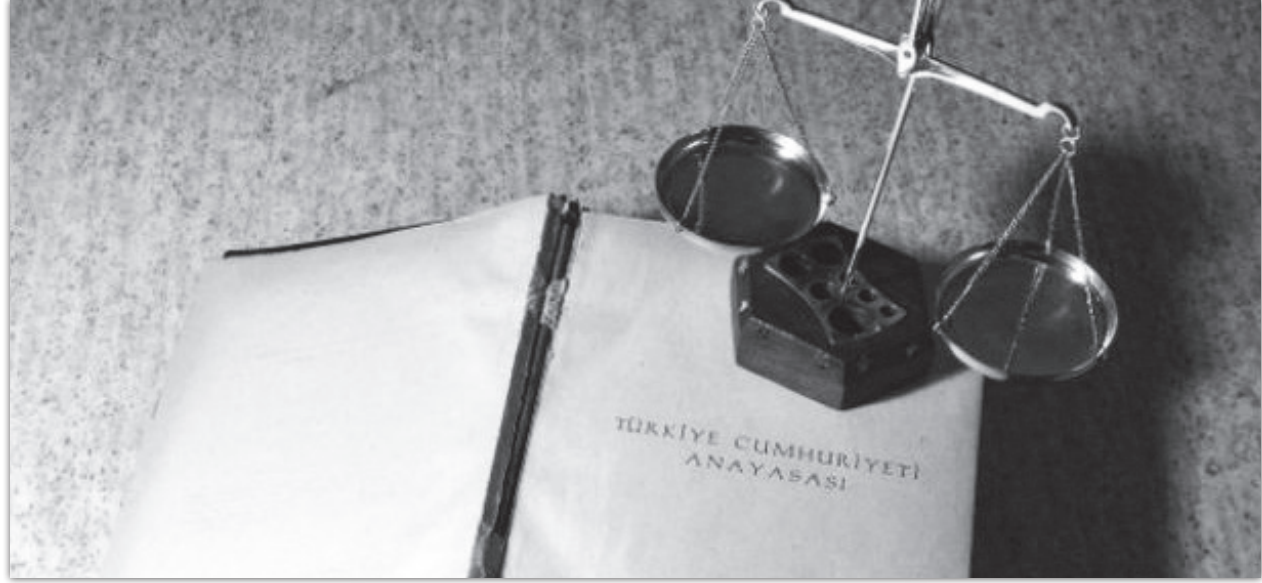
1 Kasım seçimlerinin ardından yapılan tüm tartışmalar ve değerlendirmeler komünistlerin öngördüğü doğrultuda gelişmiş, "başkanlık" ve yeni Anayasa tartışmaları seçimlerin hemen ardından tekrar AKP'nin gündemine gelmiştir. Muhtemeldir ki, tek başına AKP'den oluşacak olan yeni hükümet kurulur kurulmaz, AKP kurmayları yeni Anayasa ve başkanlık sorununu meclisin gündemine de getireceklerdir.

Dikkate değer olan, bu yönlü tartışmalara Kürt hareketi ve Türkiye solunun önemli bir kesiminin de dahil olmasıdır. Söz konusu çevreler "Demokratik Anayasa" olarak kodladıkları yeni bir Anayasa'nın toplumun bir ihtiyacı olduğunu iddia etmektedirler. Dahası, HDP bünyesindeki Celal Doğan ve Dengir Mir Mehmet Fırat gibi milletvekilerince dolaysız olarak başkanlık konusunun da tartışılabileceği ileri sürülmektedir. HDP parti sözcüsü Ayhan Bilgen ise, "Tayyip Erdoğan'ın tek adam diktatörlüğü anlamına gelmemek" koşulu ile başkanlık konusuna açık olabilecekleri mealinden açıklamalar yapmıştır. Kürt hareketi yeni Anayasa için ise Kürtlerin kimliğini tanıma şartını ileri sürmektedir.

Devrimci demokrasiden liberal demokrasiye

PKK ile temsil edilen Kürt hareketi de, bugün HDP'nin bileşeni haline gelen Türkiye solunun önemli bölümü de geçmişte devrimci, demokratlardı. Tüm kusurlarına rağmen programları devrimciydi. Düzeni aşan bir mahiyete sahipti. Devlete cepheden tutum alınıyor, devrimci iktidar hedefleniyor, doğal olarak şiddete dayalı devrim fikri savunuluyordu. Demokrasi sorunu, ulusal sorun gibi temel toplumsal sorunların çözümü devrime bağlanıyordu. Daha yalın bir anlatımla, bu akımların tümü de demokrasi sorununu ve onun bir parçası olarak ulusal sorunu bir devrim sorunu, demek oluyor ki, sermaye devletinin yıkılması sorunu olarak görüyorlardı. Anayasa denince de akla gelen haliyle "Devrimin Anayasası" idi.

Bu arada, parlamento ve temsili diğer kurumlar

elbetteki reddedilmiyordu. Ancak, bu kurumlar içindeki çalışma demokrasi mücadelesinin tali bir alanı olarak görülüyordu. Hiçbir biçimde merkeze konulmuyordu. Çünkü TİP'in parlamentarizminden, TKP'nin 60 küsur yıllık burjuva reformist çizgisinden ve Mihri Belli'nin başını çektiği MDD ile temsil edilen darbeci-reformist gelenekten kopulmuştu.

Gelenen yerde bunlardan eser kalmamıştır. Kürt hareketi de onunla bir bileşke halinde hareket eden tasfiyeci sol da ileriye değil, geriye doğru evrildiler. Renksiz reformist legal partilere dönüştüler. Adım adım sloganlarını budadılar, yumuşadılar, renk değiştirdiler, programlarını geriye doğru daralttılar, iktidar hedefinden vazgeçtiler. Gelişmenin mantığına uygun olarak en sonunda devrimi de kategorik olarak gündemlerinden çıkardılar. Bu çevrelerin legalizm ve ilkesiz birlik peşinde koşmak en önemli icraatları haline geldi. Reformizm konusundaki geçmiş dönem hassasiyetinden zırnık kalmadı. Tam boy ilkesizlik, tam boy oportünizm, günü kurtarmak adına gelecek perspektifinden kopmak, Kürt sorununda kuyrukçuluk bu akımların karakteristik özelliği haline geldi.

Ve nihayet, parlamenter alan bu partiler için yeniden önemli bir alan haline geldi. Ne derlerse desinler parlamento ve diğer temsili kurumlarda çalışma fiilen ve adım adım merkezi çalışma haline geldi.

Parlamenter "zaferler" elde edildikçe bu zaafiyet daha da derinleşti, daha bir güç kazandı. Öyle ki, sorunlara parlamenter ölçülerle bakılır oldu. Düzeni aşmak yerine reforme etmek, iyileştirmek, her soruna düzen içi çözüm aramak bir program, bir çizgi haline geldi bu akımlar için. Proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olarak ileri sürülen "Devrimci işçi-köylü diktatörlüğü" yerini "Demokratik Cumhuriyet"e, "Devrimin Anayasası" ise yerini "Demokratik Anayasaya" terk etti.

Gerici ütopyalar ve temel gerçekler

Dinci-gerici AKP iktidarı başından itibaren işçi, emekçi ve Kürt halkı düşmanı bir sosyal yıkım ve savaş iktidarındır.

Türkiye bu dinci-gerici iktidarın marifeti ile tarihinin en karanlık dönemini yaşamaktadır. Sermaye devleti bu iktidar döneminde, her türlü yasanın hiçe sayıldığı, hiçbir kuralın tanınmadığı, 7 Haziran'la birlikte adeta tek bir adamın yönettiği bir faşist, polis rejimine dönüşmüştür.

Dinci-gerici iktidar ve onun dümeninde olduğu sermaye devletinden işçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının çıkarlarını gözetken, bu anlama gelmek üzere onların demokratik özlemlerine karşılık gelen "yeni" ya da "demokratik" bir anayasa beklemek Kürt hareketi ve reformist solun, aradan geçen yılların acı deneylerine rağmen vazgeçemediği gerici bir düştür. Tayyip Erdoğan'ın tam denetimindeki dinci-gerici AKP ve kumandasındaki sermaye devleti, önümüzdeki dönemde, en başta Kürt halkı için daha koyu ve karanlık bir rejime dönüşecektir.

Devrime bağlanmamış, bu anlama gelmek üzere sermaye devletini yıkmayı hedeflemeyen gerçek bir demokrasi mücadelesi verilmeden, bu mücadele zafere ulaştırılmadan ne demokratik bir Anayasa'dan ve ne de demokratik kazanımlardan söz edilebilir. Sözü edilen yeni Anayasa ve başkanlık demek, Tayyip Erdoğan'ın tek adam diktatörlüğü demektir.

Özellikle Kürt hareketi "çözüm" adına AKP ile, kendisine daha büyük acılar ve yıkımlara mal olacağı kesin yeni bir "macera"ya girmemelidir. Böylesi bir maceranın kendisi hem Kürt halkına, hem de Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarına faturası çok daha ağır olacaktır. Elbette ilerici ve devrimci güçlerine de...

Haziran Direnişi sırasında sergilenen tutum, tarihin en rezil yolsuzluk skandalı sırasında yaşanan iktidar kavgası sırasındaki çatlaqlara oynama politikası, Türkiye'yi hükümsüz bırakmamak gerekçesi ile AKP hükümetine bakan vermek, Kürt hareketinin hem Kürt halkına ve hem de Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkları ve devrimci hareketine ağır faturaya dönüşen diğer örneklerdir.

Tüm bu nedenlerle bu iktidarın ne yeni Anayasa çalışmalarına ve ne de Tayyip Erdoğan'ın tek adam diktatörlüğüne en küçük bir destek verilmemelidir. Devrimcilik adına ortaya konacak böylesi bir pratiğin ise vebali daha bir ağırdır.

Devlet terörüne karşı fiili-meşru mücadele!

Seçimlerin ardından sermayenin beklediği “istikrarı” hayata geçirecek olan, aynı zamanda Kürt sorunu, “demokratik hak ve özgürlükler” gibi konularda yeni adımlar atmaya hazırlanan AKP hükümeti, tüm bunları yapabilmek için başta Kürt halkı olmak üzere toplumsal muhalefeti baskı ve zorbalıkla ezmeye/sindirmeye çalışıyor. Bu kapsamda devlet terörü seçimin ardından aralıksız olarak sürüyor. Önümüzdeki dönemde bu saldırganlığın dozunun daha da artacağı açık. Silvan’da günlerdir aralıksız süren devlet terörü bunun kanıtı. Gençliğin 6 Kasım eylemlerine yönelik saldırılar da.

Seçim öncesi yere yatırılan Kürt işçilerine “Türk’ün gücünü göstereceğiz” tehdidinin ardından yaşanan katliamlar ortada. Şimdiye Silvan’a giden HDP’li vekillere söylenen “üç mahalleyi haritadan sileceğiz” sözüyle sermaye devleti nasıl bir yöntem izleyeceğini işaret etmekte. Ayrıca, İÜ’deki eyleme saldıran polis şefinin “Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bunu öğreteceğiz size” sözleri fevri bir çıkıştan öte devletin yeni dönem tutumunu da ifade ediyor. Keza Davutoğlu’nun “beyaz Toroslar” ile yaptığı tehdit son derece modern araçlarla ve silahlarla hayata geçirilmekte. Yakın gelecekte bugünlerde yaşanan katliamlar anlatılırken “90’larda beyaz Toroslar, 2015’li yıllarda Rangerler vardı” denilecek.

1 Kasım’dan zaferle çıktığını iddia eden bir hükümetin sergilediği bu terör esasında durumun tam aksi olduğunu göstermektedir. Sandıklardan çıktığı iddia edilen milyonlarca oy AKP’nin güven içinde olmasını sağlamamıştır. Zira karşısında bu düzen

içerisinde kalıcı çözümü mümkün olmayan temelli sorunlar bulunuyor. Bunlardan biri Kürt ulusunun haklı istemleridir. Diğeriyse her gün kendini bir başka biçimde gösteren iki ezeli sınıf arasında süren sınıf savaşımıdır. AKP, şimdiye kadar kimi sözde açılımlarla bastıramadığı Kürt halkını susturabilmek için devlet terörüne ihtiyaç duyuyor. Aynı baskı mekanizması işçi sınıfının örgütlü tepkisine yönelmek için de hazırda tutuluyor. İhtiyaç duyulduğunda da devreye sokuluyor.

Devlet terörünün böylesine pervasızca hayata geçirildiği bir dönemde hak ve özgürlüklerin korunması, yeni kazanımlar elde edilmesi için izlenecek hat yakın zamanın aynasına bakınca net bir şekilde görülmektedir. Haziran Direnişi’nin ilk günlerinde Erdoğan’ın gözünü neden Fas’ta açtığı yeterince açıktır. Keza 6-8 Ekim Kobanê Direnişi’nde sergilenen tüm teröre rağmen sermaye devletinin nasıl paniklediği ortadadır. Dış dünyayla bağlantısı kesilen Öcalan’la birden bağlantı kurdurulması bu direnişin sonucudur. Yine başta Greif ve metal fırtınası olmak üzere sınıf merkezli fiili-meşru direnişler bu konuda tutulması gereken yolu açıkça göstermektedir.

Sonuç olarak yaşananlar sermaye devletinin ezberindekileri hayata geçirmesinden başka bir şey değildir. Devlet terörünün en vahşi biçimiyle devrede olduğu böylesi zamanlarda, en temel hak ve özgürlükler için dahi diş diş bir mücadele verilmek zorunludur. Devletin terör silahını işlevsiz hale getirecek olan fiili, meşru, birleşik, kitlesel mücadele yol ve yöntemleridir.

Silvan'da 'topyekûn imha' savaşı

Sermaye devleti Diyarbakır’ın Silvan ilçesini bombalıyor. 2 Kasım günü sokağa çıkma yasağı ilan edilen Silvan’da polis ve asker zırhlı araçlarla, tanklarla ve son olarak helikopterlerle halka saldırdı.

7 Kasım günü baskılara ve saldırılara karşı gürültü çıkarma eylemi yapan Silvan halkına polis zırhlı araçlarla saldırarak gaz bombası attı, tazyikli su sıkı. Saldırı sonucu 23 kişi gözaltına alınarak Silvan Emniyet Müdürlüğü’ne götürüldü.

İlçede 2 Kasım’dan beri elektrik ve suyun kesik olmasının yanında gıda sıkıntısı da yaşanmaya başladı. Bu nedenle Silvan Muhtarlar Derneği tarafından yaptırılan 7 bin ekmeğin mahallelere dağıtılması ise yine polisler tarafından engellendi.

Sokağa çıkma yasağının 7. günü olan **9 Kasım**’da saldırılar aratarak devam ederken özel hareket timleri bir kahveyi taradı.

Feridun Mahallesi Diyarbakır Caddesi üzerindeki Dicle Kiraathanesi’ni tarayan özel hareket timleri Mehmet Gündüz (45), Seyfettin Kurt (44) ve Abdulsamet Kesici’yi (50) ağır şekilde yaraladı.

Yaralılar çevredekiler tarafından Silvan Devlet Hastanesi’ne kaldırıldı. Mehmet Gündüz buradaki ilk müdahalenin ardından Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne sevk edilirken yolda yaşamını yitirdi.

Katliamın yanı sıra sokağa çıkma yasağının uygulandığı mahalleler top atışlarıyla vuruluyor. Gaza Topê Tepesi’ne konuşlandırılan tankların mahallelere top atışları yaptığı belirtildi.

Sermaye devletinin saldırılarına karşı direniş devam ederken mahallelere girmeye çalışan zırhlı bir kepçe darbelenerek kullanılamaz hale getirildi.

8 Kasım’dan beri özel hareket timlerinin ilçede yığınak yaptığı belirtilirken, Mescit Mahallesi’nde ise yaşanan patlamada çok sayıda özel hareket polisinin yaralandığı ve hastanelere sevk edildiği bildirildi.

Sıkıyönetimin 9. gününe girdiği **11 Kasım**’da Silvan’ın Tekel, Konak ve Mescit mahallelerine devlet güçlerince hava saldırısı düzenlendiği belirtildi. Saldırı sonucunda mahallede bulunan çok sayıda kişinin yaşamını yitirdiği ve yaralandığı belirtiliyor.

Ayrıca özel harekât polislerinin zırhlı araçların megafonundan ve camilerden “Mahalleyi boşaltın yoksa hepinizi tararız” anonslarını geçtiği öğrenildi.

HDP Batman Milletvekili Mehmet Ali Aslan, 11 Kasım günü İMC TV’de katıldığı programda 7 ve 12 yaşında iki çocuğun sokağa çıkma yasağının olmadığı mahallelerde vurulduğunu aktardı. Aslan programda ambulans çağırıldığını ancak yetkililerin ambulansın önce Emniyet Müdürlüğü ile görüşmesi gerektiğini, görüşmeye göre gelebileceğini söylediklerini belirtti. Emniyet Müdürlüğü ise “Aktif bir operasyon yürütüldüğünden ambulansların girmesine izin vermeyeceğiz” diyerek ambulansların gelişini engellediğini söyledi. Aslan ayrıca ilçedeki HDP heyetiyle iletişimin koptuğunu da ifade etti.

Baskılara ve katliama karşı sokağa inen yüzlerce kişi Silvan Belediyesi önünden Tekel Mahallesi girişine yürüdü. Polis kitleye gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı.

Saldırıya karşı tüm bölge halkı direnişe geçti.

“Haritadan sileceğiz”

Türk sermaye devletinin “terör” aldatmacasıyla yürüttüğü devlet terörü, temsilcilerinin “bölgeyi haritadan sileceğiz” ifadeleriyle hayata geçiyor. Devletin saldırganlığının vardığı boyutu bu sözler açığa vururken, katliamlar sürüyor.

Silvan’da sokağa çıkma yasağı bir haftayı aştı

Sokağa çıkma yasağıyla birlikte şehirde terör estiren sermaye devletinin kolluk güçleri, 7 Kasım günü 23 kişiyi gözaltına aldı. Saldırıların devam ettiği ilçede, elektrik ve suyun kesik olmasının yanında gıda sıkıntısı da yaşanıyor. Silvan Muhtarlar Derneği’nin bu vesileyle yaptırdığı ve mahallelere dağıtmayı planladığı 7 bin ekmeğin polis tarafından engellendiği bildirildi. Onlarca kişinin devlet terörü sırasında yaralandığı kaydedilirken, 9 Kasım günü, Feridun Mahallesi Diyarbakır Caddesi üzerindeki Dicle Kiraathanesi’ni tarayan özel hareket timleri Mehmet Gündüz’ü katletti. Diyarbakır’ın Sur ilçesinde Ferhat Doğru 7 Kasım günü yaşamını yitirmişti.

Silvan’da bu katliamın yanı sıra sokağa çıkma yasağının uygulandığı mahalleler top atışlarıyla vuruluyor. Gaza Topê Tepesi’ne konuşlandırılan tankların mahallelere top atışları yaptığı belirtildi. 10 Kasım sabah saatlerinde Şırnak’ın genelinde polis ablukasının yoğunlaştığı belirtilirken zırhlı araçlarla evlere ateş açıldığı, okulların tatil edilerek öğrencilerin evlere gönderildiği bildirildi.

11 Kasım günü ise yasağın 9’ncu gününde Tekel, Konak ve Mescit mahallelerine devlet güçlerince hava saldırısı düzenlendiği belirtildi. Saldırı sonucunda mahallede bulunan çok sayıda kişinin yaşamını yitirdiği ve yaralandığı bildirildi. Saldırın yoğun olarak Azizoğlu Meydanı’na yapıldığı belirtildi.

Saldırıların baskın ve tutuklamalarla sürüyor

9 Kasım günü, Urfa’nın Viranşehir ilçesinde

sabaha karşı jandarma tarafından ev baskınları gerçekleştirilerek üç kişinin gözaltına alındığı belirtildi. Diyarbakır Bismil’in Sanayi Mahallesi’nde zırhlı araçlarla yapılan ev baskınlarında Bismil eski Belediye Eşbaşkanı Yardımcısı Hacı Fethi Gürbüz’ün de aralarında bulunduğu 4 kişi gözaltına alındı. Urfa’nın Ceylanpınar ilçesinde de sabaha karşı gerçekleştirilen ev baskınlarında HDP İlçe Yöneticisi Serdar Fırathan ve babası Abdulkadir Fırathan gözaltına alındı. 5 Kasım’da ilçede gerçekleştirilen baskınlarda gözaltına alınan 7 kişiden Aziz Dursun, Murat Kılıç, Mehmet Ortakçier ve Orhan Bulut tutuklanmıştı. Diğer 3 kişi ve 7 Kasım’da Barış Mahallesi’nde yapılan ev baskınında “YDG-H ilçe sorumlusu olmak” iddiasıyla gözaltına alınan Hasan Aydın da 9 Kasım günü, sevk edildikleri mahkeme tarafından “örgüt üyesi olmak” iddiasıyla tutuklandı. Mardin’de ise 3 Kasım günü askerler tarafından Mazıdağı ve Nusaybin ilçelerinde yapılan baskınlarda gözaltına alınan 11 kişiden 9’u 6 Kasım

günü tutuklanmıştı.

Şeyh Sait Şehitliği’ne saldırı

Diyarbakır’ın Dicle ilçesinde sokağa çıkma yasağının da ilan edilmesinin ardından 3 gün boyunca bölgede devam eden saldırılar sırasında Pirejman Mahallesi’nde bulunan ‘Şeyh Sait Şehitliği’ne saldıran askerler, mezarlığı ve içinde bulunan cami ve misafirhaneyi yıktı. Saldırıların sırasında mezarlığın yanında bulunan ve Pirejman Mahallesi’nin su ihtiyacını karşılamak için DİSKİ tarafından kazılan sondaj kuyusu, bölgede bulunan tarihi çeşme ile elektrik trafosunun da askerler tarafından tahrip edildiği belirtildi.

Kürdistan’da saldırılara karşı direniş

Sermaye devletinin saldırılarına karşı direniş de devam ediyor. Hakkari’nin Gever (Yüksekova) ilçesinde özel hareket timleri, 7 Kasım günü, zırhlı araçlar ve iş makineleriyle Cumhuriyet Mahallesi’ne girmeye çalışırken Gever halkının direnişiyle karşılaştı. Mahalle girişinde bir barikatı açan, bir hendeği de kapatan polisler eyleme katılan kitlenin artmasıyla birlikte geri çekilmek zorunda kaldı. Ardından Gever halkı barikatları güçlendirerek nöbete geçti.

Diyarbakır’ın Sur ilçesine bağlı Fatihpaşa ve Hasırlı mahallelerine zırhlı araçlarla girmeye çalışan polisler de roketatarlı saldırı yapıldığı ve 3 polisin yaralandığı bildirildi.

Kürdistan’ın birçok kentinde uygulanan devlet terörüne karşı Cizre Halk Meclisi’nin çağrısıyla Cudi Mahallesi taziye evinin önünde toplanan kitle, Nur Mahallesi’ne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Cizre Halk Meclisi Eşbaşkanı Mehmet Tunç burada konuşma yaparak özellikle Silvan’da devam eden saldırılara dikkat çekti. Tunç, başta Silvan halkı olmak üzere Kürt halkının direnişinin kıramayacağını ifade etti.

“Silvan halkı yalnız değildir!”

Silvan için yapılan eylemlerle sermaye devletinin Kürdistan’da sürdürdüğü saldırganlık protesto edildi, Kürt halkıyla dayanışma çağrısı yükseltildi.

İstanbul

8 Kasım günü HDK İstanbul İl Meclisi ve HDP İstanbul İl Örgütü tarafından yapılan çağrı üzerine Taksim’de Galatasaray Lisesi önünde toplandı. Eylemde konuşan HDK Eş Sözcüsü Sabahat Tuncel, AKP eliyle gerçekleştirilen katliamları teşhir ederek bu katliam politikasına karşı alanda olduklarını ifade etti. Anayasa tartışmalarına da değinen Tuncel, 12 Eylül anayasasıyla yaşamak istemediklerini ve Kürtlerin kendi dili ve kültürüyle eşit yaşayabilecekleri bir anayasa talep ettiklerini ifade etti. Tuncel, baskı politikalarıyla Kürt sorunun çözülmeceğini belirtti.

İzmir

10 Kasım günü saat 15.00’te HDP’nin İzmir Valiliği önünde yapmak istediği eylemi engelleyen polis, 14 HDP il yöneticisini gözaltına aldı. Gözaltı saldırısını protesto etmek için akşam Sevinç Pastanesi önünde bir araya gelen HDP’liler basın açıklaması yaptı. HDP Yöneticisi Gülistan Koçyiğit Bulut söz alarak Silvan’daki devlet terörünü teşhir etti. Devletin Silvan’da “biz bu 3 mahalleyi haritadan sileceğiz” sözlerine tepki gösteren Bulut, Kürt halkı iradesine sahip çıktığı için devlet tarafından katliam gerçekleştirildiğini ifade etti. Bulut, “Milli birlik ve beraberlik” projesini katliam projesi olarak nitelerken, katliamların hesabını soracaklarını vurguladı. Açıklama oturma eyleminin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir

Hakları kazanmanın yolu, devrimci sınıf mücadelesinden geçiyor

AKP tek başına hükümet kurmayı güvence altına aldı. AKP'nin tek başına hükümet kurmasına yol açan nedenlerden biri de Haziran seçimlerinin aksine geniş emekçi kesimlerin umutlanmasına yol açan ekonomik ve sosyal vaatlerdi.

Seçimlerin ardından AKP'nin seçimlerde sunduğu vaatleri yaşama geçirip geçirmeyeceği tartışması büyüdü. Tartışma büyüdü, zira seçim öncesi ortaya atılan kırıntı düzeyindeki vaatler daha şimdiden sermaye baronlarının tepkisine yol açtı. Peki, AKP'nin emekçilerin oylarını almak için yapmaya söz verdiği ve sermaye baronlarını kazan kaldırmaya iten seçim vaatleri nelerdi?

AKP'nin sahte vaatleri

AKP seçim beyannamesinde asgari ücreti en az 1300 TL'ye çıkaracağı sözünü verdi. Yine asgari ücretin işin güçlüğüne göre artabileceği vaadinde bulundu. Kamuda çalışan taşeron işçilere kadro vereceğini belirtti. AKP çiftçilere 30 bin TL destek vermeyi, yemde ve gübrede KDV'yi kaldırmayı vaat etti. Vaatlerden esnaf da payını aldı. Esnafın 8 bin TL'ye kadar olan vergisi silinecekti. Her esnafa 30 bin TL kredi verilecekti. BAĞ-KUR'lulardan sosyal güvenlik prim kesintisi yapılmayacaktı. AKP emeklileri de unutmadı. Emekliler ev sahibi yapılacak ve maaşlarına ayda 100 TL ilave edilecekti.

AKP seçimi kazanmak için gençleri heyecanlandıracak vaatlerde de bulundu. AKP gençleri evliliğe teşvik etmek için çeyiz parası benden demişti. Sözde gençlerin kültürel projelerini destekleyecekti. Yurt için müracaat eden tüm gençlerin barınma sorununu halledecekti. Lise ve üniversiteli gençlere ücretsiz sağlık hizmeti sağlayacaktı. İlk kez iş bulan gençlerin bir yıl maaşı devlet tarafından karşılanacaktı. Yeni iş kuran gençler 3 yıl gelir vergisi ödemeyecekti. Kendi işlerini kurmak isteyen gençlere karşılıksız 50 bin lira destek verilecekti. 50 bin lira yetmezse 100 bin lira faizsiz kredi verilecekti. Sınırsız ve ücretsiz internet olanağı sağlanacaktı vs...

Vaatler sahte, sermayeye hizmet gerçek

Seçimin ardından AKP sözcülerinden gelen ilk açıklamalar emekçilerin oylarını alma hedefi doğrultusunda gündemleştirilen vaatlerin gerçekleşmeyeceği konusunda yeterince açıklık sağladı. Örneğin ekonominin patronu Ali Babacan yaptığı açıklamayla 1300 TL'lik asgari ücret vaadinin gerçeğe dönüşüp dönüşmeyeceği konusunda soru işaretlerini çoğalttı.

Ali Babacan asgari ücretin 1300 TL'ye çıkması konusunda topu Asgari Ücret Tespit Komisyonu'na attı. Bu, Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun öneriyi kabul etmemesi durumunda 1300 TL asgari ücret vaadinin boşa çıkması demektir. Ayrıca sermaye örgütleri 1300 TL asgari ücretin hayata geçmemesi için kazan kaldırdılar. Sermaye örgütleri asgari ücretin 1300 TL'ye çıkması durumunda ekonominin darboğaza gireceğini

koro halinde ifade etmeye başladılar.

"Asgari ücret 1300 TL olacak" söylemiyle milyonlarca asgari ücretliye beklentiye sokan AKP, 1300 TL asgari ücreti hayata geçirme konusunda adım atma konusunda belirsizliği çoğalttı. Aynı AKP, işçileri bölgesel asgari ücret tuzağına çekmeyi planlıyor. Zira, seçim beyannamesinde "tehlike sınıfına göre farklı asgari ücret" söylemi bölgesel asgari ücret projesinin estetize edilmiş ifadesidir. Farklı iş kollarında tehlike sınıfına göre asgari ücret demek, asgari ücretin duruma, bölgeye, iş koluna göre esnekleşmesi demektir.

Emekçilere vaatler veren AKP'nin, seçim beyannamesine dikkatle bakıldığında sermayeyi korumayı esas aldığı açıkça görülüyor. Vaatleriyle kiblesinin sermaye olduğunu kanıtıyor. Örneğin 10 işçinin üstünde istihdam sağlayan kapitalistlere sigorta indirimi uygulanıyordu, primler bundan böyle tümüyle devlet tarafından karşılanacak ve üstelik 10 işçinin üstünde istihdam zorunluluğu da kalkacak. Peki, bu sigorta zorunluluğundan sıyrılan kapitalistler için öngörülen destek nerden karşılanacak? Kapitalistleri ihye edecek desteğin kaynağı İşsizlik Sigorta Fonu olacak. Daha doğrusu kaynak işçilerden sağlanacak. İşçilerden kesilen paralarla kurulan işsizlik fonunda biriken para sermayedarlara peşkeş çekilecek. Yani bir defa daha faturayı işçiler ödeyecek ve sömürü daha da katmerleşecek.

AKP'nin asgari ücretin 1300 TL olacağı söylemiyle pazarladığı seçim beyannamesinde sermayenin alkışladığı önemli bir saldırı daha var. İşçi sınıfının şah damarı olan kıdem tazminatının gaspı da AKP'nin vaatleri içinde yer alıyor. Seçim beyannamesinde

"Kıdem tazminatı sisteminde yaşanan sorunların çözümü amacıyla ilgili olarak sosyal taraflarla istişare içinde gerekli mevzuat düzenlemeler yapılacak" deniyor. AKP'nin, sermaye baronlarının hararetle istediği düzenlemeyi yapmak için hükümeti kurar kurmaz harekete geçeceği aşikardır. AKP aynı zamanda iş güvencesini çalışmada esnekleşme anlayışıyla tümünden kaldırmayı da planlıyor.

Birleşen işçi ve emekçiler haklarını söke söke alırlar!

Seçim oyunu bitti. AKP, emekçileri kırıntılarla sersemletmeye çalışırken, kapitalistlerin büyük kazançlar elde edeceği yeni dönem için hükümet olmaya hazırlanıyor.

İşçi ve emekçiler AKP'nin kırıntı politikalarını reddetmelidir. Hakları ve gelecekleri için örgütlü mücadeleyi büyütmeli, sermayenin, aynı anlama gelmek üzere emek hırsızlarının, hortumcuların, soyguncuların, sömürücü asalakların düzenini yıkmak için harekete geçmelidirler.

Çok küçük hak kazanımları bile işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesinin gücüyle elde edilebilir ancak. İşçi ve emekçiler sömürünün kaynağı kapitalizme, sömürücü asalak burjuvaziye karşı sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesini büyüttükçe; hakları ve gelecekleri için devrimci sınıf mücadelesinde yerlerini aldıkça haklarını söke söke almanın yolunu açabilirler. Özetle, işçi ve emekçilerin yeni haklar kazanmasının yolu, devrimci sınıf mücadelesinden geçmektedir!

Ankara Katliamı protesto edildi, katledilenler anıldı

Ankara Katliamı'nın 1. ayında Türkiye'nin dört bir yanında katliam protesto edilerek anmalar yapıldı. Eylemlerde barış isteyenlere karşı devletin uyguladığı terör teşhir edilirken, sonuna kadar mücadelenin devam edeceği vurgulandı.

İstanbul

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından düzenlenen eylem için Galatasaray Lisesi önünde toplanılırken, kitlenin çevresinde güvenlik kordonu oluşturuldu. Eylemde ilk olarak TMMOB adına Mesut Geçgel konuştu. Katliamları Gezi'den, Suruç'tan bildiklerini, Ankara'da bir kez daha gördüklerini belirten Geçgel'in konuşması sonrasında oturma eylemine geçildi. Bu sırada da ortak basın açıklamasını Sema Barbaros okudu. Devletin katliamın ardından geçen otuz gün boyunca kendi suçunu örtbas etmeye çalıştığına dikkat çeken Barbaros, Kürdistan'da devam eden saldırıların ardında da aynı suç örgütü olduğunu vurguladı. Bu sırada atılan "Hırsız, katil AKP!" sloganlarının "yasadışı" olduğunu bahane eden polis, "dağılın" anonsuyla kitleyi korkutmaya çalıştı fakat kitle eylemi sürdürerek tehditleri boşa düşürdü. Eylemde Ankara'da katledilen Gökmen Dalmaç'ın eşi de bir konuşma yaparak "Hayatta kalmaktan utandık ancak asıl utanması gerekenler memleketi parsel parsel satanlardır. Ankara'ya o bombaları getirenlerdir" dedi. Eylemde devlet terörünün sürdüğü Silvan halkıyla dayanışmaya dönük sloganlar da öne çıktı, Kürt halkının direnişi selamlandı.

Ankara

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla bir araya gelen ilerici-devrimci-yurtsever kurumlar ve Ankaralı emekçiler katliamın gerçekleştiği Ankara Garı önünde toplandı. 10.04'te başlayan basın açıklamasında 10 Ekim'de gerçekleştirilen katliamın yaralarının hala taze olduğu ve devletin, polisinden yargısına kadar katliam sonrasında bu yaraları sarmaktansa saldırılarını sürdürdüğü ifade edildi. Katliamın asil faillerinin katliamın önünü açan ve onu meşrulatırmaya dönük adımlar atan tüm devlet kurumları olduğunun altı çizildi. Katliamda yaralananların ücretsiz tıbbi destek alacağını duyuran devletin bunu yapmadığı teşhir edildi. Tüm bunlarla devletin emek, barış ve demokrasi güçlerini hedef aldığı vurgulandı. Gar Meydanı'nın artık "Emek, Barış ve Demokrasi Meydanı" olduğu ilan edildi. Açıklamanın ardından gar önüne katliamda

hayatını kaybedenlerin fotoğrafları ve kızıl karanfiller bırakıldı. Avukatların adliye önünde katliam dosyasının gizlilik kararı ile gizlenmesine ilişkin yapacakları basın açıklamasının duyurusuyla eylem sonlandırıldı. BDSP ve DGB de eyleme destek verdi.

İzmir

KESK, DİSK, TMMOB ve TTB tarafından düzenlenen eylem için Sevinç Pastanesi önünde bir araya gelinerek basın açıklaması okundu. Ortak basın metnini KESK Dönem Sözcüsü ve Eğitim-Sen İzmir 1 No'lu Şube Başkanı Bahri Akkan okuyarak 7 Haziran'dan sonra tırmandırılan devlet terörünü teşhir etti, Ankara Katliamı'nda katledilenlerin hesabının sorulacağını vurguladı. Akkan ayrıca, 6 Kasım YÖK protesto eylemine İzmir polisinin yaptığı saldırıyı da protesto ettiklerini söyledi. Eylem Gündoğdu Meydanı'nda denize karanfillerin atılmasıyla son buldu.

Bursa

Bursa'da DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin düzenlediği eylemde, Setbaşı'ndan Heykel'e "sessiz!" yürüyüşü yapıldı. Yürüyüş sırasında katledilenlerin fotoğraflarının olduğu bir pankart ile "Barış için gittik katledildik! Hesabını soracağız!" pankartı taşındı. Slogan atılmadığı için alkış ve ıslıklarla yüründü. Çevreden alkışlarla eyleme destek verenler oldu. Heykel'e gelindiğinde mumlar yakıldı ve

"barış!" fenerleri uçuruldu. Ardından yapılan basın açıklamasıyla katliam kınanarak eylem sonlandırıldı.

Mersin

İlk olarak HDK bileşenleri tarafından Özgür Çocuk Parkı'nda anma eylemi yapıldı. Eylemde Ankara Katliamı, Silvan, Sur, Nusaybin ve Cizre'de yaşanan katliamlar protesto edildi. 16.30'da da Emek ve Demokrasi Platformu tarafından anma eylemi gerçekleştirildi. Akdeniz Belediyesi önünde yapılan eylemde, saygı duruşunun ardından platform adına bir konuşma yapıldı. Katliamda hayatını kaybedenlerin aileleri de eylemde söz alarak öfkelerini dile getirirken EMEP Genel Başkanı Selma Gürkan da bir konuşma yaptı. Sonrasında ise EMEP tarafından hazırlanan etkinliği izlemek için Akdeniz Belediyesi Konferans Salonu'na geçildi. Etkinlikte saygı duruşu yapıldıktan sonra hayatını kaybeden gençlerin görüntülerinin de yer aldığı sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Etkinlikte Selma Gürkan, CHP Mersin Milletvekili Aytağ Atıcı'nın yanı sıra DİSK adına ve şehit yakınları tarafından da konuşmalar yapıldı.

Adana

KESK, DİSK, TMMOB ve Adana Tabip Odası tarafından düzenlenen eylem saat 17.30'da İnönü Parkı'nda gerçekleştirildi. "10 Ekim Barış Şehitlerimizi Unutmayacağız! Unutturmayacağız!" denilen eylemde kurumlar adına basın açıklamasını Eğitim Sen Adana Şube Başkanı Ahmet Karagöz gerçekleştirdi.

Zonguldak

Emekçiler, saat 17.30'da Zonguldak Madenci Anıtı'nda toplanmaya başladı. TMMOB Zonguldak Şube Başkanı Erdoğan Kaymakçının okuduğu basın açıklamasında AKP'nin katliamcı kimliği teşhir edildi. Basın açıklamasına BDSP ve DGB de katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-İzmir-Mersin-Adana-Bursa-Zonguldak

Avukatlar: Katliamda "gizlilik" kararı suçtur!

Ankara Katliamı'nın birinci ayında Ankara Garı önünde yapılan anma eyleminin ardından Ankara Adliyesi'ne toplu şekilde küppeleriyle yürüyen avukatlar 10.45'te Adliye önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamanın ardından avukatlar, Ankara Katliamı dosyasına ilişkin verilen gizlilik kararına karşı suç duyurusunda bulundu.

Basın açıklamasında katliamın ardından katilleri

adeta koruyan yargı sistemi teşhir edildi. Yargının, üzerine düşen "tarafsızlık ve objektiflik ilkelerini hiçe saydığı" belirtilerek tamamen sübjektif ve katilleri koruyan bir yargı süreci işletildiği ifade edildi. Açıklama, katillerin hesap vermesi için avukatlar olarak da mücadelenin büyütüleceği vurgusuyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Diyarbakır ve Muş'ta tutsaklara saldırı

Dışarıda artan baskı ve saldırılar hapishanelerde de yansımaları buluyor. Siyasi tutsaklar baskı ve yasaklarla birlikte fiziki saldırı ve cezalarla karşı karşıya kalmaya devam ediyor.

Hem darp hem de hücre cezası

Diyarbakır E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tutulan Fatma Gökhan ve Pınar Kekik hastaneye götürüldükleri sırada askerlerin saldırısıyla karşılaştı. Diyarbakır Gazi Yaşargil Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde muayene sırasında kadın komutan İ.Ü'nün odadan çıkarılmasını isteyen Fatma Gökhan, İ.Ü'nün önce hakaretlerine ardından da talimat verdiği askerlerin işkencesine maruz kaldı, yerde sürüklenerek ring aracına götürüldü. Ring aracında bulunan Pınar Kekik de bu duruma tepki gösterince Gökhan ile birlikte askerler tarafından ring aracında darp edildi. Tutsakların saldırılara dair şikayetlerini işleme almayan hapishane

yönetimi, her iki tutsak hakkında soruşturma başlatarak "görevli memura mukavemet ve slogan atmak" gerekçesiyle 5 günlük hücre cezası verdi.

Muş E Tipi'nde hak gaspları

Muş E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde yaşanan hak ihlalleri de İHD Muş Şube yöneticileri tarafından ortaya konuldu. Tutsaklarla görüşen yöneticiler Partiya Azadiya Jinên Kurdistan (PAJK) üyesi tutsaklara yönelik baskı ve sindirme politikasının uygulandığını belirtti. PAJK'lı tutsakların revir yerine gardiyan odasında tedavi edilmeye zorlandığı belirtildi.

Ayrıca yakınları tarafından tutsaklara getirilen eşyaların uzun bir süre bekletildikten sonra tutsaklara verildiği belirtildi. Kantin fiyatlarının pahalı olduğu, tutsakların açık alanda spor yapma haklarının gasp edilmeye çalışıldığı ifade edildi.

190. F Oturması Mehmet Ali Çelebi için...

7 Kasım günü Galatasaray Meydanı'nda İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu tarafından, hasta tutsaklar için gerçekleştirilen F Oturması eyleminde bu hafta hasta tutsak Mehmet Ali Çelebi'nin sağlık durumuna dikkat çekildi.

Eylemde ilk olarak söz alan İHD Şube Başkanı Zeynep Ceren Boztoprak, devletin kendi yasalarına uymayarak hasta mahpusları öldürdüğünü, hasta tutsakların cezaevinde tutulması kararını doktorların vermesi gerektiğini söyledi.

Mehmet Ali Çelebi'nin avukatı Ezilenlerin Hukuk Bürosu'ndan Can Tombul müvekkilinin 1991'de tutuklanarak Bayrampaşa Hapishanesi'ne

konulduğunu, 1996'da gerçekleşen Ölüm Orucu direnişi sonucu Wernicke-Korsakoff ve şizofreni hastalığına yakalandığını söyleyerek yaşadığı rahatsızlıklara değindi. Çelebi'nin doktor raporlarına rağmen adli tıbbı sevk edilmeyerek tahliyesine izin verilmediğini ve "topluma ve devlete tehdit oluşturduğu" gerekçesiyle müebbet hapis cezasını çekmesi için hapishanede tutulduğunu söyledi.

İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu adına basın açıklaması okunarak Çelebi'nin en kısa zamanda tam teşekküllü bir hastanede gözetim ve tedavisinin yapılması gerektiği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TMMOB üyeleri 'cumhurbaşkanına hakaret'ten yargılanıyor

TMMOB İzmir İl Koordinasyon Kurulu Dönem Sekreteri Melih Yalçın ve Makine Mühendisleri Odası İzmir Şubesi üyesi Devrim Cem Erturan'ın "cumhurbaşkanına hakaret" suçlamasıyla yargılandıkları davanın ilk duruşması 11 Kasım'da İzmir 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Yalçın ve Erturan'ın 12 Şubat 2015 tarihinde TMMOB kanununda değişiklik yapılması planını protesto amacıyla gerçekleştirilen eylemde attıkları sloganlardan dolayı yargılandıkları duruşma öncesinde, davayı protesto etmek için adliye önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

"TMMOB diktaya boyun eğmez" pankartının açıldığı eylemde, TMMOB Makine Mühendisleri Odası İzmir Şubesi Yönetim Kurulu Başkanı Güniz Gacaner Ermin konuştu. Ermin, "cumhurbaşkanına hakaret" davalarının Türkiye adına utanç olduğunu belirterek, "Son bir yıl içinde açılan yüzlerce davadan anlaşılan şu ki, 13 yıllık AKP iktidarının her geçen gün bir ileri aşamaya taşınan baskıcılığı, 'Cumhurbaşkanına hakaret' suçlamasını, kendisi için kullanışlı bir araç olarak seçmiş görünüyor" sözleriyle davalara tepki gösterdi. Ermin, "Kaç-Ak saraydaki sultana", "hırsız" ve "katil" demenin suç olmadığını ifade etti. Ermin, bugün burada bunu hâlâ suç olarak gören mahkemeye kendilerini ihbar ettiklerini dile getirdi. Ermin, "O eylemlerde biz de vardık, o sloganları biz de attık, eğer suçsa bu fiili biz de işledik" diyerek Erdoğan'ın suçlarını teşhir etti.

Yaşananların, hükümetin TMMOB'yi işlevsiz kılmak adına son yıllarda dozunu giderek arttırdığı saldırılardan bağımsız olmadığına da dikkat çeken Ermin, sonuna kadar direneceklerini vurgulayarak sözlerini noktaladı. Açıklamanın ardından, TMMOB üyeleri aynı eylemlere katılıp aynı sloganları attıklarını belirttikleri dilekçeleri savcılığa vererek kendilerini ihbar ettiler.

Duruşma sonucunda dava, 3 Aralık 2015 tarihine ertelendi.

Kızıl Bayrak / İzmir

'Erdoğan'a hakaretten' tutuklama

Dinci gericiğin şefi Tayyip Erdoğan'a yönelik hakaret bahanesiyle hayata geçirilen tutuklama terörüne 9 Kasım günü iki kişi daha eklendi. Kırşehir'de Ankara Katliamı'nı lanetlemek için yapılan eyleme katılan NY, "hakaret suçları" kapsamında tutuklandı. Ayrıca, Çocuk Şube polislerine ve Erdoğan'a hakaret ettiği öne sürülen 28 yaşındaki TÇ de tutuklandı.

Şişecam'da kırılma ve ihanet!

Şişecam fabrikalarında fırının kapanacağı gerekçesiyle 200 cam işçisinin işten atılacağı daha önce ilan edilmişti. İşçilerin ifadesine göre 1 Ocak'tan itibaren patronlar sendika yöneticileriyle görüşüyordu. Kristal-İş Sendikası'na üye cam işçilerinin iş haklarının ellerinden alınacağını belli olmasına rağmen sendika yönetimi ilk önce hiçbir girişimde bulunmamış, ancak daha sonra işçilerin basıncı karşısında eylem yapma kararı almıştı. Eylem şekli ise üretimden gelen gücün kullanılması değil, Anadolu Cam Sanayi'de mesai biten işçilerin işyerlerini terk etmemesi şeklindeydi.

Atılacak işçilerden yaklaşık 50'si kendi istekleriyle emekliye ayrılacakken diğerleri için son tarih 6 Kasım'dı. Şişecam'a bağlı Mersin'de bulunan Anadolu Cam, Paşabahçe ve Trakya Cam fabrikalarından 200'e yakın işçiye ilgilendiren bu durum önceki gün sonuçlandırıldı. İşçilerin haklarını koruması gereken Kristal-İş yönetimi atılacak işçi sayısını deklare etme görevini üstlendi.

Daha başında atılacak 200 işçi ile hiç ilgilenmeyen sendika genel merkezi direnişi bitirmek için elinden geleni yaptı. İşçileri bölerek tam da Şişecam patronlarının istediği gibi 6 Kasım'a cam işçilerinin güçlerinin bölünerek girmesini sağladılar. Sendika patronlarının, içinden geçilen dönemde, kendi yakınlarını Şişecam patronlarıyla anlaşarak diğer Şişecam fabrikalarına soktukları işçiler tarafından dillendiriliyordu.

5 Kasım'da Şişecam patronları ve Kristal-İş merkez yöneticilerinin yaptığı toplantının ardından vardıkları mutabakatı açıklayan genel başkan Bilal Çetintaş, kendi isteğiyle işten ayrılan işçi sayısını açıkladığında cam işçilerinin öfkesiyle karşılaştı. Konuştuğumuz işçiler Çetintaş'ın ellerinden zor kurtulduğunu, arabasını yumrukladıklarını, hava alanına kadar kovaladıklarını ifade ettiler. Sonuç olarak kendi istekleriyle emekliliğe ayrılanlar dışında Anadolu Cam Sanayi'de 65, Paşabahçe'de 26 işçi işten çıkarıldı. Paşabahçe'de işten çıkarılan işçiler bu işçi kıyımını kabul etmeyerek fabrikayı terk etmeme eylemine başladılar.

Anadolu Cam önünden Paşabahçe önüne gelen işçiler ve destekçi güçler burada inisiyatif kullanarak

fabrika bahçesine girdiler. Fiili bir şekilde direnişi sürdürme kararı alan işçiler gece boyunca eylemlerini sürdürdüler.

Sendika mı patron örgütü mü?

Gece boyunca fabrikayı terk etmeyen işçiler kapı önünde desteğe gelen diğer cam işçileri ve destekçi güçlere yaptıkları açıklamalarla bu keyfi çıkarmaları teşhir ettiler. Paşabahçe'de çalışırken iş kazası geçiren, sakat kalan işçilerin de işten çıkarıldığını söyleyen işçiler "Sendika başkanları koltuklarını düşünüyor. İşten çıkarılanlar listesi sendikaya muhalif insanlardan seçildi", "Bizi onlara oy vermedik diye işten çıkardılar", "Bugün sendika bürokrasisine biat etmeyen işçileri işten çıkardılar" gibi ifadelerle işten çıkarılmalarında sendikal bürokrasinin doğrudan rolünü ifade ettiler. İşten çıkarılacakların listesinin de sendika tarafından değiştirildiğini söyleyen işçilerin Kristal-İş genel merkez yöneticilerine karşı oldukça tepkili ve öfkeli oldukları gözlemlendi. Mücadelelerine şu an Paşabahçe'de fabrikayı terk etmeme eylemiyle devam edeceklerini söyleyen işçiler, önümüzdeki süreçte başka eylem biçimleriyle de mücadelelerini sürdüreceklerini söylüyorlar.

Camda direniş geleneğine ihanet!

Atılacak işçi sayısını indirmekle övünen Kristal-İş

Sendikası'nın genel merkez yöneticileri Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yeri olan cam işçisinin direniş ve kazanım geleneğine büyük bir darbe daha vurmuş oldu. 1966'da Türk-İş'ten kopuşun ve DİSK'in doğuşunun mimarı olan Paşabahçe direnişinin ardından, 1971 grevini, sonrasında 1978 grevlerini gerçekleştiren cam işçileri 12 Eylül darbesini de grevle karşıladılar. Faşist darbe sonrası Bahar Eylemleri'nde de yerlerini aldılar. 1989, 1991, 2002 ve 2013 yılı başlarında Topkapı direnişi ile cam işçileri işçi sınıfının mücadele tarihinin şanlı sayfalarına adlarını yazdırdılar. Kristal-İş Genel Merkezi, genel merkezi suskunlukla destekleyen ve dayanışma eylemlerine girişmeyen şube yönetimleri bu işten atma saldırısında sergiledikleri tutumla cam işçileriyle aralarındaki açığı daha da açarken, sermaye ile daha da yakınlaştılar.

Cam işçileri ise büyük oranda kendi kararlılıklarıyla geliştirdikleri bu son mücadelede üretimden gelen güçlerini kullanmaktan geri dururken, direniş geleneklerinden olan fiili, meşru ve kararlı mücadele yönteminden de uzak durdular. Hatta eylem biçimlerini daha çok sendika yönetimlerinin inisiyatiflerine bıraktılar. Sonuç olarak ihanetle sonuçlanan bu geri eylem çizgisi cam işçisinde kırılma yarattı. Şişecam patronlarının elini ovuşturmalarına, yeni saldırılar için cesaretlenmelerine yol açacak bu durumun vebalini yazık ki yine cam işçileri ödemek zorunda kalacaktır.

Kızıl Bayrak / Mersin

Şişecam'da direniş sürüyor

Anadolu Cam Sanayi'de cam işçilerinin direnişi Kristal-İş Genel Merkezi tarafından kırılmıştı. Buna rağmen eylemlerine devam etme kararı alan Paşabahçe Cam Sanayi'de işten çıkarılan 26 cam işçisi 8 Kasım günü fabrikayı terk etmedi. Anadolu Cam'da da aynı şekilde işten çıkarılan 15 işçi sınıf kardeşleriyle birlikte Paşabahçe önünde direnişe katıldı.

9 Kasım günü ise direnen işçilere destek vermek için işçi aileleri ve destekçi güçler fabrika önündeydi. Saat 16.30'da başlayan destek eyleminde Paşabahçe işçileri fabrika bahçesinden, diğer işletmelerde çalışan cam işçileri ve destekçi güçler dışarıdan sloganlarla direnişi büyütme çağrısı yaptı. Anadolu Cam'da direnişin kırılmasının yol açtığı moral bozukluğunun,

Paşabahçe işçilerinin direnişiyle aşıldığı gözlenirken, bu eylemle birlikte işçilerin kendine güveni geldi. Anadolu Cam işçilerine verilen şemsiyelerin altında direnişlerini sürdüren işçiler hazırladıkları dövizler ve pankartlarıyla direniş kararlılığını gösterdiler.

Eylemde ilk konuşma yapan Mersin Şube Başkanı Ahmet Ergev mücadelede kararlı olduklarını, işçilerin taleplerinin kabul edilinceye kadar direnmeye devam edeceklerini söylerken iki gün içerisinde adım atılmazsa farklı eylemler yapacaklarını duyurdu. İşçilerin coşkulu olduğu eylemde bu konuşmanın ardından desteğe gelen kurum-sendika temsilcileri sırayla konuşmalar yaptılar. DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği'nin de katılarak destek verdiği eylemin

ardından destekçi güçler fabrika önünden ayrılırken vardiyası biten cam işçileri fabrikada beklemeye devam ettiler.

Direnişin bir haftasının geride kaldığı 10 Kasım günü de işçiler eylemlerini sürdürdü. Sabah vardiyasının çıkışında sloganlarla seslerini duyuran Paşabahçe işçilerine, Anadolu Cam işçileri de fabrikalarından yaptıkları yürüyüşle destek oldu. Sabah vardiya çıkışında Emek Partisi de işçilere desteğe geldi.

Yapılan eylemin ardından Şişecam'a 2 gün süre veren işçiler işe geri alımlar yapılmazsa farklı eylemler yapacaklarını duyurmuşlardı. Ancak Şişecam'dan herhangi bir görüşme girişimi olmadı. İşçiler Paşabahçe fabrikasının önüne kurdukları çadır ile bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Kızıl Bayrak / Mersin

Sağlıkta özelleştirme saldırısı

Neo-liberal politikaların Türkiye’de de kendini göstermeye başlamasıyla, birçok alanda özelleştirmeler başlamıştır. Bunlardan biri de sağlıkta dönüşüm adı altında sağlığın özelleştirilmesidir. Sağlık alanında özelleştirme anlamına gelen uygulamalara baktığımızda ilk elden aile hekimliği, genel sağlık sigortası, sosyal güvenlik kurumlarının tek elde birleştirilmesi ve Kamu-özel işbirliği hastaneleri uygulamalarını görürüz. Aile hekimliği tanımındaşunlar ifade edilmekte: “Bireylerin ve aile fertlerinin ikamet yerlerinin yakınlarında ya da kolaylıkla ulaşabilecekleri bir yerde bulunan, ilk başvuracakları, kişiye yönelik koruyucu sağlık hizmetleri ile birinci basamak teşhis, tedavi ve rehabilite edici sağlık hizmetlerini, yaş, cinsiyet ve hastalık ayrımı yapmaksızın, her kişiye kapsamlı ve devamlı olarak vermekle yükümlü, gerektiği ölçüde gezici sağlık hizmeti veren ve tam gün esasına göre çalışan aile hekimliği uzmanı veya Bakanlığın öngördüğü eğitimleri alan uzman tabip veya tabipleridir.” Sağlık Bakanlığı’nın bu tanımını yorumlarsak, özcesi, birinci basamak sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesidir. Yani birinci basamak sağlık hizmetleri tamamen aile hekimlerinin insafına bırakılacaktır. Hasta artık hasta değil “müşteri” olacaktır. Bu sebeple hekim hastasını salt para olarak görecektir, hizmet verdiği yer de sağlık ocağı değil, ticarethane olacaktır. Artık sağlık hizmeti, para ile alınıp-satılan bir hizmet olacaktır. Ne kadar çok hasta bakarsa o kadar çok para kazanacaktır. Aynı zamanda, aile hekimliği sisteminde sevk zinciri vardır, bununla birlikte hekimin sevk edeceği hasta sayısının da bir sınırı olacaktır. Sevk sınırı aşıldığı durumda hekimin ücretinde kesintiler olacaktır. Bu durumda da hekim sevk etmek istemeyecek, kendisi bakmak isteyecektir. Hastanın sağlık sorununun ciddiyetinden bağımsız olarak. Genel sağlık sigortası; “Herhangi bir sosyal güvencesi olmayan vatandaşların ve ailelerinin sağlık hizmetlerinden yararlanabilmesi için düzenlenmiş yeni bir sistemdir” denmektedir, ama bu da yasada yazılan şekliyle hayata geçmemiştir. Halen binlerce kişi en basit sağlık hizmetinden yararlanma olanağına sahip değildir. Burada da “paran varsa hizmet alırsın”, anlayışı vardır. Kanseri, kalp, tansiyon gibi maliyeti yüksek hastalıklar GSS kapsamında değildir. Genel Sağlık Sigortası ile yapılmak istenen oldukça açıktır. Devlet böylelikle kendi üzerindeki sorumlulukları üzerinden atmıştır. İnsanları sorunlarıyla baş başa bırakmıştır. Devlet bir kere daha çözüm diye sunduğu

yaşanın işçi ve emekçilere sorundan başka bir şey getirmeyeceğini göstermiştir. Sosyal güvenlik kurumlarının birleştirilmesi; SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı tek çatı altında SGK olarak birleştirildi. Bunu da yorumlarsak, hedeflenen en temel kamu hizmeti olan sosyal güvenlik hizmetlerinin, esasen özel sigorta kurumlarına, bireysel emeklilik şirketlerine teslim edilmesidir. Burada dikkat çekilecek nokta, sosyal güvenlik kurumlarının fon miktarıdır. Bugün SGK, devlet bütçesinden sonra en büyük fona ve bütçeye sahip kurumdur. Sosyal sigortalar fonlarının devasa artışını da beraberinde getirecektir. Sağlığın özelleştirilme aşamalarından biri de, Kamu-özel işbirliğidir. Bu konu bir reklam üzerinden halka şöyle tanıtılmıştı: “Dev şehir hastaneleri geliyor!”. Bununla amaçlanan ise devlet hastanelerinin kaldırılması ve sağlık hizmetinin tamamen sermayeye teslim edilmesidir. Kamu-özel ortaklığı, devletin bir özel şirket grubu ile en fazla 49 yıla kadar sözleşme yaparak ortaklık kurmasına dayanan bir projedir. Sözleşmeyle kamu hizmeti verilecek tesisler, hastane, okul, otoyol gibi devletin yapması gereken işler özel şirketlere devrediliyor. Şirketlerin bu yatırım karşılığında sözleşme süresi boyunca devletten kira bedeli alacağı bilinmektedir. Ana hizmet dışındaki hizmetler de şirketlere devredilerek şirketlerin kâr

elde etmesinin önü açılıyor. Hastanelerin bundan sonra özel sektör tarafından finanse edilip, Kamu Hastaneler Birliği’nin idaresine verileceği ise biliniyor. Böylece sağlık çalışanları özel şirketlerin kurdukları hastanelerin daha çok kâr elde etmesi için çalışan işçiler, sağlık hizmeti alan hastalar ise ticarethanenin müşterileri haline getirilecektir. Tasarıya göre, hastanelerde görüntüleme, laboratuvar, bilgi işlem, güvenlik, temizlik, yemekhane gibi tüm hizmetler şirketlere bırakılacak, bunlar için de şirketlere “hizmet bedeli” adı altında paralar ödenecektir. İzmir’de bu uygulamaların hayata geçtiği hastanelerin yaygın örnekleri vardır. İzmir’de hastaneler Kuzey ve Güney Hastaneler Birliği olarak ayrılıyor. Özelleştirme saldırısının ilk ayakları hastanelerde röntgen çekim cihazları, göz cihazları gibi birçok cihazların şirketlere satılmasıyla başladı. Kuzey Hastaneleri Birliği’ne bağlı hastanelerde özelleştirilenleri şöyle sıralayabiliriz: “Menemen Devlet Hastanesi’nde Tomografi, MR, Direkt röntgen cihazları, Acil hizmetlerinde Poliklinik hizmetleri, Karşıyaka Devlet Hastanesi’nde cihazların tamamı özelleştirildi, Tomografi, MR direk çekim, Bornova Trafik Hastanesi Direkt Röntgen, Tepecik Göğüs Hastanesi, 2003 yılında ilk özelleştirilerden, MR, Tomografi, Direkt Röntgen çekim cihazları.”

Sağlıkta dönüşüm adı altında uygulanan tüm bunlar işçi ve emekçinin, sağlık emekçisinin yararına düzenlemeler değildir. Özelleştirmenin girdiği her alanda işsizlik, güvencesizlik ve mağduriyet vardır. Özelleştirmelere karşı durup geleceğimizi güvencesizliğe bırakmamak için örgütlenelim, mücadele edelim. Başta sağlık olmak üzere tüm alanlarda taşeronlara karşı örgütlü mücadeleyi yükseltelim, çünkü başka çaremiz yok. Sağlık emekçilerinin dediği gibi: “Sağlıkta taşeron ölüm demektir.”

Grevci işçiler işten atıldı

Munzur Su’da TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, 28 Ekim’de greve başlayan DİSK Gıda-İş üyesi 7 işçiye, işletme yönetimi 6 Kasım günü mesaj göndererek iş akitlerinin tazminatsız olarak sona erdiğini bildirdi.

İşten atma saldırısına ilişkin açıklama yapan Gıda-İş Sendikası, işçilerin açık sınırında çalıştığına dikkat

çekerek “Yönetim Kurulu işçileri korkutmaya yönelik tehditkar tavrından vazgeçmeli” dedi. Yönetimi toplu iş sözleşmesi masasına oturmaya çağırarak Gıda-İş, işçilerin taleplerinin karşılanması çağrısında bulundu. Gıda-İş, Dersim halkına da dayanışma çağrısı yaparken, “hakkımız olanı alana kadar meşru haklarımızı kullanarak greve devam edeceğiz” dedi.

Sağlık emekçileri özelleştirmeye tepkili

Kamu hastanelerinin özel sektöre peşkeş çekilmesi sağlık emekçilerinin tepkisini topladı. Alsancak Nevvar Salih İşgören Devlet Hastanesi Radyoloji (Röntgen) Direkt Çekim Ünitesi'nin, yeterli sayıda personel ve tıbbi cihaz bulunmasına rağmen 4 Kasım'da yapılan ihale ile satılmasını protesto eden emekçiler, gazetemize konuştular. İsim ve fotoğraflarının yayınlanmamasını isteyen sağlık emekçileri şunları anlattılar:

- 4 Kasım günü gerçekleştirilen ihale hakkında bilgi verir misiniz?

- Bornova Trafik Hastanesi yöneticisi iken, 31 Aralık 2014 tarihinde Alsancak Nevvar Salih İşgören Devlet Hastanesi'ne yönetici olarak Atanan Dr. Birol Durukan ve Caner Alptekin, 5 Ocak 2015 tarihinde fiili olarak göreve başladılar. Ancak Mart ayı itibarıyla Trafik Hastanesi'nin özelleştirme yoluyla hizmetini satın almış olan Elektra firmasını çağırarak "bak bir kurtarırsa burayı da size verelim" denildiğini duymuştuk. Sonunda firma hastaneye gelerek gerekli keşfi yaptı. Ve sonrasında "bu hasta sayısı beni kurtarmaz" diyerek gitmişti. Ne var ki geçen zaman içerisinde geldiğimiz noktada; ihaleye tek firma yani Elektra firması ve bahsi geçen ekibi girmiş ve röntgen özelleştirmesini 4 Kasım 2015 günü almışlardır. İhale şartnamesi ise belirli bir firmanın girmesini sağlayacak şekilde düzenlendiği ayrıca manidardır. Çünkü ihaleye bir firma girebilmiştir.

- İhale ile sağlık alanında bir bölüm daha özelleştirilmiş oluyor. Özelleştirme sonucu hastaya ve sağlık çalışanına nasıl yansımalar?

- Hastanemizde sıfır alınmış 3 yıldır çalışan dijital sistemli cihaz mevcut olup tüm direkt filmler bu cihazla çekilmektedir. Bu teknolojiye hastaya ve çalışanlara çok düşük dozda radyasyon verilmektedir. İhale şartnamesindeki cihazlar ise eski teknoloji olup halen kamu malı olarak kullanılan röntgen cihazının gerisinde bir teknolojidir. Bu cihazlarla hastaya ve

sağlık emekçisine yüksek dozda radyasyon verilecektir. 3 yıllık ihalenin 250 bin tetkik yapılacağı, mevcut cihazlarla ve mevcut personelle bu hizmet verilirse hastaneye geliri 2 milyon 101 binin üzerinde kâr sağlanacaktır. Oysa bu ihale ile katılan firmaya 1 milyon 200 bin lira üzerinde ödeme yapılacaktır. Yani burada amaç hastanenin kazanması değil, sağlığın ticarileştirilmesi, belirli firmalara rant alanının açılması olmuştur. 18 Ağustos 2015 tarihinde hastaneye teslim edilen dijital mamografi cihazı, ihale tarihinden bir gün sonra olan 5 Kasım 2015 tarihinde ruhsat için girişimde bulunulmuştur. Yani burada mevcut olan bütün röntgen cihazları da şirketin hizmetine sunulmaktadır. Şirket, hastane cihazları üzerinden kar elde edecektir. Bu esnada hastalara mamografi çekimi yapılmamaktadır ve hastalar mağdur edilmektedir. Hastanede bulunan mevcut cihazların korunmadığı ortadadır. Yaşanan bir örneği anlatmak istiyorum. Dansitometri cihazı, personelin tüm uyarılarına

rağmen tuvaletin altında bulunan sorunlu bir odaya kurulmuş, odaya suyun akması ile cihaz hizmet verememiştir. Hastane yönetimi sorunu çözmek yerine, personeli cihazı bozmak ile suçladı. Bu cihazın bozulması demek hasta mağduriyetinin yanı sıra şirketin yeni cihaz getirmesi demektir. Cihazı başka bir odaya taşıyorlar, şirketten yeni cihaz alıyorlar. Bu da şirketin kârına kâr katmak oluyor. İhalenin bir yanı bu.

Diğer bir yönü ise; kamu personelinin başka hastaneye gönderilmesi gibi sorunlar yaşanacaktır. İhaleyi alan firma kendi personelinin de getireceği için burada aynı işi yapan ekibe ise ihtiyaç kalmayacaktır. Burada sağlığa taşeronlaştırmanın bariz örneklerinden birini de yaşamış olacağız. Özelleştirme yoluyla halen hastanede çalışan 18 kadrolu personelin akıbeti belli değil.

Hastalar ve sağlık emekçileri için ölüm demek...

- Sağıkta taşeronun gelmesi, özelleştirilmesi hastaların mağdur olması anlamına gelecektir. Örneğin yılda röntgen çekimi ortalama 50-55 bin arası olması gerekirken, ihaleden sonra ise bu rakam 90-95 bine çıkacaktır. Yani hasta tek filmle de aynı sonucu alacakken, birçok film çekilip aradaki sayı şirketin cebine gidecektir. Burada hastanın ve çalışanın aldığı radyasyon da cabasıdır. Sağlığın özelleştirilmesinin bir sonucu da, taşeronda çalışan sağlık emekçisi kanunen, röntgende günde 7 saatten fazla çalıştırılmaması gerekirken, 16 saat veya 24 saat gibi kesintisiz çalışmak zorunda kalacaktır. Sağlık emekçisinin emeğinin sömürsünden başka bir şey değildir yaşananlar. Biz hep söylüyoruz. Sağıkta taşeron ölüm demektir. Bugün ihalelerle cihazların değişmesi uygulanıyor yarın da sağlık alanında işinin ehli olmayan kişiler taşeron sayesinde hastanelere girmiş olacaklar. Örgütlenip, taşerona karşı durmak zorundayız.

Eğitim Sen'den basın toplantısı

Eğitim Sen İzmir 1 No'lu Şube, eğitim emekçilerine açılan soruşturmaları protesto etmek için sendika binasında 5 Kasım günü bir basın toplantısı düzenledi. Eğitim Sen İzmir 1 No'lu Şube Başkanı M. Bahri Akkan'ın okuduğu açıklamada AKP'nin icraatları ve 1 Kasım sonrası için baskıların artacağı üzerinde durularak bunun eğitim alanındaki etkileri dile getirildi.

Karabağlar İlçe Milli Eğitim Müdürü Halit Aslan ve Konak İlçe Milli Eğitim Müdür Vekili Yasin Koç'un müdürlere puan verirken yanlı davranarak suç işlediklerini, buna rağmen bu suçu sürdürdüklerini teşhir etti. Akkan, İlçe Milli Eğitim müdürlerinin saldırgan üsluplarından söz ederek Halit Aslan'ın, Eğitim Sen Şube Başkanına hakaret ettiğini ifade etti.

Akkan, okulların açılmasıyla eğitim emekçilerine İzmir özelinde yapılan şiddet, mobbing

uygulamalarını da anlattı. Konak Zafer OO Müdürü İsa Keskin, Torbalı İlçesi Piri Reis Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesinde Müdür Yrd. Esat Çebi, Karabağlar Mustafa Baykaş OO Müdürü Dursun Bulut ve Müdür Yrd. Recep Akyel ve Konak Kestelli Şerife Eczacıbaşı OO Müdürü'nün başta 10 Ekim katliamını protesto eden ve katliamı protesto amaçlı yapılan 3 günlük greve katılan emekçilere baskı olmak üzere, Alevilere hakaret, sendikal mücadele, türbanlı olmayan kız öğrencilere baskı gibi birçok suç işlediklerini belirten Akkan, baskıların, soruşturmaların, mobbingin mücadelelerini yıldırmayacağını altını çizdi.

Akkan son olarak bahsettiği sorunlara dair verdikleri dilekçelerin sonuçlanması talebinde bulunarak, suçluların derhal görevden alınmasını istedi. Mücadele çağrısıyla açıklama sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kızıl Bayrak / İzmir

Kocaer - Gürmak direnişleri üzerine**İşçi sınıfı biriktirerek ilerliyor**

Uzun yıllardır Türkiye’de işçi sınıfı, tüm gövdesiyle sahneye çıkabilmiş değildi. Daha çok lokal ve bölgesel düzeylerde süren direnişler ve grevlerle sermayenin saldırıları karşısında direnmeye çalışan güçsüz, dağınık bir sınıf tablosuyla karşı karşıyaydık.

2015 Metal fırtınasına gelene kadar yaşanan SEKA, Telekom, Havayolları, TEKEK ve Geif gibi direnişlerle, işçi sınıfı biriktirerek güçlenmeye başladı. Bu direnişlerle beraber işçi sınıfı, mücadele yol ve yöntemlerini geliştirdi, direnme kapasitesini güçlendirdi ve mevcut sendikaların mücadele düzeyini test etti.

İşçi sınıfının içinden geçtiği bu arayış döneminde yoğunlaşan sosyal ve ekonomik adaletsizlik ve dünyada yaşanan sert sınıf savaşımının etkisi gelecek mücadelelerin düzeyini doğrudan etkiledi. Nitekim Gezi gibi bir toplumsal hareketin ortaya çıkmasının önemli bir dinamiği de bu oldu.

Servet sefalet kutuplaşmasının derinleşmesi, kapitalizmin içinde bulunduğu depresif krizler, Türkiye’deki sendikaların, mücadele örgütlerinin mevcut tablosu ve daha birçok neden, en nihayetinde Bursa metal fırtınasının ateşini harladı.

İşçi sınıfının fay hattı açığa çıktı!

Yaşanan tüm bu deneyimler ve metal fırtınasıyla işçi sınıfının fay hattı ortaya çıkmış oldu. Metal fırtınasıyla beraber işçi sınıfı, deneyimlerini olgunlaştırırken bu deneyimleri işçi sınıfının tüm bölüklerine yaymayı da başardı.

Metal fırtınasıyla beraber neredeyse her direnişte, daha güçlü fabrika komitelerine, işçilerin üretimi durdurma eğilimine, "arkadaşım yoksa üretim de yok" dediğine, dayanışma eylemlerine ve sınıf içindeki ayrımların daha da silikleşmesine tanıklık ediyoruz. Kuşkusuz bundan sonraki mücadele deneyimlerinde de, bu beş olgu daha da belirgin bir biçimde hissedilecek.

Kocaer ve Gürmak direnişlerinin ortaya çıkarttığı sonuçları anlayabilmek, ancak sınıf hareketinin bu fay hattını ve hareket kapasitesini anlayabilmekten geçiyor. Bu sadece Kocaer ve Gürmak direnişleri özgülünde ortaya çıkmış bir bütünlük olmadığı için aslında büyüyen bir sınıf hareketinin farklı cephelerdeki, aynı yansımalarının bir somutlaması olarak algılanması gerekiyor. Kuşkusuz her örgütlenmenin ve direnişin kendine özgün dinamikleri ve özgün süreçleri var. Kocaer’de de, Gürmak’ta da ayrı ayrı süreçler yaşandı. Ama metal fırtınasıyla beraber başlayan tüm fabrika direnişlerinde yukarıda saydığımız beş maddenin yansımalarını görmek mümkündür.

Güçlenen fabrika komiteleri

Üç yüz yıllık sınıf hareketinin belki de her evresinde aynı örgütlenmenin değişik versiyonlarını görebiliriz. Açık, kapalı, geniş, dar ama nasıl olursa olsun işçi sınıfı, tüm ekonomik mücadelesinde bilerek ya da

bilmeyerek komiteler esasına dayanarak örgütleniyor. Yaşanan bu süreç gösterdi ki aslında bu komiteler kendiliğinden olgunlaşıyor ve içindeki işçileri süreçle beraber özneleştiriyor.

Daha tanımlı ya da anladığımız manada düzenli toplanan, fabrikanın tüm süreci hakkında kararlar veren ve tartışan komitelerden önce aslında kendiliğinden oluşmuş "gizli" komiteler, fabrikalardaki mücadele arayışını derinleştirmiş oluyor. Bir takım öncü işçiler bir araya gelerek, düne nazaran bugün çalışma koşullarını düzeltmek için daha çok tartışıyor ve bilmeden kararlar alıyor. Ortaya çıkan bu kendiliğinden komiteler öncü bir müdahaleyle karşı karşıya kalınca ise gerçek birer fabrika komitelerine dönüşebiliyor ve artık eylemi örgütlenme görevini üstleniyorlar.

Gürmak ve Kocaer fabrikalarının ön süreci de neredeyse aynı paralellikte yaşanan birikime dayanıyordu. İki fabrikada da, ciddi maddi sorunlar mevcuttu. Düşük ücretler, hak gaspları, küfür, hakaret, yönetim baskısı, kötü yemekler, çay, kazanılmış hakların gaspı vb. liste uzayıp gidiyor. Uzun ve yorucu çalışma koşullarına rağmen ekonomik anlamda işçilerin neredeyse her birinin ciddi borçlarla karşı karşıya kalması ise ayrı bir sosyal soruna sebebiyet veriyordu. Maddi ve manevi olarak yaşanan bu çöküntü, öfkeyi daha da pekiştirirken, kendiliğinden oluşan bu gizli komitelerin sosyal dokusunu da benzerlikler içinde olgunlaştırıyordu.

Yaşanan bu birikim, iki fabrikada da çay hakkının gaspına karşı bir reaksiyon olarak açığa çıktı. Fakat meselenin sadece kazanılmış bir hakkın gaspı karşısında tutum almaktan öte, toplam bir birikimin yansıması olarak anlaşılması gerekiyor. Ortaya çıkan öfkeyi mayalayan her şeyden önce devrimci özne

faktörü, ama yaygınlaştıran ise bu gizli komiteler oldu. İki fabrikada da direniş süreçleri öncesinde mevcut sorunları konuşan, bir şey yapmalıyı tartışan gizli komiteler vardı. Ve bu kendiliğinden komiteler hızla öznel bir müdahalenin de etkisiyle fabrikanın eylemini yönetecek düzeye çıkabildi.

Öncü "devrimci" bir işçi çıkıp somut bir tepki ortaya koyduğu zaman, durgun suya atılan bir taş misali peş peşe dalgaların oluşmasını sağlamış oldu. Ama burada önemli olan yaşanan dalgalanmanın taşın kuvvetinden ortaya çıkması değil, suyun o birikime sahip olması durumudur. Bu birikim öznel, somut bir müdahaleyle buluştuğu anda, düne kadar kendiliğinden olan gruplaşmalar birden gerçek bir fabrika komitesine dönüştü. İki fabrikada da ilk komiteler ya da mevcut komitelerin güçlenmesi bu somutluğa dayanmıştır.

Kendiliğinden komitelerin gerçek fabrika komitelerine dönüşmesinin akabinde, bu komitelerde yer alan işçilerin kendilerini ve içerisinde bulundukları mücadeleyi yönetebilme kapasitesi ve bu kapasitenin sınıf hareketinin toplam birikimlerinden etkilenme süreci somut olarak yine öznenin müdahalesiyle olgunlaştı.

Üretimi durdur, hakkını al

İşçi sınıfının üç yüz yıllık deneyimi ve üretim ilişkilerinin kendi realitesi, işçi sınıfının bilincinde üretimi durdurmanın belirleyici bir eylem olduğunu defalarca göstermiştir. İşçi sınıfının hakkını alması için gereken mücadelede üretimden gelen gücünü kullanması gerekliliği, onun ilk ilkel bilinci ve davranışı olarak yüz yıllardır giyotinlere, işkencelere, yargılamalara ve işten atma saldırılarına rağmen ve hatta kapitalizmin ideolojik tahakkümüne rağmen

sürmektedir.

Doğal olarak bu iki fabrikada da yaşanan çay hakkının gaspı ya da resmi tatilde işçilerin çalışmaya zorlanması karşısında gelişen ilk tutum, daha çok kendiliğinden de olsa üretimin durdurulmasıyla sonuçlanmıştır. İki fabrikada da aynı benzerlikle yaşanan bu eylem, kazanımla sonuçlanmış ve işçi sınıfı ancak üretimden gelen gücünü kullanarak kazanabileceğini bir kez daha tecrübe etmiştir.

Nitekim patronların sınıf bilinci ve sınıf kini, işçi sınıfının mevcut sınıf bilincinden bugün için daha yüksek bir düzeydedir. Doğal olarak sermaye, İki fabrikada da yaşanan üretimin durdurulması eylemini hazım etmeyecekti ki nitekim öyle de oldu. Patronlar iki fabrikada da ilk sesi çıkartan öncü işçileri cezalandırarak, bu eyleme katılan tüm işçilerin gözünü korkutmak istedi. Fakat işçi sınıfının mevcut birikimi ve içerisinden geçtiğimiz sürecin, yani metal fırtınasının kazanımları, argümanları ve davranış özellikleri bu saldırı karşısında işçileri daha büyük bir mücadele kararlılığına sürüklerken, politik özneler de bu olgunlaşmayı derinleştirmeyi başarabildi.

Arkadaşım yoksa üretim de yok!

İşçi sınıfı mücadelesinin değişik evrelerinde her daim karşılaştığımız bu bilinç, Türkiye’de uzun yıllardır kaybolmuş bir sınıf kimliği özelliği idi. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesine öncülük eden sendikaların da uzlaşmacı, icazetçi zihniyetleri, bu bilincin ortadan kalkmasında tabi ki birçok dinamikle beraber, önemli bir rol oynadı.

Ama özellikle Reno direnişiyle beraber hafızalara kazınan bu argümanla, işçi sınıfı yeni bir bilinç düzeyine sıçradı. Çünkü bu bilinç ve bu talep, kişisel bir faydacılığı ya da çıkarı değil bir bütün olarak işçi sınıfının topyekûn çıkarlarını gözetken bir taleptir. Bu talep etrafında birleşen işçiler, kendi maddi çıkarlarını bir kenara koymuş hatta kendi maddi çıkarlarını riske etmişlerdir. Ve aynı işçiler, burjuvaziyle taban tabana zıt ve uzlaşmaz bir zemini tarif etmişlerdir. Ve yine üretimden gelen gücüne yaslanarak, burjuvazinin can damarlarını tıkamayı kendilerine borç bilmişlerdir. Tam da bu yüzden bu talep devrimci ve sonuna kadar arkasında durulması gereken bir talep olarak Türkiye işçi sınıfı hareketinin bugünkü en ileri mücadele argümanı haline gelmiştir.

İki direnişte de öncüler işten atıldıktan sonra işçilerin ortak iradesinin somut kararı “arkadaşım

yoksa üretim de yok” olmuştur. Bu karar somut bir güce, imkâna, olasılığa bakılmaksızın toplantılara katılan işçilerin her birinin hesapsızca ortaya koyduğu, irade gösterdiği bir tutum olmuştur. O yüzden mevcut iki direnişte de “onur” kavramı birçok slogana dönüşmüş ve işçilerin direnişi tarif ederken kullandığı temel bir kavram olmuştur.

Sınıf dayanışması bilinci

Dayanışma grevlerinin ve sınıf dayanışmasının tüm örneklerinin yasaklandığı ve yıllardır sınıf dayanışmasının sadece ekonomik örneklerinin yaşanabildiği bir süreçte metal fırtınası, işçi sınıfı için dayanışma bilincini de güçlendirmiştir. Yine Reno direnişi ve bu direnişle kader birliği yapan öteki fabrikaların işçileri, Reno önünde toplanarak gösterdiği dayanışma ruhuyla sınıf dayanışması bilincine yeni bir boyut kazandırmışlardır.

Kocaer ve Gürmak işçileri de kendi süreçleri içerisinde benzer bir dayanışma bilincini yine siyasal öznenin müdahalesiyle geliştirmiş, hatta kader birliği inşa etmişlerdir. Kocaer’de ilk direnişten ikinci direnişe kadar geçen sürede ve sonrasında Gürmak işçileri Kocaer işçilerinin yanında olmuş hatta süreci beraber örmeye çalışmışlardır. İkinci direnişin planlandığı geniş toplantıya Gürmak işçileri de komite düzeyinde katılarak, Kocaer işçilerinin kararlı bir duruş sergilemesinde önemli bir dinamik olmuştur. Kocaer direnişinin başından sonuna kadar Gürmak işçileri, düzenli olarak fabrika önüne gelmiş, kendi kasalarında topladıkları aidatlarını Kocaer işçileriyle paylaşmış ve tüm eylemlerine aktif olarak katılmışlardır.

Kocaer direnişinin hemen akabinde yine benzer bir biçimde başlayan Gürmak direnişi de aynı oranda Kocaer işçilerinin aktif destek ve dayanışma pratiği ile somutlanmıştır. Hatta bu direnişler ortak eylem örgütlemiş, ortak taleplerle tüm havzaya seslerini duyurarak aynı argümanların ve mücadele kararlılığının iki ayrı organize bölgesindeki sacayaklarını inşa etmişlerdir.

Sınıf içindeki ayrımların silikleşmesi

Mevcut iki direnişte de direnişin somut işçi tabanı bir birinden ayrı siyasi partilere gönül veren, farklı mezheplerden ve farklı etnik kökenlerden gelen işçilerden oluşmakta. İşçi sınıfının örgütlenmesi önündeki en önemli engeller olarak ortaya

koyduğumuz bu ayrımlar, bu iki direnişte de yerle yeksan edilebilmiş, silikleştirilerek direnişler sınıfsal bir bütünlükle sürdürülmüştür. Direniş içerisindeki her işçi kendi partisini ya da grubunu tüm bu direniş süreci içinde somut olarak sınaıma imkânı bulmuş, lakin bu parti ya da örgütlerin hiç birinin işçi sınıfına ve işçi sınıfının çıkarlarına hizmet etmedikleri pratikle tecrübe edilmiştir.

Direnışçi işçiler arasında daha önceden kesin çizgilerle ayrılan bazı ideolojik ayrımlar yerini emek eksenli bir mücadelenin kapsayıcı bütünlüğü içerisine bırakırken, sermaye ve tüm zor aygıtları karşısında da düne göre daha somut bir bakış oluşmuştur. Jandarma, polis ve tüm devlet aygıtlarının işçilerin çıkarlarını korumadıkları, hatta sermayenin çıkarlarına aktif olarak hizmet ettikleri pratikle kavranabilmiştir.

Kocaer ve Gürmak direnişleri- dersleri ve öznenin rolü

İşçi sınıfının kendiliğinden bilinci ve kendiliğinden eylemi, elbette ki işçi sınıfının hareket ve eylem kapasitesinin gelişmesinde büyük bir etkiye sahip. Fakat bu bilincin ve hareket kapasitesinin gelişim diyalektiğinde “itici” bir güç olarak öznenin misyonu açıığa çıkan direnme kuvvetinin somutlanması açısından, bu direnişlerde de belirleyici bir yerde durmaktadır.

Verili tabloda ve bu iki örnekte işçi sınıfının tamamen kendiliğinden eylemini örgütleyebilmesi için yeterli bir bilinç olgunlaşabilmiş değildir. Nitekim işçi sınıfı, ekonomik mücadelesi içerisinde bu mücadeleyi somut kazanımlara taşıyacak bir düzeyi kendiliğinden ortaya çıkartabilir. Ama bu düzey her şeyden önce işçi sınıfının verili bilinciyle ve öz deneyimleriyle ilişkili bir olgunlaşma sürecidir. Türkiye’nin mevcut maddi sınıf mücadelesi ve bu mücadelenin birden çok faktörle maniple ediliyor olması gerçeği karşımızda dururken Gürmak ve Kocaer direnişlerinin açıığa çıkarttığı direnme kuvveti ve kararlılığı öznenin siyasal müdahalesinden bağımsız olamazdı, nitekim olmadı da.

Bu iki direnişin de ortaya çıkarttığı enerji ve direnme kararlılığı öznel müdahalelerle daha da güçlü bir hale gelmiş, işçi sınıfının tüm tarihsel deneyimleri ve metal fırtınasının dersleri direnişçi işçilere aktarılmış ama direnebilmenin birden çok maddi zorlukları karşısında bu iki direniş de bir aşamadan sonra komite kararlarıyla bitirilmiştir.

Mevcut iki direnişte de maddi imkânsızlıklar bir süre sonra öteki diğer sorunların önüne geçmiştir. Direnişçilerin günü birlik eğitimi, toplantıları ve fabrikaların içerisine dönük faaliyetleri aksamaya başlamış, ama bu aksamanın en büyük nedeni işçiler cephesinden maddi imkânsızlıklar olarak tarif edilmiştir. Lakin gerçek bir hazırlığa dayanmadan, imkânlar ve koşullar olgunlaşmadan kendiliğinden dinamiklerle ortaya çıkmak zorunda olan bu direnişlerin asıl bitiş nedeni fabrika içerisindeki işçilerden beklentilerin ortadan kalkmasıyla olgunlaşmıştır.

Nitekim farklı fabrikalarda çalışmak zorunda kalan onlarca işçi bu direnişlerin ve açıığa çıkarttığı bilincin etkisiyle mücadelenin yeni mevzilerini yaratma iddiasındadır. Politik birliği olan MİB’le ilişkilerini daha güçlü kuran, mücadelenin yeni neferleri haline gelme iddiası taşıyan işçilerle iki havzadaki mücadelemiz kaldığı yerden devam edecektir.

TOMİS Ege Yürütmesi kuruldu!

Büyük metal fırtınasının doğurduğu Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası'nın (TOMİS) Ege Yürütmesi, yaptığı bir açıklama ile kuruluşunu duyurdu. TOMİS Ege Yürütmesi'nin ilgili açıklaması şöyle:

Türkiye'de ve dünyada büyük bir etki yaratan Bursa metal işçileri fırtınası, sendikal ihanete, sarı sendikalizme ve sermaye örgütü MESS'e şiddetli bir tokat atmış, kendi öz gücüne dayanarak yeni bir sendika olan TOMİS'i kurmuştu. Şimdi metal işçilerinin öz örgütü olma iddiası taşıyan TOMİS'in Ege yürütmesinin de inşa edildiğini, dosta ve düşmana büyük bir gururla ilan ediyoruz!

Yıllardır, sendikalı ya da sendikasız, örgütlü ya da örgütsüz, tüm metal işçilerini kandıran, ihanet eden, satan, yarı yolda bırakan, kırıntılarla avunduran, fotokopici, mezhepçi, ırkçı sendikal anlayışlar ve bu anlayışların temsilcisi sendikalar/sendikacılar artık miadını doldurmuştur. 5 Mayıs 2015 itibarıyla metal işçileri yattıkları uykudan uyanarak bu köhnemiş bürokrasi bataklığının karşısına dikilmiş, hesap sormuş ve hesap sormaya da devam edecektir!

Bursa'da başlayan ve Türkiye'ye yayılan bu haklı mücadeleyi ve bu mücadelenin meyvesi olan TOMİS'i büyütmek, güçlendirmek, artık tüm metal işçilerinin görev ve sorumluluğudur. Bizler de Ege bölgesinde, İzmir ve Manisa fabrikalarında çalışan işçiler olarak, bu görev ve sorumlulukla şimdiye kadar kendi fabrikamızda bu mücadeleyi büyütme ve ilerletmeye gayret gösterdik. Kimimiz Türk Metal'in esareti altında, bu esaret zincirlerini kırmak için mücadele ederken, kimimiz ise örgütsüz fabrikalarda örgütlenmenin ve birleşmenin bir adresi olarak TOMİS'i işaret ettik. Ve nitekim TOMİS'te örgütlenen Kocaeli direnişiyle taçlanan mücadelemiz, biz onurlu metal işçilerini bir araya getirmede büyük bir vesile oldu. Nasıl bir sendika istiyoruz sorusuna somut bir cevap olan Kocaeli direnişi deneyimi ve direnişin toplam örgütlenme süreci, aynı zamanda TOMİS'in de özü ve özeti olmuştur.

Nasıl bir sendika istiyoruz sorusu Kocaeli'de hayat buldu!

- İşçi iradesini esas alan;
- Fiili meşru mücadeleyi bayrak edinen;
- İşçi sınıfını, sınıfsal çıkarları temelinde birleştiren;
- Tamamen şeffaf ve açık;
- Kararlı, cesur ve gözü pek bir sendika istiyoruz...

Kocaeli direnişi ve direniş öncesi süreç, yukarıda yazdığımız başlıkların somut olarak karşılık bulduğu bir deneyim olmuştur. İlk bir araya gelışten iş bırakma eylemine, oradan çadır direnişine kadar geçen süreçte, fabrika komiteleri kurulmuş, komiteler ortak kararlarla yol yürümüş, fiili meşru mücadele ve işçi sınıfının üretimden gelen gücü bayrak edinilmiştir. İşçiler arasındaki mezhepsel, ulusal, ideolojik ayrımlar silikleştirilmiş, sınıfsal çıkarlar temelinde işçiler bir birleriyle kenetlenmiştir. Fabrika komiteleri ilerleyen süreçte direniş komitesine dönüşmüş ve her aşamada açık, şeffaf bir tutumla tüm işçileri

sürecin içerisine katmayı başarmıştır. Kocaeli direnişi her ne kadar hazırlıksız bir savaşa sürüklense de, kararlı ve cesur bir mücadele ile örgütlenmiş, sadece kendi fabrikası sınırlarında değil tüm havzaya, demir çelik fabrikalarına yayılan bir örnek yaratmıştır. İşçiler arasındaki birlik, ilk günden son güne kadar bozulmamış, tam tersine işçiler daha da güçlü kenetlenmiş ve yaşanan deneyimle başka fabrikalara aynı tohumu ekme kararlılığıyla bu gün TOMİS'in çatısı altında toplanmıştır.

Direniş sürecinde işçiler sadece kendi sektöründeki fabrikalara değil, plastik ve tekstil işçisi sınıf kardeşlerine de kendi deneyimlerini aktarmayı kendine görev bilmiş, tüm direnişlerle aktif sınıf dayanışması örgütlemiştir.

Kocaeli işçileri, Renault işçilerinin açtığı yoldan arkadaşına, onuruna, insanlığına sahip çıkmanın haklı gururunu Ege topraklarında yaratmış, bu haklı ve onurlu kavga için her türlü bedeli önden ödemeyi göze almıştır.

Kocaeli işçileri, ilk andan itibaren metal işçilerinin umudu ve birleşme noktası olacak olan TOMİS'le yola çıkmış, Manisa ve İzmir'deki öncü metal işçilerini bir araya getirmiş ve bugün ilan ettiğimiz Ege TOMİS yürütmesinin de öncüsü olmuştur.

TOMİS Ege kuruldu!

Bir araya gelen öncü metal işçileri olarak, kendi fabrikamızda yürüttüğümüz mücadelemizi ortaklaştırmaya, metal fırtınasının ve kendi direnişlerimizin derslerini süzerek Ege Bölgesi'nde bu haklı ve meşru mücadeleyi nasıl büyüteceğimizi, henüz beklenen kuvvette olmayan TOMİS'i nasıl güçlendireceğimizi tartıştık.

2017 MESS süreci ve örgütsüz fabrikalarda süren örgütlenme çalışmalarına nasıl müdahale edeceğimize dönük planlamalar yaptık.

TOMİS tüzüğünün ve mücadele programının ortaya koyduğu ilkelerle, Ege bölgesinde metal işçilerinin mücadele arayışına adres olacak ve tüm metal işçilerini birleştirecek olan TOMİS'in Ege yürütmesini

oluşturarak bu onurlu mücadeleye Ege kıyılarından omuz vermeye karar verdik.

TOMİS Ege, bölgedeki tüm patronlara savaş ilanıdır!

Her şeyden önce TOMİS, Ege Bakırçay çukurundaki, Çiğli OSB'deki, Gaziemir Serbest Bölge'deki, Kemalpaşa'daki ve Manisa'daki tüm metal patronlarına bir savaş ilanı olacaktır. Artık Ege bölgesinde iş cinayetlerine, meslek hastalıklarına, ücret gasplarına, düşük ücretlere, güvencesiz çalışmaya, baskıya ve hakarete, çalışma koşullarının ağırlığına ve bu sorunlara sebep olan tüm patronlara karşı metal işçilerinin örgütleneceği, birleşeceği ve hep beraber mücadele edeceği adresi ve sendikasının ilk nüveleri kurulmuştur.

Değişik fabrikalardan seçilen temsilcilerimiz ile kurulan TOMİS Ege Yürütmesi ve temsilciler kurulu, daha da geniş olarak inşa edilecek olan TOMİS Ege Meclisi ile beraber Ege metal işçilerinin umudu ve birleşme noktası olacaktır.

Acil programımız ve hedeflerimiz

- Fabrikalarda TOMİS kurullarını kurmak ve kurullar arasında koordinasyonu sağlamak;
- Ege TOMİS Meclisini en kısa sürede, en geniş katılımla toplamak;
- İvedilikle Ege bölgesi için bir temsilcilik binası açmayı zorlamak;
- TOMİS Ege iletişim ve sosyal medya kanallarını açmak;
- İl ve bölge temsilcilikleri ve yönetimleri oluşturmak;
- Eğitim toplantıları ve seminerler örgütlemek;
- Tüm direniş ve işçi eylemlerine sahip çıkmak, desteklemek;
- Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!

TOMİS Ege Geçici Temsilciler Kurulu

Direnen IFF işçileri açlık grevinde

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde Kurulu IFF Aroma fabrikasında sendikal örgütlenme sonrası işten çıkartılan ve fabrika önünde direnişte olan işçilere 6 Kasım sabahı müdahalede bulunulacağına dair tebligatta bulunulmuş, çadırın kaldırılması istenmişti.

6 Kasım sabah saatlerinden itibaren çok sayıda polis ile birlikte Çayırova Belediyesi zabıta ekiplerinin geldiği fabrikada işçiler direnişlerini sürdürdü. Sabah saatlerinde geldikleri fabrikadan öğleden önce ayrılan polisler fabrika önüne yeniden gelip işçilerin direniş çadırını kendiliğinden söküp direniş alanını terk etmeleri dayatmasında bulundu. Sonrasında direniş çadırları kaldırılan işçiler açlık grevine başladılar.

İşçiler 7 Kasım günü çadır olmadan fabrika önündeki direnişlerine devam ederken gece gündüz fabrika önünde bekleyeceklerini belirtti.

8 Kasım itibarıyla direnişin 63. gününde de işçiler, patrona hizmet eden polisler eliyle karşılaştıkları baskı ve engellemelere rağmen direnişlerini sürdürdü. Tek Gıda-İş Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu şunları ifade etti: "62 gündür IFF fabrikası önünde direnmeye devam ediyoruz. Polisle adeta köşe kapmaca oynuyoruz. Polis, burada durmamamızı söylüyor."

İçme suyumuzu bile aldılar. Oturmak için getirdiğimiz taburelere bile izin vermiyorlar. İşçilerin burada bulunan araçlarına ceza kesiyorlar." Durdu, "Bunlar IFF'nin polisi" diyerek baskılara karşı direnişin devam edeceğini ifade etti.

65. gününde de (10 Kasım) işçiler direnişi sürdürürken sabah itibarıyla polis amirleri sendika ile görüşerek baskıcı tutumlarına devam etti. Patron avukatlarının fabrikaya gelmesi üzerine kapı önünde biriken işçilerin bir kısmı, avukatlara "Adaleti kaçsattın?" diye sorarak avukatların işçi düşmanı tutumları ve işten atmalarda büyük payları olduğu üzerine teşhir konuşmaları gerçekleştirdiler.

Öte yandan 11 Kasım günü IFF Aroma ve Esans Fabrikası'nın kimyasal atık tesisinde meydana gelen arıza sonrası kanalizasyon patladı. Kimyasal atıklar, patlayan kanalizasyondan yola fışkırdı. Tek Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Yunus Durdu, olayı sosyal medyada "Allah'ın sopası yok" diye yorumlarken konuyla ilgili olarak Kocaeli Valisi'ni, Çayırova Kaymakamı'nı ve İlçe Emniyet Müdürü'nü görevi çağırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Gebze İşçilerin Birliği Derneği de 10 Kasım günü saat 10:30'da IFF işçilerine bir ziyaret gerçekleştirdi. IFF işçileri ile yaşanan gelişmeler üzerine sohbetler edildi. IFF işçilerinin röportajının yer aldığı yerel işçi gazetesi GREV'in XV. sayısı işçilere ulaştırıldı. Dernek çalışanları dayanışma içerisinde olmayı sürdüreceklerini söylediler.

IFF işçileri, tazminatsız bir şekilde işten atan

patronun kararlılık karşısında tazminatta anlaşmaya yanaşır şekilde konuşmaya başladığını anlattılar. Para almak için değil, işçi sağlığı için, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve sendikanın fabrikaya girmesi için direnişe başladıklarını belirten IFF işçileri bu süreçte polisin de kimin yanında olduğunu gördüklerini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / Gebze

Polis barikatı SİDEMİR işçilerini durduramadı

Sivas Demir Çelik İşletmeleri'nde (SİDEMİR) çalışan işçiler, ücretlerinin 4 aydır ödenmemesi üzerine 10 Kasım günü kent meydanında eylem yaptı. "Sivas uyuma emekçine sahip çık!" ve "Direne direne direnişle zafer!" yazılı pankartlar açan işçiler, İnönü Bulvarı'na çıkarak caddeyi çift taraflı olarak trafiğe kapattı. İşçiler burada oturma eylemi yaptı.

Bir süre sonra "Vali buraya!" sloganı atan işçiler, cadde üzerinde yürüyüş yapmak istedi. İşçilerin önü çevik kuvvet polisleri tarafından oluşturulan barikatla kesildi. Ancak işçiler, barikata yüklenerek aştıktan sonra yürüyüşe devam ettiler.

İşçiler Sivas Devlet Hastanesi önüne kadar yürüyüşlerini sürdürdüler. Burada işçiler adına açıklama yapan Yılmaz Çetin şunları ifade etti:

"Sivas Demir Çelik Fabrikası mafyanın elinden kurtulup Sivas'ın olana kadar, buradaki emekçilerin hakkını alana kadar eylemlerimiz devam edecektir. Bunu bütün Sivas halkı bilsin ve bize desteğe gelsinler. Gerekirse kendimizi yakmayı, açlık grevi yapmayı ve Ankara'ya gitmeyi de düşünüyoruz. Çünkü aramızda durduramadığımız arkadaşlar var. Rica minnet durdurduğumuz arkadaşlar var. Ama açlık nereye kadar durdurulur."

Sermaye önlem almıyor, işçiler katlediliyor

Patronların daha fazla kâr için iş güvenliği önlemlerini almaması, işçilerin canına mal oluyor. İş cinayetleri Kasım ayında da yaşanmaya devam ediyor.

Eskişehir'de 5 Kasım'da kaynak yaptığı sırada iş güvenliği önlemleri alınmayan bir inşaatın 7,5 metre yükseklikteki 3'üncü katından düşen Yılmaz Y. hayatını kaybetti.

Denizli'nin Sarayköy ilçesi Köprübaşı Mevkisi'ndeki yaklaşık 5 bin kişinin çalıştığı Akça Holding'e ait Menderes Tekstil Fabrikası'nın Makine Bakım Atölyesi'nde 7 Kasım günü saat 02.30 sıralarında çıkan yangın sonrasında elektrik teknisyeni olarak çalışan 33 yaşındaki Ahmet Uçar'ın yanmış cesedi bulundu.

Ankara'nın Mamak ilçesindeki inşaatı 8 Kasım günü çalıştığı sırada elektrik akımına kapılan 14 yaşındaki lise öğrencisi Bünyamin Buyun, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Sinop'un Dikmen ilçesi'ne bağlı Güzelceçay mevkiindeki bir balık unu fabrikasında 10 Kasım günü, balık yağının aktığı kuyudaki tıkanıklığı gidermeye çalışan dört işçi metan gazından zehirlendi. Sezgin Albayrak ve Serdar Meral zehirlenme sonucu yaşamını yitirdi.

Bolu'nun Gerede ilçesi Demirciler Mahallesi'ndeki bir inşaatı çalışan 38 yaşındaki Hüseyin Doğangün, 11 Kasım günü montaj çalışması yaptığı sırada dengesini kaybedince en üst kattan yere düşerek hayatını kaybetti.

Osmaniye'nin Kadirli ilçesinde bir evi boyayan 39 yaşındaki Mesut Akarca adlı işçi, elindeki alüminyum saplı fırçanın yüksek gerilim hattıyla temas etmesi nedeniyle yaşamını yitirdi.

Ekim Devrimi

98. yıldönümünde bulunduğumuz Ekim Devrimi, birinci emperyalist paylaşım savaşının sona ermesinde önemli bir rol oynadı. Aradan bir asır geçmesine rağmen, kapitalist emperyalizmin yarattığı yıkım ve savaşlar halen insanlığın başındaki en büyük belalardır. "Buzu kırıp yolu açan" Ekim Devrimi Avrupa'ya da yayılabilseydi, kuşkusuz ki, çok farklı bir dünyada yaşıyor olacaktık zira sömürden, baskıdan, savaş ve yıkımdan arınmış sosyalist bir dünya özlemi büyük olasılıkla gerçekleşmiş olacaktı.

Lenin başta olmak üzere Bolşeviklerin heyecanla bekledikleri Avrupa devrimlerinin başarısızlığında, dönemin sosyal demokrat partilerinin enternasyonal davaya ihanet etmeleri belirleyici oldu. Ekim Devrimi'ne önderlik eden Bolşeviklerin bu başarılarında ise, enternasyonalizme sıkı sıkıya bağlı kalmalarının etkisi büyüktür. Hatırlanacağı üzere II. Enternasyonal'in 1912 Basel Kongresi'nin emperyalist savaşa cepheden karşı çıkma kararına sadece Bolşevikler sonuna kadar sadık kaldılar. Diğer partiler ise, altına imza attıkları kararı yok sayarak emperyalist savaşın suç ortağı oldular.

Engels'in "kahince sözler"i

Friedrich Engels, 1887'de yayınlanan bir broşüre yazdığı önsözde, yaklaşmakta olan dünya savaşına değinir. 29 Haziran 1918 tarihli Pravda'da yayınlanan makalede Lenin, Engels'in öngörülerini "kahince sözler" diye tanımlar.

Engels, önsözde gelecek dünya savaşı için şunları söylüyor:

"Prusya-Almanya için bir dünya savaşı dışında artık başka bir savaş mümkün değildir ve bu savaş bugüne kadar hayal edilmemiş bir ölçüde ve şiddette olacaktır. 8-10 milyon asker birbirini kırarak ve böylece bütün Avrupa'yı çekirge sürülerinin bile beceremeyeceği şekilde soyup soğana çevirene kadar hırsla yiyip, yutacaklardır. Otuz Yıl Savaşlarının yıkımı 3-4 yıla sığacak ve bütün kıtaya yayılacak; açlık, veba, ordularda ve halk yığınlarında son sınıra ulaşmış acı ve tehlikenin yarattığı genel bir çöküntü; ticaret, sanayi, bankacılıkta kurduğumuz suni mekanizmanın genel iflasla sonuçlanmasının doğurduğu umutsuz karışıklık; eski devletler ile bunların geleneksel devlet felsefesinin çöküşü öylesine bir durum alacak ki, düzinelerle taç kaldırımlarda yuvarlanacak ve kimse kafasını çevirip bakmayacak; nasıl sona ereceği ve savaşımından kimin galip çıkacağını kestirmek olanaksız; yalnız tek bir sonuç kesinlikle belli: genel bir bitkinlik ve işçi sınıfının kesin zaferi için koşulların hazırlanması.

(...)

Savaş, belki de bizi geçici olarak geriye itebilir, kazandığımız birçok mevzileri bizden kopartıp alabilir.

Ama tekrar denetim altına alamayacağınız güçleri bir kez başıboş bıraktınız mı, her şey kendi bildiği gibi hareket edebilir: dramın sonunda siz mahvolsunuz ve proletaryanın zaferi ya kazanılmış olur, ya da herhalde (doch) kaçınılmaz duruma gelir." (Aktaran Lenin / Sosyalizm ve Savaş, Sf. 166, sol yayınları)

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan 27, Ekim Devrimi'nden 30 yıl önce yapılan bu çözümlemeye atıfta bulunan Lenin, Engels'in tahminlerinin çoğunun, şaşırtıcı bir şekilde doğru çıktığını vurgular. Sadece dünya savaşını değil, sonuçlarının çoğunu önden görebilen bu dahice başarının sırrı, kapitalizmin gelişim eğilimlerini, sınıf ilişkisi ve çelişkilerini, bunların yaratacağı olası sonuçları marxist yöntemle çözümlemede yatıyor.

Basel Kongresi; savaş kapıda!

Emperyalist savaş, 20. Yüzyılın başında II. Enternasyonalin gündemine girdi.

Enternasyonal'in Ağustos 1907'de Stuttgart'ta toplanan 7'ci Kongresi, militarizm ve silahlanma sorununu ele almış, çıkması muhtemel emperyalist savaşın önlenmesi üzerine tartışmalar yapılmıştır.

Kasım 1912'te Basel'de toplanan kongre ise

emperyalist savaşın somut bir tehdit olduğunu saptıyor ve oy birliği ile kabul edilen "ünlü" bildirisini yayınlıyor. Bildiride sosyal demokrat partilerin emperyalist savaşa karşı alacakları tutum, izleyecekleri devrimci taktik politika somut bir şekilde ortaya konuyor:

"Basel Bildirisi diyor ki: 1) savaş, iktisadi ve siyasi bir bunalım yaratacak; 2) işçiler savaşa katılmayı cinayet gibi görecekle; "kapitalistlerin çıkarı, hanedanın onuru ve gizli diplomatik antlaşmaların hatırı için birbirlerini öldürmenin" bir cinayet olduğunu anlayacaklar ve savaş işçiler arasında "bir öfke ve isyan" yaratacaktır; 3) "halkı ayaklandırmak ve kapitalizmin yıkılmasını hızlandırmak için" sosyalistlerin bu bunalımdan ve işçilerin öfkesinden yararlanmaları görevleridir; 4) istisnasız bütün "hükümetler" "kendi yıkıntılarını göze alarak" bir savaşı çıkartabilirler; 5) hükümetler "bir proletarya ihtilalinden korkmaktadırlar"; 6) hükümetler Paris Komününü (yani iç savaşı), Rusya'da 1905 devrimini vb. "hatırdan çıkarmamalıdır" (a.g.e Sf. 114)

Bildiri, işçi sınıfı partilerinin emperyalist savaşa karşı alacakları devrimci tutumu net bir şekilde tanımlıyor. Oysa emperyalist savaş patlak verdiğinde, sadece RSDİP'in (Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi)

ni ve savaş

Bolşevik kanadı bildiriye sadık kalıyor, sonuna kadar devrimci taktikte ısrar ediyor. İstisnai çıkışlar dışında hem RSDİP'in Menşevik kanadı hem Avrupa'daki sosyal demokrat/sosyalist partiler ise savaşı destekleyerek veya pasifist bir tutum alarak işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara ihanet ettiler.

II. Enternasyonal'in çöküşü

Basel bildirisine imza atan partiler, emperyalist savaşa karşı devrimci tutum almak bir yana, suç ortaklığı yaptılar. "Yurt savunması", "savunma savaşı" gibi gerici söylemlerle, emperyalist efendilerinin aktif ya da pasif destekçileri oldular. Bu gerici tutum, emperyalist savaşa hizmet ederken işçi sınıfıyla emekçilere ağır bir darbe oldu. Savaşı iç savaşa dönüştürüp proleter devrim için mücadele etmek yerine, emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşma ve yağmalama savaşının suç ortağı olan II. Enternasyonal partileri, alçaltıcı bir çöküşle yüz yüze kaldılar.

Burjuvazinin ırkçı-şoven propagandasına alet olan söz konusu partiler, işçi sınıfı davasından uzaklaşıp, düzenin birer uzantısı haline geldiler. Bu vahim akıbet, Alman devriminin yenilgiye uğramasında kritik bir rol oynadı. Tarihin akışını değiştirebilecek böyle bir devrim fırsatı, teslimiyetçi oportünizmin ihanetinden dolayı kaçırıldı. Sovyet iktidarının yalnız kalmasına da yol açan bu ihanet, faşizme giden yolu da düzledi. 'Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky' adlı eseriyle gerici oportünizmin çöküşünü belgeleyen Lenin, yeni bir enternasyonal kurma arayışına savaş devam ederken başladı.

Devrimin bayrağını Bolşevikler dalgalandırıyor

Genelde II. Enternasyonal partilerinin, özelde Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin (ASDP) ihaneti hem işçi sınıfının ileri kesimlerinde hem samimi devrimcilerde büyük bir şaşkınlık ve öfke yarattı. Dönemin en güçlü partisinin başında bulunan Alman sosyal-demokrat liderlerin işçi sınıfına ihanet edip sosyal-şoven bir tutum benimsemeleri ve kendi emperyalist burjuvazilerini savunmaları, Lenin'i bile büyük bir şaşkınlığa uğrattı.

Basel bildirisine imza atan II. Enternasyonal partileri çürümüş ve çöküşün eşiğine dayanmıştı. Emperyalist savaş bu rezaleti had safhaya vardırdı. Bolşevikler ise ağır savaş baskılarına rağmen Marxizm'in devrimci bayrağını dalgalandırmaya devam ettiler. Ekim Devrimi'ni zafere taşıyan Bolşevikler, üstlendikleri ağır sorumluluğun üstesinden gelebileceklerini ispatladılar.

Çarlık rejiminin ağır baskılarına rağmen illegal

devrimci çalışmaya devam eden Bolşevikler hem emperyalist savaşa karşı net bir tutum sergilediler hem savaşı iç savaşa dönüştürüp proleter devrimin zaferini hazırlamak için yoğun bir emek harcadılar, ağır bedeller de ödediler. Duma'daki beş Bolşevik milletvekili dahil, liderlerin çoğu Sibirya'ya sürgün edildi. Partili işçiler de ya tutuklandı ya askere çağrılarak savaşa gönderildi. Ne koşulların zorluğu ne soluksuz bırakan baskılar Bolşevikleri yolundan edebildi.

Savaş karşısındaki ilkeli tutum, devrimci sınıf çizgisinin temel alınması, kaybedilen mevzilere, yaşanan zayıflıklara rağmen, Bolşevikler'in Şubat Devrimi'nden kısa süre sonra toparlanabilmelerine imkan yarattı. Şubat Devrimi'nden sonra kurulan geçici hükümette Sosyalist Devrimcilerle Menşeviklerin yer aldığı koşullarda da Bolşevikler devrimci sınıf çizgisini ısrarla sürdürdüler. Ekim Devrimi'ni zaferle taçlandırma onurunu taşımaları da bu sayede mümkün olmuştur.

Sosyal-şovenizme karşı ideolojik-politik mücadele

Savaş boyunca Bolşeviklerin işi zordu, yükleri ağırdı. Zira hem savaş destekçisi sosyal-şovenlere hem pasifist partilere karşı amansız bir ideolojik mücadele ve teşhir kampanyası yürütmeleri gerekiyordu, hem de pratikte devrimci sınıf çizgisini emekçilere somut olarak göstermekle yükümlüydüler. Şovenizmin burjuvazi ve sosyal demokrat yardakçıları tarafından alabildiğine yaygınlaştırıldığı savaş ortamında bu sorumlulukların altından kalkmak kolay değildi elbet.

Tarih Bolşeviklerin başarıyla bu sorumluluklarının üstesinden gelmeye muvaffak olduklarına tanıklık etti. Kaynağını marxist devrimci bilinçten alan sınırsız enerji, bükülmez irade, davaya adanmışlık, öncelikli olana odaklanma gibi üstün meziyetler taşıyan Bolşevik lider ve kadrolar Lenin'in de katkılarıyla birçok cephede mücadele ettiler. Aynı anda emperyalist savaşa, çarlık despotizmine, sosyal-şovenizme, teslimiyetçi pasifizme, sosyal demokrat dönemlere karşı mücadeleyi omuzlayan Bolşevikler, savaş ile devrimin diyalektik bağına güçlü bir şekilde kurabildiler.

İdeolojik alanda proleter enternasyonalizmini savunan Bolşevikler, çarlık rejiminin ağır baskıları altında illegal mücadelede ısrar ettiler. Savaş öncesinde Rusya işçi sınıfı hareketinin yaşadığı yükseliş, Bolşevik partinin bu mücadelede sınıfla kurduğu güçlü bağlar, binlerce partili işçinin tutuklanması veya askere alınmasına rağmen koparılamadı. Bu deneyimler, Şubat Devrimi sonrasında oluşan ikili iktidar döneminde daha da güçlenerek Ekim Devrimi'nin maddi toplumsal koşullarını hazırladılar.

Emperyalist savaşa karşı tutumun zıt iki sonucu

Sosyal demokrat partilerin emperyalist savaşa karşı aldıkları tutum geleceklerini de belirledi. Kendi burjuvazilerine teslim olanlar, egemen sınıflarla birlikte şovenizm zehrini işçi sınıfının üstüne püskürtenler, kaçınılmaz olarak alçaltıcı bir akıbete uğradılar. Zira emperyalist savaş gibi ağır bir suça ortak olan bir partinin iflah olması mümkün değil. Nitekim II. Enternasyonal partileri rezil bir çöküşe uğrayarak burjuvazinin siyasi arenadaki uzantıları konumuna düştüler. Bunların saflarında bulunmalarına rağmen onurunu koruyabilen komünistlerin sayısı ise çok azdır.

Savaş karşısındaki tutum Bolşevik partinin de geleceğini belirledi. Sosyal-şovenizme teslim olan sosyal demokrat partiler utanç verici bir çöküşe sürüklenirken, Bolşevik parti ise tarihin en büyük devrimine önderlik etmenin onurunu taşıdı. Emperyalist savaşa karşı sağlam bir duruş, enternasyonalizm bayrağının her koşulda dalgalandırılması, devrimci taktikten ödün verilmemesi, burjuvazinin icazet alanına takılmadan devrimci sınıf mücadelesinde gösterilen ısrar, Bolşevik partiye hem devrimin koşullarının hazırlanmasında etkin bir rol oynama hem de Ekim Devrimi'ne önderlik etme onurunu bahşetmiştir.

"O vahşi hayvanı, kapitalizmi yere serme şansı bize isabet etti"

Engels'in "...dramın sonunda siz mahvolursunuz ve proletaryanın zaferi ya kazanılmış olur, ya da herhalde kaçınılmaz duruma gelir" kehanetini Rusya'da gerçekleştiren Bolşeviklerin bu başarılarıyla gurur duymaya hakları olduğunu söyleyen Lenin, bunun emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme ve proleter devrimin zaferi için mücadele etme kararlılığıyla mümkün olduğunu belirtir. "Bütün savaşlara karşı olan" veya "düzen bozulmasın diye devrimden kaçanlar"ın burjuvaziye teslim olduğunu belirten Lenin, bunu göze alan Bolşeviklerin ise devrimi zaferle taçlandıklarını vurgular.

Gözünü kapayan körler görmese de geleceğin sosyalist devrimlerin zaferini hazırladığını hatırlatan Lenin "Kahince sözler" makalesini şu ifadelerle noktıyor: "Gururlanmaya hakkımız olduğu gibi, yeryüzünü kana bulayan, insanlığı açlığa, ruh çöküntüsüne sürükleyen ve ölüm karşısındaki can çekişmesi ne kadar canavarca olursa olsun, çok geçmeden mahvolması kaçınılmaz olan o vahşi hayvanı, kapitalizmi, yeryüzünün bir parçasında ilk kez yere sermek şansı bize isabet ettiği için kendimizi talihli de saymalıyız." (a.g.e sf. 172)

Sosyalist Ekim Devrimi: Ezilen halkların kurtuluş bayrağı

Kapitalizm, bir büyüme ve genişleme döneminin ardından, burjuva ideologların ve onlara soldan destek sunan revizyonistlerin iddialarının tam aksine, yüzyılın daha ilk çeyreğinde kendisini soluksuz bırakan bir bunalımın içine yuvarlandı.

Dönem, kapitalizmin emperyalizm aşamasına ulaştığı, demek oluyor ki, ulusal ekonomilerin ve çitlerin aşıldığı, kapitalizmin uluslararasılaştığı bir dönemdi. Haliyle bunalım da her yerdedi. Emperyalizm olgusunun dolaysız sonucu olarak, sistemin yapısal çelişkileri daha bir derinleşti, her yerde sistemi sarsan çatışmalara yol açtı.

Bunalımları dünyanın çeşitli coğrafyalarında cereyan eden yerel savaşlar izledi. Bu yerel savaşlar serisi belli bir kaçınılmazlıkla dönüp dolaşıp 1914'te başlayan 1918'de sona eren, dünyanın yeniden paylaşıldığı ilk emperyalist savaşa dönüştü.

Bunalımları önce yerel savaşlar ve ardından da emperyalist savaş izlemişti. Onu da, yine bir kaçınılmazlıkla, Çin'den İran'a ve Türkiye'ye uzanan, dünyanın farklı coğrafyalarında patlak veren devrimler izledi.

İlk önceleri devrimin merkezi İngiltere idi. Ardından, Fransa merkez oldu. Sonra da sırayı Almanya aldı. Herkes devrimi batıdan, gelişmiş kapitalist ülkelerden bekliyordu. Fakat tersi oldu. 1910'lara doğru devrimin merkezi doğuya, somut olarak da Slavlara doğru kaydı. İlk ifadesini ise, Çarlık Rusyası'nda 1905 Devrimi'nde buldu. Onu 1917 Şubat Devrimi izledi. Finali ise, Rusya proletaryasının önderliğinde gerçekleşen Sosyalist Ekim Devrimi oldu.

Ekim Devrimi bir buzkırandır

Sosyalist Ekim Devrimi; 20. yüzyılın çağ açan, proleter devrimler çağına girişi sağlayan en önemli tarihsel olaydır. Kendisini önceleyen tüm tarihsel olayları aşan bir niteliğe sahiptir. Kendisinden önce yaşanan devrimlerin birikimlerini daha ileri taşımıştır. Deyim uygunsu onların, şüphesiz ki farklı nitelikteki doruğu oldu. Devrime damgasını vuran Rusya proletaryası idi, yol göstericiliğini de Lenin'in liderliğindeki Bolşevik Partisi yaptı.

Ekim devrimi ilk andan itibaren kendisinden öte sonuçlar üretti. Sadece Rusya proletaryası ve ezilen halklarını değil, dünyanın tüm işçilerini, ezilen halklarını ve tüm bir insanlığı sarstı, ayağa kaldırdı. Sadece Rusya proletaryası ve ezilen halklarına değil, tüm dünya işçileri ve ezilen/yoksul halklarına ve tüm insanlığa umut verdi, esin kaynağı oldu. Pek çok yerde halk devrimleri ve ulusal kurtuluş devrimlerini de tetikledi. Doğunun ezilen mazlum halklarının en büyük yoldaşı oldu. Doğunun ezilen/sömürge halkları Ekim Devrimi'nin açtığı bayrağın altında toplandılar. Ekim Devrimi'ne yaslandılar, kurtuluşa buradan yürüdüler.

Daha da önemlisi, Sosyalizmi bir ütopya olmaktan çıkartıp, bir gerçekliğe dönüştürdü. Çok kısa süre zarfında burjuva devrimlerin 125 yılda yapamadıklarını

hem de sınırsız biçimde yaptı.

"Halklar hapishanesi"nden özgürlükler dünyasına

Ekim Devrimi teorisi ve pratiği ile dünya işçilerine, ezilen halklara ve bir bütün olarak insanlığa paha biçilmez kazanımlar armağan etmiştir. Sonraki seyri ne olursa olsun her alanda tarihsel nitelikte değişikliklere yol açmıştır. Ekim Devrimi'nin tarihsel nitelikteki sonuçlarından biri de Çarlık Rusyası bünyesindeki ezilen/baskı altında tutulan halkların kaderine dairdir.

Bilindiği gibi Çarlık Rusyası aynı zamanda çok sayıda ezilen ulus ve milliyeti bünyesinde barındıran bir "Halklar hapishanesi" idi. Ruslar ayrıcalıklı ulustu ve ezilen halkların hiçbirini ezen ulus olan Rusların sahip olduğu haklara sahip değildi. Hepsi de ulusal tüm haklardan yoksundular ve zora dayanılarak Çarlık bünyesinde tutuluyorlardı. Büyük baskılarla karşı karşıyaydılar. Çarlık tarafından sürekli biçimde ve acımasızca eziliyorlardı. Bu ezme siyaseti sık sık Yahudilere dönük katliamlara ve soykırımlara dönüşüyordu. Kısacası, Çarlık Rusyası son derece kapsamlı ve karmaşık bir ulusal sorunu bağrında taşıyordu.

İşte Ekim Devrimi, bir "halklar hapishanesi" olan Rusya'da bu son derece kapsamlı ve karmaşık olan ulusal sorunlar yığını, bu çözülmez gibi görünen sorunu, bir vuruşta çözmüştür. Çarlık Rusyası ve ardından kurulan burjuva cumhuriyet yıkılmış, tüm ulus ve milliyetler en başta kendi kaderini tayin etme olmak üzere, tüm ulusal haklarına kavuşmuşlardır. Çarlığın yerine bu coğrafyadaki ulusların özgürlüğüne, eşitliğine ve gönüllü birliğine dayalı SSCB kurulmuştur.

SSCB 15 ayrı cumhuriyet, çok sayıda özerk bölgeden oluşan bir cumhuriyetti. Buna karşın emperyalist yalan makinesi aracılığıyla bu gerçeğe dönük aşağılık bir karalama kampanyası yürütüldü. İlk andan itibaren, SSCB'nin gerçekte eşitliğe ve gönüllü birliğe dayalı bir cumhuriyet olmadığı, bunun tümüyle aldatıcı bir görünüm olduğu ileri sürüldü. Şüphesiz ki, gerçek yaşam bu kara propagandanın tam tersi yönde aktı. Geçmişin köle halkları ilk kez gerçek özgürlüğün, eşitliğin, gönüllüğe dayalı birliğin ne olduğunu bizzat yaşayarak gördüler. Bu öyle kesin bir gerçektir ki, SSCB'nin çözülüp dağılması sonrasında yaşanan tüm gelişmeler bir kez daha onu doğrulamıştır.

Şöyle ki; SSCB dağıldığında herkes kendi bayrağı, kendi sınırları ve kendi devlet aygıtı ile birlikte ayrıldı. Aradan geçen uzun süre zarfında yaşanan kapitalist restorasyona, bürokratik yozlaşmaya karşı kimsenin burnu kanamadı. Her şey barışçıl biçimde gerçekleşti. Geriye yine 15 bağımsız devlet bırakıldı. Kendi devlet aygıtı, sınırları, dili, bayrağı ve kültürü ile... Tek değişiklik, komünizme ait sembollerin yerini burjuva gericiiliğinin sembollerinin almasıydı. Bunun elbette ki temel bir nedeni vardı.

Ekim Devrimi sadece Çarlığı yıkmakla kalmadı,

ondan kalan her kötülüğe savaş açtı. Onun var ettiği alışkanlıkların, geleneklerin ve kültürün izlerini silmek için mücadele etti. Her şeyden önce tüm ulusları ayrımsız biçimde bir birine yaklaştırdı, birini diğerinden ayırmadı, aralarında şiddetle muhtaç oldukları bir güven tesis etti, kardeşleştirdi. SSCB özgür, eşit ve gönüllü birlik coğrafyasına dönüştü. Her ulus bir diğerinin kimliğini, dilini ve kültürünü benimsedi, özümsemi. O kadar ki, uzun yılları bulan baştan aşağı kusurlu deformasyon ve kapitalist ve bürokratik yozlaşma döneminde dahi bu yok edilemedi. Dağılış bunun açık, somut ve tartışmasız yeni ve güncel kanıtı oldu.

Ekim Devrimi her şeyi halkların ortak çıkarlarına uygun biçimde çözüme kavuşturmuştu. Ekim Devrimi'nin kazanımları yok edilince, gerisin geri burjuva toplumuna geri dönülünce, Karabağ ve Moldavya örneklerinde olduğu gibi, eski çelişki ve çatışmalar yeniden başladı. Eski hesaplar yeniden görülmeye başlandı. Burjuva milliyetçi çelişki ve çatışmalar ön plana çıktı.

Çözüm yeni Ekimler'de, kurtuluş sosyalizmedir

Kapitalizm diğer toplumsal sorunlarda olduğu gibi ulusal sorunu da kalıcı ve köklü bir çözüme kavuşturmaya muktedir değildir. Tam tersine o, ulusal sorunları döne döne yeniden üretir. Bazen çözüyor gibi görünür, ama bu yanıltıcıdır. Bir süre sonra çok daha kapsamlı ve çok daha karmaşık biçimde, iyiden iyiye ağırlaşarak yeniden gündemleştirir.

Sözgelimi, İrlanda sorunu, İrlanda ayaklanması başta olmak üzere sayısız girişime rağmen, tam 350 yılı aşkın bir süredir hala çözülememiştir. İspanya/Bask sorunu buna bir başka örnektir. Keza Belçika sorunu vd... Filistin sorunu '90'lı yılların başında sözde çözülür gibi olmuştu. Ne var ki, günümüzde bu kadim sorun daha bir ağırlaşmış ve çok daha karmaşık bir hal almıştır. Kapitalist-emperyalist sistem tarafından adeta sürdürülen ve çok yakıcı biçimde çözüm bekleyen bir sorun da Kürt ulusal sorunudur.

Tüm bu olgular göstermektedir ki, ulusal sorunlar kalıcı ve köklü biçimde dün olduğu gibi bugün de sadece ve sadece yeni Ekimler ile çözülebilir. Gerçek özgürlük ve eşitlik ancak ve ancak yeni sosyalist devrimlerle ve ardından inşa edilecek olan sosyalizmle bir gerçek olabilir. Tarih ezilen uluslara bugüne dek yeni Ekimler'den başka bir çözüm, sosyalizmden başka bir seçenek sunmamıştır. Bunun için her şeye rağmen sosyalizm hala insanlığın büyük özlemi olmaya devam ediyor.

98. yılında şan olsun Sosyalist Ekim Devrimi'ne!

Şan olsun 17. yılında proletaryanın kurmay öncüsüne! Şan olsun “Yeni Ekimler’in partisine”!

Marksizmin, sosyalizmi ütopyaдан kurtarıp bir bilim düzeyine çıkartmasından itibaren toplumsal mücadelenin önündeki esas görev de; sosyalizm ile sınıf hareketinin tarihsel birliğinin başarıya ulaştırılması sorunu olmuştur. Zira Marks henüz daha 1843 yılında; “Felsefe kendi maddi silahını proletaryada bulduğu gibi proletarya da düşünsel silahını felsefede bulur” (Hegel’in Hukuk Felsefesi’nin Eleştirisi) sözüyle, sosyalizmin bilimsel temellere kavuşması sürecinde onun en canlı ve dinamik özüne işaret etmekteydi. Yani, sosyalizm proletaryasız, proletarya ise sosyalizm olmadan düşünülemezdi!

Nitekim Marksizmin kuramcıları bir yandan proletarya biliminin köşe taşlarını ortaya koyup, onu sağlam teorik temeller üzerinde inşa ederlerken öte yandan da dünyada gelişmekte olan proleter hareketleri sadece izleyip, yorumlamakla kalmıyor, bizzat onun örgütlenmesi ve mücadelelerinin başarıya ulaşması doğrultusunda kendilerini pratiğe hasrediyorlardı. “Feuerbach üzerine tezler”de de saptandığı üzere “aslolan dünyayı yorumlamak değil değiştirmekti.” (Feuerbach üzerine tezler. 11. tez. K: Marks)

Elbette ki Marksizm, sınıf savaşmaları tarihinden başka bir şey olmayan toplumlar tarihinin, sanayi devrimiyle varmış olduğu modern kapitalist evrede tam da bu “değiştirme” çabasının ancak bilimsel sosyalizm rehberliğinde mücadelesini sürdürecektir olan devrimci proletaryanın artı-değer sömürsü ve özel mülkiyet ilişkisi üzerinden siyasal egemenliğini bulan ve onun uzlaşmaz karşıtı olan burjuvazinin sınıfsal iktidarına son vermesiyle, yani; “egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya” (Komünist Manifesto) haline gelerek proletarya diktatörlüğünü kurarak mümkün olabileceğini, dahası bunun kaçınılmaz tarihsel bir zorunluluk olduğunu ortaya koymasıyla her türden küçük burjuva muhalif akım vb. ile arasındaki ayrımını ortaya koymaktaydı.

Nitekim Silezya dokuma işçilerinin ayaklanmasından 1848 devrimlerine, Çartist hareketten, Amerika’daki sınıf hareketine ve Paris Komünü’ne kadar dünyadaki tüm proleter kitle hareketleri ve deneyimleri, Marksizm şahsında bilimsel sosyalizmin artan prestijinin ve mutlak egemenliğinin maddi temellerini ve koşullarını sağlamaktaydı. Bununla birlikte tarih, farklı iki kanalda gelişimini sürdüren sosyalizm ile sınıf hareketinin birleşme koşullarını her siyasal coğrafyanın kendi özgünlüğü çerçevesinde değişik zaman dilimleri içerisinde gündeme getirmiştir.

Fransa’daki Paris Komünü deneyimini en ileri sonuçlarına kadar vardırıan, tarihin şimdiye kadar kaydettiği en ileri proleter devrim örneği olarak hala da aşılamamış olan ve kendisiyle birlikte proleter devrimler çağını başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin gerçekleştiği siyasal coğrafyada da proletaryanın düşünsel silahına kavuşma süreci elbette ki kolay olmamıştır. Bolşevizmin tarihsel başarısı, nüfusunun yüzde yetmişinin köylülerden oluştuğu, kapitalist gelişmişlik düzeyi nispeten geri olduğu

Şanlı Ekim Devrimi’nin 98. “Yeni Ekimlerin partisinin” ise 17. yılını kutladığımız şu günlerde, geçmişin tüm devrimci mirasını da sahiplenen ve onu proleter devrimcilik temelinde yeniden üreten ve bulunduğumuz siyasal coğrafya için büyük bir şans olan kurmay öncümüzü selamlıyoruz!

bir siyasal coğrafyada önce, toplumsal mücadelede önemli bir prestije sahip olan Narodnizm’le, sonrasında da yine daha geniş bir toplumsal tabana sahip olan sosyal-devrimcilerle ve elbette ki Marksizmi çarpıtan, tahrif eden ve bu yolla da proletaryanın düşünsel silahını bozan, sakatlayan, teoriyi revize eden “legal marksizmden”, dar pratikçi anlayışın ürünü olan “illegal ekonomizme” kadar bir dizi siyasal akımla yürütülen keskin ideolojik mücadeleler sonucunda gerçekleşmiştir. 1902’de “Ne Yapmalı?” adlı eserinde; “Öncü savaşçı rolünün ancak en ileri teorinin kılavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebileceğini belirtmek istiyoruz” diyen Lenin, tarihsel pratikle de kanıtlanmış olan bu düşüncesiyle aslında “Bolşevizm(in) 1903’te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yüksel(diğini)” (“Sol” Komünizm... Lenin) ortaya koymuş olmaktadır.

Elbette Bolşevizmin tarihsel başarısını; Rusya proletaryasının düşünsel silahıyla kuşatılmasını tek başına ideolojik mücadeleyle sağlayabildiklerini ileri sürmek felsefi idealizme düşmekten başka bir anlama gelmez. Devrimci teori olmadan devrimci bir hareketin de olamayacağına dikkat çeken Lenin aynı zamanda devrimci teorinin proleter kitlelerin tarihsel pratiği ile

diyalektik bir ilişki içerisinde olduğuna ve bolşevizmin esas başarısının da bu diyalektiğin kavranmasında yattığını vurgular. Bu yüzden de; “Bolşevizm, 1903’te marksist teorinin son derece sağlam temeli üzerinde yükseldi” derken devamında da; “Öte yandan, teorinin bu kaya gibi temeli üzerinde yükselen Bolşevizm, deneyim zenginliği yönünden dünyanın hiçbir yerinde eşi olmayan on beş yıllık (1903-1917) bir tarih pratiği yaşadı” (“Sol” Komünizm...1920) demektedir. Yani Bolşevizm, Rusya proletaryasıyla et ve tırnakçasına kaynaştığı oranda ve onun sunduğu deneyim zenginliği içerisinde ancak bilimsel sosyalizmin maddi bir temele ve silaha ulaşabileceği gerçeğinden hareket etmiş ve bunu da hala aşılamamış tarihsel pratiğiyle ispatlamıştır.

Sosyalizm ile sınıf hareketinin tarihsel birliği sorunu Rusya ve tüm dünyada olduğu gibi yaşadığımız siyasal coğrafyanın da kendine özgü koşullarına bağlı olarak farklı süreçlerden geçerek belli bir düzeye varmıştır. Neredeyse 95 yıllık bir geçmişi olan sol hareketin, TKP şahsında temsil edilen, Kemalizm’in gölgesinde ve onun ideolojik etkileşimi altında geçen ve 1951’e gelindiğinde ise TKP’nin tasfiyesiyle kapanmış olan sürecini bir yana koyar isek, sol ve

sosyalist hareket adına esaslı bir değerlendirmeyi 1960'lı yıllardan itibaren yapabilmek mümkün olabilir ancak. Zira, "Türkiye'de modern sınıflaşmanın sosyal sonuçlarının kendini ortaya koyduğu, işçi sınıfı ve emekçiler içinde toplumsal uyanışın büyük bir güç kazandığı, solun bu zeminde ilk kez olarak kitleselleştiği, güçlü bir toplumsal meşruiyet kazandığı bir dönemdir bu." ("Reformizm ve Devrim" Şubat 2015 Ekim sayı:295) İşçi ve emekçilerin militan eylemliliklerini de barındıran bir dönemi içerse de '60'lı yıllara rengini veren ve esas karakteristik özelliğini belirleyen; ki burjuva ve orta sınıfların hakim olduğu ve onların ideolojik platformlarının damgasını vurduğu "burjuva sosyalizmi" olmuştur. Gerek TKP ile temsil edilen dönemden devralınan ideolojik miras, gerek toplumsal uyanışın zihinlerde uyandırdığı ilk yansımalar, gerekse de dünyadaki "sol" ve "sosyalizm" anlayışlarının ideolojik etkileri küçük burjuva ve orta sınıflara denk düşen "burjuva sosyalizm" anlayışların hakimiyetini getirmiştir. Bu ideolojik platformun siyaset sahnesindeki karşılığı ise TİP parlamenterizmi ve MDD'ci darbeci anlayışlar olmuştur. Düzen dışına çıkmayan ve kurulu yerleşik düzenin, devletin temel organlarının ele geçirilmesi üzerinden değiştirilmesini esas alan bu "sosyalizm" anlayışları, '71 devrimci çıkışıyla aşılabilmıştır ancak.

Sosyal çelişkilerin keskinleşmesi, sınıfın militan eylemliliklerinin 15-16 Haziran gibi düzen sınırlarını zorlayan bir karaktere bürünmesi, dünyadaki ulusal kurtuluş mücadelelerinin yarattığı politik etkiler, gençliğin anti-empyeralist mücadeleleri vb. etkenlerle birlikte TİP ve MDD şahsında ortaya konulan ideolojik platformların militanlaşan kitle hareketlerinin ihtiyaçlarına yanıt vermemesi üzerine "burjuva sosyalizmden" kopuş ve ileriye çıkış kaçınılmaz bir hal almıştır. '71 devrimci çıkışı ile düzen karşıtı konumlanmış, düzeni onun temel kurumlarının ele geçirilmesi vb. yollarla değil ama onun devrim yoluyla radikal bir temelde değiştirilmesi anlayışı çerçevesinde "burjuva sosyalizm" aşılmıştır.

Düzen ve devrim karşıtlığı cephesinden önemli bir ayrışmayı temsil eden '71 çıkışı, devrimci hareketin doğuşuna yol açmasıyla önemli bir ilerlemeye tekabül etmekle birlikte, "burjuva sosyalizmden" bu kopuş henüz ne yazık ki "proleter sosyalist" bir temele ulaşıldığı anlamına ve sonucuna da gelmiyordu. Reformizmden kopuşun ve devrimci radikalizm doğrultusunda ilerleyişin dayandığı esas zemin hala küçük burjuva sınıfsal kesimler olmakla birlikte bu zeminin ideolojik şekillenişini karakterize eden ise; "MDD'den devralınan programatik mirasın, o günün dünyasında sosyalizm adına dünya devrimci akımına egemen olan devrimci popülizmin etkisi altında, devrimci bir yeniden tanımlanmasıydı. Özü itibarıyla sosyalizmin popülist bir deformasyonu ya da aynı anlamda, sosyalizmin küçük-burjuva yorumuydu." ("Partileşme Süreci-1" Eksen Yayıncılık s.73)

Buna karşılık TİP'in bırakmış olduğu reformist-legalist geleneğin taşıyıcıları ise küçük burjuva aydınlar ve sol sendika bürokrasisi oldu. Ve sınıf hareketiyle bağ kuran, onun politik temsilciliğine soyunanlar, devrimci-demokrat gruplardan çok bu reformist-revizyonist kesimler olmuştur.

Sonuç olarak; '71 çıkışıyla "burjuva sosyalizmden", "küçük burjuva sosyalizmine" doğru bir ileriye çıkış söz konusuysa bu dönemi karakterize eden olgu; devrimci-demokrat hareketin yükselişe geçen küçük burjuva kitlelerle birlikte kendiliğinden bir sürükleniş içerisinde olmaları olmuştur.

'80 darbesi ise bu dönemin bir daha geri gelmemek üzere kapanmış olduğunun, '70'li yıllara damgasını

vuran "küçük burjuva sosyalizminin" miadının dolduğunun habercisi oldu. İçeride, askeri faşist darbenin ve onun yaratmış olduğu siyasal gericilik ortamına dışarıda ise dünya genelinde karşı devrimci cephenin çok yönlü saldırıları eşlik etti. Bu çok yönlü karşı-devrimci saldırıların ve tasfiyeci süreçlerin basınçları altında bugüne kadar devrimci-demokrat grupların taşıyıcısı olan ve ona önemli kadro kaynağı sunan küçük burjuva kitleler çok geçmeden bu "yükü" taşıyamayacağını ortaya koyarak bir daha benzer bir hareketliliğe geçmemek üzere geri çekilmiş oldular.

'80 darbesiyle "küçük burjuva sosyalizmi" döneminin miadını doldurmasıyla birlikte toplumsal tabanını da kaybeden devrimci demokrat akım ve gruplar yeni bir ikileme yüz yüze kaldılar. Ya küçük burjuva devrimcilik anlayışının çok yönlü muhasebesi ve hesaplaşması ile "proleter sosyalizm" temelinde ileriye çıkılarak sosyalist hareketle, sınıf hareketinin tarihsel birliği yolunda önemli bir dönemecten geçilecekti ya da bu hesaplaşma cüreti gösterilemediği oranda diyalektiğin temel yasaları işleyecek ve ileri çıkamayanlar, geçmişin olumlu devrimci mirasına da sahip çıkamayan bir gerileyiş ve tükeniş sürecinden geçecektiler.

Sol hareketin tarihsel gelişim sürecinde bu eşik yalnızca "Yeni Ekimler" şiarıyla yola çıkan komünistler tarafından aşılmış oldu. Yenilgi döneminin çok yönlü muhasebesi üzerinden bir dönemin; küçük burjuva devrimciliğin kapanmış olduğunu, yeni dönemin ancak "proleter sosyalizm" temelinde ve geleceğin ancak sınıf devrimciliği şahsında var edilebileceğini ilan ederek, geçmişin tüm olumlu devrimci mirasının da garanti altına alınmasını sağlamış oldular.

Komünistlerin Marksizm ve Leninizmi, "proleter sosyalizm" temelinde nihayet bu topraklarda da var edebilme yönündeki çıkışını ve çabalarını, "inkarcılık", "uvriyerizm", "troçkizm" vb. çeşitli yaftalamalarla karalayan, dudak büken bir çok devrimci-demokrat akım, toplumsal tabanını kaybetmiş olmanın ve "'89-

'91 çöküşüyle" birlikte dünya çapında yeni bir gerici saldırganlığa dönüşen ideolojik basıncın yaratmış olduğu tasfiyeci savruluşlara kapılmaktan kendilerini alamadılar. Yaşanan ideolojik krizler, örgütsel tasfiyeci savruluşlar, dünün devrimci grup ve örgütlerinin her yeni süreçte reformizme ve legalizme daha fazla kan taşımalarına ve reformizmin güçlenmesine yol açmışlardır.

Oysa ki sınıf hareketi, daha "'89 Bahar Eylemlilikleri" ile yeni dönemin proleter sınıf temelinde gelişeceğini açık bir şekilde kendi cephesinden ortaya koymaktaydı. Bilimsel sosyalizmin özünü kavrayamayan küçük burjuva demokrat hareket tıpkı küçük burjuva kitlelerin peşinden sürüklenmesi gibi sınıf hareketinin yükselişe geçtiği böylesi dönemlerde de "sınıfı yeniden keşfedip" onun peşinden sürüklenmişlerdir. Pek tabi ki bu "ilgi" ancak hareketin yükselişe geçtiği dönemle sınırlı kalıp, geriye çekilmesiyle birlikte hemen kendi doğal tabanına yani küçük burjuva kitlelere kayıyordu.

Komünistler ise sosyalizmin popülist deformasyonuna karşı onun bilimsel özüne uygun bir şekilde kendilerini; sosyalizm ile sınıf hareketinin tarihsel birliğini kurma görevine adanmışlardı. İşçi sınıfının toplum sahnesinde bağımsız siyasal bir odak haline gelebilmesi için devrimci bir sınıf hareketinin yaratılmasını, öncelikli ve temel görev olarak önlerine koymuşlardı. Zira her türden toplumsal sorunun gerçek, kalıcı ve devrimci çözümünün gelip düğümlendiği nokta burasıydı. Tam da bu can alıcı noktayı çözen Marks proletarya bilimini inşa ederken henüz erken bir tarihte, 1844'te bu durumu şöyle ifade etmiştir; "...2. Yabancılaşmış emeğin özel mülkiyet ile bu ilişkisinden, ayrıca toplumun özel mülkiyetten vb., kölelikten kurtuluşunun, sadece işçilerin kurtuluşu söz konusu olduğu için değil ama bu kurtuluş insanın evrensel kurtuluşunu içerdiği için, kendini işçilerin kurtuluşu siyasal biçimi altında dile getirdiği sonucu da çıkar; insanın tüm köleliği işçinin üretim ile

ilişkisinde içerildiği ve bütün kölelik ilişkileri çeşit ve sonuçlarından başka bir şey olmadığı için insanlığın evrensel kurtuluşu, işçilerin kurtuluşu içine konmuştur.” (K. Marks “1844 El Yazmaları- Ekonomi, Politik ve Felsefe” Sol Yayınları sf. 151) (O. Kara’nın notu; Altı çizili cümleler vurgulanması için tarafımcı çizildi.)

Bilimsel sosyalizm ve Ekim Devrimi’ni kendisine rehber edinen komünistler işte “Marksist teorinin bu sağlam temeli üzerinden” tüm dikkatlerini ve pratik çabalarını sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği sorununa hasretmişlerdir. Marksist teorinin sağlam temeli üzerinden kurulan ideolojik birliğin ise ancak maddi bir örgüt temelinde somutlandığında gerçek bir anlam teşkil edeceğini bilen komünistler; sosyalizm ile sınıf hareketinin tarihsel birliğini kurma görevinde parti inşasını kavranacak stratejik halka olarak belirlemişlerdir. Zira sosyalizm ile sınıf hareketinin birliğinin somutlanmış hali kendisini ancak partide cisimleştirebilirdi. Ve “iktidar mücadelesinde proletaryanın örgütten başka bir silahı yoktur” (“Bir Adım İleri İki Adım Geri” Lenin) diyen Lenin, Bolşevizmin tarihsel pratiğiyle de bunu kanıtlamıştır.

Devrimci teorinin kılavuzluğunda, devrimci sınıfla birleşme çabasını, devrimci örgüt temelinde diyalektik bir bütünlük içinde ele alan komünistler, partileşme hedefine ‘98 yılında ulaşmış oldular. Sınıfın devrimci partisinin ilanıyla yaşadığımız siyasal coğrafya açısından da sosyalizm ile sınıf hareketinin tarihsel birliği noktasında önemli bir eşik aşılmış, stratejik bir mevzi kazanılmıştır. Devrim tarihinde bir kilometre taşı olan parti adımıyla; Türkiye proletaryasının ve emekçi kitlelerin altında birleşeceği kıvıllık bir bayrak olan proleter devrimin programı somutlanırken, sınıfla devrimci temellerde birleşme faaliyetinde edinilen birikimler, illegal-ihtilalci kimlikte sağlanan kazanımlarla sınıfın öncü kurmayı, devrim tarihimizin geleceğinin olduğu gibi geçmişinin de tüm olumlu mirasının güvencesi ve teminatı olmuştur. Geçmişle hesaplaşma başarısını gösteremeyen devrimci demokrat grup ve partiler ideolojik bunalımlar içerisinde mevcut geçmiş miraslarını da koruyamayarak Kürt hareketinin başını çektiği liberal-parlamentarist cereyanın peşinden sürüklenerek reformizmle her süreçte biraz daha ileriden buluşurken, devrimci sınıf partisinin öncülüğündeki komünistler ise bu tasfiyeci savruluşlara karşı zamanında yürüttükleri ideolojik mücadelelerle devrimci çizgilerini korumuş, kendi tabanıyla; sınıfla bütünleşme çabasında aldığı mesafeyle sol hareketten farkını ortaya koyarak daha fazla sınıfla anılan ve sınıf eksenli bir parti haline gelmiştir. Yaşanan tüm tasfiyeci süreçlerden yönünü kaybetmeden, rotasından sapmadan yürüyebilme başarısını da ideolojik çizgisinin sağlamlığından, programatik üstünlüğünden, bunların cisimleştiği illegal ihtilalci örgütlenmeden ve pek tabi ki bunların maddi zeminini sunan; modern

toplumun en ileri ve devrimci sınıfı olan işçi sınıfına dayanma çabasından sağlamıştır.

Sınıfın devrimci partisinin bu başarısının aksine sol harekette yaşanan ideolojik bunalımlar, örgütsel tasfiyeler, bölünmeler vb. krizler ise kapitalist toplumdaki ara sınıfların, küçük burjuva katmanların çözülüşünün politik arenadaki yansımaları olmuştur sadece. Ve bu sınıfların doğası gereği politik planda ürettikleri sonuç da liberal-reformist anlayışlardan başka bir şey olmamıştır. Kimileri bu krizlerin çözümünü, artık inkar edilemeyecek bir gerçeklik olan ülkenin sosyo-ekonomik koşullarına göre yeniden uyarlanan programatik değişikliklerde arasa da meselenin basitçe bir program değişikliğinden ibaret olmayıp Marksizm Leninizm biliminin herkesçe bilindiği sanılan ama onun en basit ve temel özünün hala da kavranamayışında yattığı açıktır: *“Felsefe kendi maddi silahını proletaryada bulduğu gibi, proletarya da düşünsel silahını felsefede bulur.”*

Bu basit ama olmazsa olmaz olan temel fikri hala da anlamayan sol hareket Marksizm Leninizm adına aslında proletaryanın bilimini değil, küçük burjuva sınıfların özlem ve çıkarlarına uygun sosyalizm anlayışlarını savunmaya devam etmektedirler. Bu yüzden de toplumsal alandaki tüm sorunlara; kadın sorunundan ulusal soruna, haklar ve özgürlükler alanından anti emperyalist mücadeleye kadar tüm alanlarda işçi sınıfının konumundan bakmak yerine (Marks’ın 1844 el yazmalarından yaptığımız alıntı hatırlanabilir) sınıf ayrımlarını silikleştiren “ezilenler”, “halklar” vb. gibi popülist söylemlerle hala da küçük burjuva sınıfsal konum ve pencereden yaklaşılarak, çözümler aranmaktadır. Küçük burjuva sınıfsal konum ve sınıf hareketine olan bu yabancılaşma doğal olarak sınıf

hareketinin her yükselişinde de onu uzaktan yabancı gözlerle izlemek veya “sınıfı yeniden keşfetme” pratiğine dönüşmektedir.

Fakat Greif Direnişi ve ardından yaşanan “Metal Fırtnası” bir kez daha göstermiştir ki Türkiye proletaryası ve emekçi sınıfları artık her türden sendikal bürokrasinin ve reformist ve liberal kesimlerin uğursuz rollerine mahkum değildirler. Sınıfın devrimci partisi öncülüğünde komünistler, işçi sınıfının bağımsız devrimci rolünü oynayabilmesi için, hareketin her aşamasında ona yol göstermekte ve örgütlemektedir. Gözlerini sanayi havzalarına, fabrikalara çevirenlerin gördüğü, hissettiği devrimci, politik odak yalnızca komünistler tarafından temsil edilmektedir. Sosyalizmle sınıf hareketinin tarihsel birliği süreci, komünistler şahsında her geçen dönem daha fazla gelişmekte ve mesafe kaydetmektedir. Sosyalizmin ütopyadan bilim düzeyine kavuşmasıyla birlikte artık bulunduğumuz siyasal coğrafyada da “Yeni Ekimler için ileri” şiarıyla yola çıkan komünistler şahsında proletarya devrimi ve davası güvence altına alınmıştır.

Şanlı Ekim Devrimi’nin 98. “Yeni Ekimlerin partisinin” ise 17. yılını kutladığımız şu günlerde, geçmişin tüm devrimci mirasını da sahiplenen ve onu proleter devrimcilik temelinde yeniden üreten ve bulunduğumuz siyasal coğrafya için büyük bir şans olan kurmay öncümüzü selamlıyoruz!

Yaşasın partimiz TKİP!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Parti, sınıf, devrim!

İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!

Sincan 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nden

TKİP davası tutsağı Onur Kara

Kıbrıs’ta Ekim Devrimi etkinliği

Üretim Sokağı Kültür Sanat Merkezi’nin “Ekim Devrimi’nin 98. yılında, Sovyetler’in izinde!” sloganı ile KTÖS’te düzenlediği Ekim Devrimi etkinliğinde dernek atölye çalışmalarının sergilendiği kolektif bir etkinlik gerçekleştirildi.

Etkinlikte saygı duruşunun ardından Türkiye’de mücadele yürüten Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun hazırlamış olduğu Ekim Devrimi konulu belgesel gösterimi gerçekleştirildi. Belgesel

gösteriminin ardından ise Üretim Merkezi adına Yusuf Alkim, Ekim Devrimi ile ilgili kısa bir sunum yaptı. Belgesel gösterimi ve sunumda Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin gelişim süreci ve sonrasındaki kazanımlar aktarılarak günümüze yansımalarına değinildi.

Etkinlikte daha sonra Üretim Merkezi Müzik Atölyesi’nin hazırladığı müzik ve şiir dinletisi sunuldu.

Dinletinin ardından ise etkinliğe katılanlarla Ekim Devrimi üzerine bir forum gerçekleştirildi.

Asya-pasifik: Hegemonya savaşının bir başka sahası

Ortadoğu, günümüzde emperyalist savaşların ve nüfuz mücadelelerinin ana sahnesidir. Bölge kıyasıya bir rekabet içinde olan ve başa güreşen emperyalistler tarafından boydan boya tam bir silah deposuna dönüştürülmüştür. ABD ve Almanya başta olmak üzere Avrupalı emperyalist devletler en çok bu bölgede silah satışı yapmaktadırlar. Şimdi buna yakın dönemde bölgeye hızlı bir giriş yapan Rusya da dahil olmuş bulunuyor. Onları giderek kendisini hissettiren Çin tamamlıyor.

Emperyalist müdahale, savaş ve nüfuz mücadelelerinin cereyan ettiği sahalardan biri de Kafkasya, somut olarak da Ukrayna'dır. Dünyanın egemeni olmak için ticari, siyasi, diplomatik ve askeri çok yönlü ve çok yoğun bir mesai içinde olunan Kafkasya'da da yine ABD ve Rusya kapışmaktadır.

Belli bir süreden beridir, emperyalist rekabetin hız kazandığı ve nüfuz mücadelesinin her geçen gün daha da kızıştığı çok önemli bir saha da Asya-Pasifik'tir. Burada da ABD ve Çin kıyasıya bir rekabet ve çatışmanın içindedirler.

Çin'in önlenemeyen yükselişi

Çin tartışmasız olarak emperyalist bir güçtür. Borsasında dönem dönem yaşanan dalgalanmalara rağmen çok güçlü bir ekonomiye sahiptir. Dünya ticaretinde başı çekmektedir. O kadar ki, Amerikan pazarları da dahil, dünya pazarları adeta Çin mallarının işgali altındadır. Öte yandan Çin hem bulunduğu coğrafyada ve hem de tüm dünyada çeşitli ülkelerle çok yönlü ilişkiler kurmaktadır. Bunu yeni yatırım bankaları kurmak ve her yere sermaye taşımak çabaları tamamlamaktadır.

Son dönemlerde gitgide hız kazandırılan askeri hazırlıklar Çin'in bir başka icraatıdır. Doğu ve Güney Çin Denizi en önemli askeri sahalarından biridir. Çin buralarada yoğun biçimde emperyalist bir kapışmaya hazırlanmaktadır. Bu çerçevede habire yeni savaş teknolojisi üzerinde çalışmaktadır.

Kısacası Çin önlenemez bir yükseliş içindedir, dünya

siyasetinde giderek öne çıkmakta, kararlı ve kendinden emin tavırlarıyla, yaptığı hamlelerle rakiplerine, en önce de ABD'ye adeta meydan okumaktadır.

ABD'nin karşı hamleleri

Çin'in büyük ekonomik gücü ve dünya piyasalarındaki önlenemeyen genişleme ve büyüme hızı her daim ABD'yi rahatsız etmiştir. Çeşitli ülkelerle imzaladığı ticari anlaşmalar ve son yeni yatırım bankaları hamlesi ile bu rahatsızlık daha bir artmıştır. Bunun kendisi haliyle ABD'yi harekete geçirmiştir. ABD'nin Çin'le kıyasıya ticari bir savaş halinde olması tam da bunun ifadesidir.

Ancak ABD'nin Çin ile asıl kapışması askeri alandadır. ABD Çin'i esas olarak askeri alandaki üstünlüğü ile vurmaya çalışmaktadır. Şöyle ki, bilindiği üzere ABD askeri güç ve hazırlığını Obama ile birlikte Asya-Pasifik'e doğru kaydırdı. Doğal olarak buna uygun bir strateji oluşturdu. Ve o günden itibaren bu coğrafya yoğunlaştı.

ABD bu yeni yönelimin mantığına uygun biçimde bölgede çeşitli ilişkiler geliştiriyor, ticari anlaşmalar imzalıyor. Hiç kuşkusuz bununla kalmıyor, yanı sıra da, Çin'i taciz amaçlı askeri tatbikatlar yapıyor. Bu arada,

Çin'in siber alandaki hamlelerini karşı hamlelerle kırmaya çalışıyor.

ABD'nin en son hamlesi ise, Güney Çin Denizi'ne savaş gemisi göndermesi olmuştur. ABD'nin füze donanımlı USS Lassen gemisini, Çin'in kendi doğal ve meşru etkinlik alanı olarak gördüğü bu bölgeye göndermesi Çin'e dönük açık bir tehdit ve gözdağı niteliği taşımıştır. Çin de bu girişimi dosdoğru böyle algılamıştır. Ve anında, ABD'nin kendisini kuşatma amaçları taşıyan ve askeri üstünlüğü ile tehdit eden bu hamlesine cepheden bir karşılık vermiştir. Çin devlet başkanının, 'ABD savaş gemisinin konuşlandırılmak üzere gönderildiği alanın kendi etkinlik alanı olduğunu belirten ve bundan böyle ABD'nin adım atmadan önce bir iyi düşünmesi tavsiyesinde bulunan açıklaması bunun somut bir ifadesi olmuştur.

Dahası var.

ABD'nin öteden beri bu coğrafyadaki müttefiği Japonya'dır. ABD Çin'e karşı Japonya'yı da kullanmaktadır. Bu çerçevede Japonya'nın yeniden dünya sahnesine çıkma hevesini ve hırsını kışkırtmakta, bunun için de anayasasında askeri başa başka ülkelere göndermeye uygun değişiklikler yapmasını ve aç gözlü Japon tekellerinin savaş politikalarını desteklemektedir. Japonya'yı sürekli biçimde savunma pozisyonunu terk etmeye, savunma silahları yerine saldırı silahları üretmeye teşvik etmektedir. Japon ekonomisinin giderek askerileşmesi de bunun ifadesidir. Burada da hedef Çin'i kuşatmaktır.

Sonuç yerine

Rusya'nın Ortadoğu'da dolaysız hale gelen ve giderek artan etkinliği ABD'yi faylasıyla rahatsız etmektedir. ABD bölgedeki müttefiklerini de harekete geçirerek Rusya'nın bu artan etkisini kırmak amacıyla yoğun bir mesai içindedir. Ne var ki, ABD'nin işi sanıldığından da zordur. Kelimenin gerçek anlamıyla ABD Ortadoğu'da tam bir batağa gömülmüştür.

Bu aynı durum Asya-Pasifik için de geçerlidir. Çin direniyor, direnmekten de öte ABD'ye her alanda kafa tutuyor. Bu yönüyle ABD'yi Asya-Pasifik'te de zor günler bekliyor.

Çin'den Asya'da yeni hamleler

ABD'nin Asya-Pasifik'te Çin'e karşı yaptığı hamlelere Çin sermaye devletinden de yanıt gecikmiyor.

Geçtiğimiz hafta Japonya ve Güney Kore liderleriyle bir araya gelen Çinli liderler, aralarındaki işbirliğini geliştirmeye dönük "ortaklık" açıklamaları yapmıştı. Son olarak da Çin Devlet Başkanı Xi Jinping, uzun süredir aralarında bir "hukuk" bulunmayan Tayvanlı meslektaş Ma Ying-jeou ile Singapur'da görüştü. Görüşmenin bir antlaşma ya da ortak bir deklarasyon amacıyla yapılmadığı belirtilirken iki ülke arasında 1949 yılından bu yana resmi görüşme yapılmıyordu.

Görüşme öncesinde açıklama yapan Tayvanlı lider bölgede istikrar sağlanması ve barışın korunmasına

vurgu yaparken "her iki ülke de birbirlerinin değerlerine saygı duymalı" ifadelerini kullandı. Xi Jinping ise "biz bir aileyiz, kimse bizi ayıramaz" diyerek bölgedeki emperyalist rekabete göndermede bulundu.

Tayvan Çin Devrimi sırasında bağımsızlığını ilan etmiş, Çin Halk Cumhuriyeti ise bu kararı tanımayarak Tayvan'ı kendi ülkesinin bir parçası olarak görmeyi sürdürmüştü. İki ülke arasında siyasi bir ilişki kurulmamış gibi gözükse de, sermayedarlar arasındaki ilişkiler, her iki ülkede de yer alan şirketler, iki ülkeyi birbirleriyle görüşmeye zorluyor. 2008'de başa gelen Tayvan Devlet Başkanı Ma Ying-jeou, sermayenin bu çıkarlarını gözeterek hareket ediyor.

G20: Her yönüyle kâr odaklı bir platform

Yirmiler grubu – G20 – Antalya'daki “güvenlik önlemleri” adı altında devletin yaptığı yığınak ve birçok ülkeden sermaye temsilcilerinin lüks otellerde konaklıyor oluşuyla gündeme geldi. Öyle ki, Suudi Kralı, kendi ülkesinden gelen grubun konaklaması için bir oteli kapattı, 20'den fazla kamyonu önceden göndererek, kendi ziyareti için otelde hazırlıkları önceden başlattı. Basına yansıyan şatafat ve güvenlik önlemleri bir kenara bırakılırsa; esasta uluslararası sermaye güçleri, önlerindeki engelleri tartışmak ve emperyalizmin içinde bulunduğu kriz döneminde hayata geçirilecek planları belirlemek için böyle bir organizasyon gerçekleştiriyor.

G20, 1999'da G7 ülkelerinin çıkarları doğrultusunda “gelişmekte olan ülkeler”le bir araya gelerek sermaye düzeninin sorunlarını ve bu sorunlara karşı sermaye güçlerinin yaklaşımlarının tartışılması amacıyla organize edilmeye başlandı. G7 ülkeleri, 1970'lerin başındaki kriz döneminde resmi olarak kendi platformlarını oluşturmuşlardı. 1994 ve 97 yıllarında önce Latin Amerika, ardından da Asya ülkelerinin büyük bölümünü etkileyen krizler ve sermayenin gelişmekte olan ülkelerdeki yatırım imkanlarını sonuna kadar kullanabilme ihtiyacı, “gelişmiş ülkeler” diye tabir edilen emperyalist Yediler Grubu'nu, “gelişmekte olan” ülkeleri bir araya getirmeye doğru sürükledi. Bir yandan yıllar içerisinde, IMF, Dünya Bankası gibi örgütlerle bu ülkelere kendi çıkarlarını dayatan emperyalist tekeller, diğer yandan sermayenin işleyiş yasalarının bir sonucu olarak bu ülkelerle yoğun bir bağımlılık ilişkisine girdiler. Çokuluslu şirketlerin ve sermaye hareketlerinin birbirine daha da bağımlılaştırdığı sermaye devletleri, G20 üzerinden de, sermaye sınıflarının politikalarını tartıştıkları, bunları planladıkları, esasta da G7'nin çıkarlarını diğerlerine de kabul ettirmeye çalıştıkları bir platform kurdular.

Yirmiler Grubu, farklı farklı alt gruplara bölünerek bu alanlarda da sermayenin çıkarlarını tartışan bir işbölümüne sahip. B20, C20, T20, L20, W20, Y20 olarak “işletme”, “sivil”, “düşünce”, “emek”, “kadın”, “gençlik” başlıkları altında açık bir şekilde sermayenin çıkarları tartışılıyor. “Emek” başlığı altında kim var diye baktığınızda, işçi sınıfını sermaye devletine boyun eğdirmek misyonunu yerine getirmekle yükümlü olan Türk-İş bürokrasisinin başı Ergün Atalay'ı görüyorsunuz. Onbinlerce metal işçisinin grevlerine dair kılını kıpırdatmayan, Türk-Metal çetesini sonuna kadar destekleyen, işçilere yönelik saldırılara ve Türk-Metal'in mafya vari yöntemlerine gıkı çıkmayan Ergün Atalay! Mafyalaşmış Türk-İş bürokrasisinin baş temsilcisi...

C20, Türkçesiyle “Sivil Yirmi” ise sermayenin bilindik bir aldatmacasını gözler önüne seriyor. Özellikle 12 Eylül askeri darbesini ve ordunun Türkiye'deki etkisini sözde “eleştirmek” adına hoyratça kullanılan “sivil” kavramı, “sermaye sınıfını ilgilendiren, ona dayanan” anlamına geliyor. “Sivil anayasa”, “sivil cumhurbaşkanı” vb. aldatıcı şekillerde kullanılan “sivil” kavramının ne anlama geldiğini, “Sivil Yirmi”nin Türkiye başkanlığını kimin yaptığına bakarak daha iyi

anlayabilirsiniz. Burada da bir patron yer almaktadır; Kale Grubu Başkanı ve CEO'su Zeynep Bodur Okyay.

T20, sermaye sınıflarının politika yapıcıları, “beyin takımı” sözcülerinden oluşurken, W20 kadın girişimcilerden oluşuyor. T20 başkanlığında Merkez Bankası Para Politikası Kurulu üyesi ve TEPAV (Türkiye Ekonomi Politikaları Araştırma Enstitüsü) kurucu direktörü Güven Sak yer alıyor. W20'de ise Gülten Türktan (Kadın Girişimcileri Derneği KAGİDER'in kurucularından. KAGİDER'de ve TÜSİAD'ın İstihdam ve Sosyal Güvenlik Çalışma Grubu'nda başkanlık görevi yapmış “girişimci bir kadın”) göze çarpıyor. B20 için de TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu başkanlık görevini üstlenmiş. Kendisinin kim olduğunu hatırlatmaya gerek yok, Türk burjuvazisinin baş sözcülerinden.

Y20 ise sözde “gençliğin sorunlarına odaklanan” bir alt grup. Bu grubun tartışmalarında öne çıkan gündem “gençlik içerisinde işsizlik”. Sanırsınız bunlar gençliğin geleceğini garanti altına almaya çalışıyor. Bu alanda başkanlık yapan Emre Cenker'e baktığınızda kendisinin bir emekçi çocuğunun hayal dahi edemeyeceği imkanlarla eğitildiğini, özel üniversite bitirdiğini, birden fazla ülkede, birden fazla yüksek lisans yaptığını vs. görüyorsunuz. Arada dikkat çeken bir nokta ise Almanya'daki Otomotiv Sistemleri Mühendisliği eğitiminin ardından “bir yıl süreyle otomotiv sektöründe tam yetkili meshul müdür olarak çalışmış ve iş yönetimi konusunda eğitim almış” olması. O da “yönetmeyi öğrenmiş”, tam da sermayenin çıkarları doğrultusunda. Böyle bir bakışla donatılan kişi nasıl “gençliğin geleceğini” düşünebilir. Olsa olsa “rekabetin zorlu koşullarında birileri(!) işsiz kalmak zorunda” diyebilir ancak. Kapitalizmin yasalarının bilincinde ve tam da onu meşrulaştıracak şekilde...

Bu kişileri şunun için ele aldık. G20

organizasyonunda söz sahipleri, bizzat sermayenin çıkarlarının temsilcileri, bizzat bu sınıfların içerisinde yer alan kimselerdir. Bunların oturup da “işçilerin sorunlarını çözelim” gibi bir dertleri yoktur. Tek dertleri vardır, o da “sermaye bugün yaşadığı krizi nasıl aşacak” sorusudur. Ellerindeki paralar, yaptıkları yatırımlar, nasıl güvenli bir şekilde kâr getirmeye devam edecek? Sorun bu onlar açısından.

Daha somut olarak, G20'nin gündeminde “enerji sorunu”, “mülteci krizi”, “kapsayıcılık ve sürdürülebilirlik”, “dünya genelinde yatırımların teşvik edilmesi”, “Suriye'deki emperyalist savaş”, “işsizlik”, “yoksulluk” vb. gündemler var. Ama G20'nin gündemi bu sorunları çözmek değil. Bu sorun alanlarında ne gibi adımlar atarak sermayenin kârlılığını sürdürebilecekleridir onları ilgilendiren. Burjuvazi açısından esas olan sorunları çözmekten ziyade, sermaye birikimine engel oluşturan yönlerinin aşılmasıdır.

Açıkçası Antalya'daki OHAL koşulları, önlerindeki engelleri aşmaya dönük sermaye sınıflarının nasıl bir bakış açısına sahip olduğunu gösteriyor. Ya da bir başka örnek olarak İŞİD, bu engelleri aşma çabasının sonuçlarının ne kadar ağır olduğunu gösteriyor. Bunlar sermayenin kendi çıkarları için her türlü barbarlığa başvurduğunun en dolaysız göstergeleridir. Bu örnekler çoğaltılabilir, ama önemli olan sermaye sınıfının böyle bir örgütlülüğe dayanması, kendi çıkarlarının bilincinde hareket etmesidir.

Sermaye sınıfları böyle bir örgütlülüğe sahipken, işçi sınıfına da kendi çıkarları için yan yana gelmekten başka bir kurtuluş yolu kalmıyor. Sermaye güçleri nasıl ki “kâr” için yan yana geliyorsa, emekçiler de bir an önce “sömürü”ye son vermek için örgütlenmelidir.

Barbarlıktan fıskıran insanlık dramı

Göçmenlerin yaşadığı insanlık dramı, üst üste yaşanan göçmen ölümleri ile emperyalist-kapitalist efendilerin “gündemine” girerek yer tutmaya başladı. Türk sermaye devleti sözcüleri de “insanlık dramı” diye tanımladıkları göçmen ölümleri ve göçmenlerin yaşadığı sorunlar karşısında “üzüntülerini” bildirdiler. Avrupa’da daha iyi bir yaşam uman, ailesi ile Türkiye’den Yunanistan’a bot üzerinde çıktığı “umut” yolculuğunda boğularak küçük bedeni karaya vuran 3 yaşındaki Aylan’ın cansız bedeni üzerinden göçmen sorunu tüm dünya medyasında yankı buldu. Sermayenin borazanlığını yapan Türk medyası da sayfalarında tam bir ikiye bölünmeyle Aylan ve göçmen sorununa geniş yer ayırdı.

Sırça saraylarından göçmen sorununa değinen Cumhurbaşkanı Erdoğan, Türkiye’de 2 milyonun üzerinde göçmenin çok iyi koşullarda yaşadığını ve ihtiyaçlarının karşılandığını tam bir aymazlıkla açıkladı. AB üyesi ülkelere “sorunun çözümü” için çağrı yapmayı da ihmal etmedi. Davutoğlu ve AKP yetkililerinden de benzer açıklamalar geldi.

Türkiye’de yaşayan göçmenlere daha yakından baktığımızda ise vaziyetin hiç de sırça saraylardan görüldüğü gibi olmadığını görmekteyiz. Göçmenler yerleştirildikleri kamplardan kötü muamele ve insanlık dışı yaşam koşulları nedeni ile kaçmaktadır. Baskı, hakaret ve insanlık dışı yaşam koşulları nedeni ile kamplardan kaçan göçmenler şanslısalar buldukları virane gecekondularda kalarak iş bulamamaları nedeni ile dilencilik yaparak yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadırlar.

Daha iyi bir yaşam umuduyla Avrupa yolunu tutanları ise ölüm ile burun buruna yaptıkları yolculuk sonunda eğer şanslısalar ulaşabildikleri ülkelerde karşılaşacakları açlık ve sefalet dışında başka bir yaşam beklememektedir. Eğer şanslısalar diyoruz, zira son dönemde örneklerine sıkça rastlandığı gibi “umut” yolculuğu olarak çıkılan bu yolda yüzlerce göçmen feci şekilde can vermiştir. Aslında bu yolculuklarda ortaya çıkan tablo bile vahşi kapitalizmin acımasız yüzünü göstermektedir. Göçmenlerin “umudu” ve yaşadıkları çaresizlik insan tacirleri tarafından paraya çevrilmiştir. Öyle ki göçmenlerin denize açılacağı yerlere yakın olan giyim mağazalarında can simidi, can yeleği ve bot satılmaya başlanması kapitalizmin her şeye kâr ve para olarak yaklaştığını gösteren küçük bir örnektir.

Diğer bir taraftan da AB’li emperyalist ve bölge kapitalist devletleri göçmen sorununa nasıl “çare” olacaklarını tartışdursunlar; gazete sayfalarına her gün göçmenlerin yaşadığı insanlık dışı vahşet ve ölüm haberleri yansımaktadır. Kamyon kasalarında havasızlıktan, bindikleri botun patlaması ya da alabora olması sonucu yaşamlarını yitiren göçmenlerin cansız bedenleri emperyalist-kapitalist sistemin ikiye bölünmüşlüğü gözler önüne sermektedir.

Yaşanan bu insanlık dramında sorun salt “göçmen sorunu” olarak yansıtılarak emperyalist-kapitalist sistemin neden olduğu vahşet gizlenmeye çalışılmaktadır.

Yaşanan insanlık dramı ve emperyalist-kapitalist sistemin ikiye bölünmüşlüğü

Göç olgusunu ortaya çıkaran nedenlere bakıldığında ekonomik nedenler ve savaş ilk sıralarda yer almaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin işleyiş yasaları krizleri ve gerici savaşları yeniden ve yeniden doğurmaktadır. Bugünkü göçün ağırlıklı kaynağı olan Ortadoğu coğrafyasına baktığımızda da emperyalizm, özelde de ABD emperyalizminin ihtiyaç ve çıkarları doğrultusunda kışkırttığı bölgesel savaşları, mezhepsel boğazlaşmaları, katliamları ve buna dayalı yıkımı görürüz. Tam da bu gerici savaşlar ve yıkım kitlesel göçü beraberinde getirmektedir.

Bugün göç sorununa “çözüm” bulmaya çalışan AB devletlerini ve Türkiye’ye baktığımızda ise Ortadoğu’da süren bölgesel savaş, çatışma ve katliamların ya doğrudan ya da dolaylı olarak bir tarafı olduğunu görürüz. Tam da bugün göçmen sorununa “çözüm” bulmaya çalışanların bizzat yarattığı yıkım nedeni ile Ortadoğu coğrafyasında yaşayan insanlar göç etmek zorunda kalmaktadırlar. Doğup büyüdükları topraklar kanlı boğazlaşmalara sahne olurken silah ve bomba seslerinin olmadığı kan ve gözyaşlarından uzak bir yaşam umuduyla çareyi göç etmekte bulmaktadırlar.

Bu noktada ise göçmenler başka bir dram ve vahşetle karşı karşıya kalmaktadırlar. Savaşın yıkımından kaçarak başka ülkelere sığınan göçmenler işsizlik, açlık ve sefalet içinde yaşama tutunmaya çalışmaktadırlar. Çıktıkları “umut” yolculuklarında cansız bedenleri karaya vurdukları hatırlanmakta, dökülen timsah gözyaşlarının ardından yine kendi kaderlerine terk edilmektedirler.

İşlerini, evlerini, akrabalarını ve yakın çevrelerini

arkada bırakarak insanları göç etmek zorunda bırakan, bölgede süren kanlı savaş ve çatışmalar olduğuna göre bizzat bu savaş ve çatışmaları yaratanlar göçmen sorununa çözüm bulabilirler mi? Bu sorunun cevabı son dönemde yaşananlara bakıldığında kendi yanıtını açıkça üretmektedir. Zira emperyalist-kapitalist devletler yaşanan soruna bir “çözüm” bulmaktan ziyade sorunu, kendi sınır güvenliklerini almak, sınır ihlallerinin önüne geçmek ve göçmenlerin geçişini engellemek olarak ortaya koymaktadırlar. Tüm bunlar dünyanın gözü önünde yaşanan gerçeklerdir. Bu gerçeklik, sorunun asıl kaynağı olan emperyalist-kapitalist sistemin göçmen sorununa bir çözüm bulamayacağı, daha doğrusu böyle bir derdinin olmadığını en açık biçimi ile göstermektedir.

Göçmen sorunu dünya ölçeğinde emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı sorunlardan yalnızca bir tanesidir. Göç, önemli bir sorun olmakla birlikte sadece “soruna çözüm bulunsun” çerçevesinde ele alındığında asıl sorundan uzaklaşmakta ve sistem gerçekliği gözden kaçırılmaktadır. Sistemin, yazılı ve görsel medya aracılığıyla sorunun sadece bir yönünü vererek yaratmaya çalıştığı algı tam da bu doğrultudadır. İnsanların vahşice ölümleri öne çıkarılırken bu ölümlerin nedenleri üzerinden bilinçli bir şekilde atlanmaktadır. Sorunun köküne inildikçe maske düşecek, sorunun asıl kaynağının sömür, rant, yağma ve talana dayanan emperyalist-kapitalist sistem olduğu görülecektir.

Kapitalizmin ikiye bölünmüşlüğü görmek için kendi yaşadığımız topraklara daha yakından bakmak gerekir. Sermaye devleti sözcülerinin Aylan’ın ölümü ve göçmen sorunu üzerinden koparttıkları yaygaranın sahte ve ikiye bölünmüşlüğü Kürdistan’da yürütülen kirli

savaş göz önüne alındığında daha iyi anlaşılacaktır. Bu da aslında emperyalist-kapitalist sistemin karakterini yansıtmaktadır.

Kürt halkı on yıllardan beri süregelen ve sermaye devletinin fitilini yeniden ateşlediği kirli savaşta baskılarla, köy yakmalarla ve katliamlarla iç göçe zorlanmıştır ve halen zorlanmaktadır. Son dönemde devletin gerçekleştirdiği katliamlarda ölen çocuklar düşünüldüğünde ise Aylan'ın ölümüne üzüldüğünü söyleyenlerin nasıl bir gaflet içinde oldukları daha net görülecektir.

3 yaşında boğularak karaya vuran Aylan ve 35 günlük "terörist" Muhammed

Türkiye'de boğularak cansız bedeni karaya vuran 3 yaşındaki Aylan'ın fotoğrafının basına yansması tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de geniş bir yankı buldu. Öyle ki burjuva medya fotoğrafı tam boy gazete manşetlerine taşıyarak "insanlık dramına" işaret etti. Sermaye devletinin yetkili ağızları ekranlarda "derin üzüntülerini" ifade ettiler ve bu "drama" sessiz kalan AB ülkelerini suçladılar. Ortaya tüm dünya emperyalist-kapitalistleriyle birlikte çıkardıkları ve kendi eserleri olan fotoğraf karesini tam bir iki yüzlülükle kullanmaya çalıştılar.

Bir ayrıntıya daha yer verildi haberlerde: Aylan'ın Kobanêli olması. İşte bu ayrıntıda Türk sermaye devletinin sözcüleri AKP ve Tayyip Erdoğan'ın basına yansıyan tüm açıklamalarının nasıl bir iki yüzlülük örneği olduğu daha net bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Zira Kobanê'deki vahşetin dolaysız ortağı bizzat AKP ve Tayyip Erdoğan'dır. Suriye ve Kobanê'de insanlığa karşı vahşetini sürdüren eli kanlı, tecavüzcü IŞİD çetelerini koruyan, besleyen ve silahlandıran yani bizzat Suriye ve Kobanê'deki insanların yaşadıkları topraklardan koparak göç yolunda ölmelerine neden olan da yine AKP, Erdoğan ve sermaye devletinin kendisidir. Sadece MİT TIR'larıyla IŞİD'e gönderilmek üzereyken yakalanan silah ve mühimmat bu gerçeğin en yalın ve fazla söze gerek bırakmayan halidir.

Diğer bir taraftan Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan çocuk katliamları ve "devletlülerin" bu katliamlar karşısında takındıkları tavır ve aldıkları tutumlara bakıldığında üzüntülerinin sahte, açıklamalarının riya dolu ve döktükleri gözyaşlarının aslında timsah gözyaşı olduğu görülecektir. Aylan'ın cansız bedeni karaya vurduğu dönemde Kürdistan'ın birçok kent ve mahallesinde başta Cizre, Sur ve Silopi olmak üzere sermaye devletinin yürütücüsü olduğu kirli savaşta onlarca çocuk kolluk güçlerinin açtığı ateş ve attığı bombalar sonucu hayatını kaybediyordu. Sermaye devletinin Cizre'de katlettiği 35 günlük Muhammed bebek katledilen çocuklardan yalnızca biri.

Ve aynı Erdoğan yaptığı açıklamalarda katliamları sahiplenip süreceğini ilan ederken hiçbir sivilin ölmediğini, ölenlerin hepsinin "terörist" olduğunu ilan ediyordu. Tüm belgeler ve görüntüler ortadayken ve onlarca çocuk polis ve asker kurşunuyla katledilmişken... Bakıldığında bugün halen Kürdistan'da gerçekleştirilen katliamlarda çocuklar ölmeye devam ediyor.

İki gencecik beden, biri IŞİD vahşetinden kaçarken 3 yaşında boğularak denizde, bir diğeri 35 günlükken polislin silahından çıkan kurşunlarla can veren... Onlardan habersiz bedenleri toprağa düşen Aylan ve Muhammed'in keşiştiği nokta ise perde arkasındaki katillerinin aynı olması. Ve birinin cansız bedeni katilleri tarafından timsah gözyaşlarıyla karşılanıp suçluyu kendi dışında gösterme telaşına düşerken,

diğerinin adı dahi anılmayarak sivil olmadığı, "terörist" olduğu ileri sürülerek bu nedenle ölümü hak ettiği iddia ediliyor. Tıpkı Uğur, Ceylan, Berkin ve adını burada saymakla bitiremeyeceğimiz nice gencecik bedende olduğu gibi...

Aylan ve Muhammed bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemin en kirli, kanlı ve acımasız yönünü gözler önüne seriyor. Toprağa düşen çocuklarımızın bedenlerinden kapitalist barbarlığın insana verdiği değer yansıyor.

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Cansız bedenleri denizden karaya vuran, vücudu kurşun ve şarapnellerle parçalanan, çalışmak zorunda kaldığı fabrikada iş cinayetine kurban giden çocuklar birbirinden farklı zaman ve mekânlarda ama tek bir kaynağın yol açtığı insanlık dramında yaşamlarını yitiriyor. Yaşamakta olduğumuz dram, bir avuç tekelin refahı ve kapitalistler adına bu refahı sağlamakla yükümlü sistemin dişileri arasında ezilen, sömürülen, savaşlarda yok edilen milyonlarca işçi ve emekçinin dramı... Çocuklarımız, gençlerimiz, yaşlılarımız, kadınlarımız, insanlarımız, kısacası milyonlarcamızın ortağı olduğu bir dramı yaşamaktayız.

Daha fazla kâr uğruna girişilen yağma ve talandan işçi-emekçilerin payına düşen sömürü, savaş, katliam ve vahşeti yaratan kapitalist barbarlık düzenidir. İnsanlık tarihi, daha fazla kâr ve rant uğruna girişilen, milyonlarca insanın yaşamına mal olan iki emperyalist paylaşım savaşına ve faşizmin en vahşi katliamlarına tanıklık etmiştir.

Günümüzde bu vahşet "terör tehdidi" karşısında "demokrasi, özgürlük ve insan haklarını" savunmak(!) adı altında sürdürülmektedir. Ortadoğu coğrafyası bir bütün olarak emperyalizmin kışkırttığı savaş ve çatışmalara sahne olmaktadır. Ortadoğu'yu kana bulayan IŞİD bizzat ABD emperyalizminin silahlandırarak büyüttüğü eli kanlı bir çetedir. Türk sermaye devletinin de açıktan desteklediği IŞİD'in vahşeti tüm dünyanın gözleri önünde sürmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistem bir bütün olarak gerici savaşlar ve yıkımın kaynağı olduğu gibi milyonlarca işçi-emekçinin yaşadığı açlığın ve sefaletin de kaynağıdır. Kapitalizmin işleyiş yasaları insanlığın çektiği dramın kaynağıdır.

İşte tam da bu nedenden dolayı emperyalist-kapitalist dünya düzeni insanlığa sömürü, açlık, sefalet, savaş ve yıkımdan başka bir gelecek veremez. Üretim araçlarına sahip olan azınlığın yaşadığı lüks yaşam karşısında milyonların yaşamak zorunda kaldığı açlık, sefalet, katliam, savaş ve tüm bunların bir sonucu olarak ortaya çıkan göçün son bulması da ancak özel mülkiyet düzeninin ortadan kalkmasıyla mümkün olacaktır. İnsanlığın yaşadığı dramı yaratan kapitalist barbarlık düzeninin tek alternatifi sosyalizmdir.

Sınırların ve sınıfların ortadan kalktığı özgür bir dünya olan komünizme geçişin ön adımı olarak sosyalizm, kapitalizm karşısında zafer kazanmadıkça yaşanan insanlık dramı daha da boyutlanarak devam edecektir.

Bu nedenledir ki bizler Rosa Luxemburg'un bundan yüz yıl önce "Ya barbarlık, ya sosyalizm!" diyerek işaret ettiği gerçeği bugün insanlığın yaşamakta olduğu dram karşısında yineliyor ve tüm insanlığı emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı sosyalizm mücadelesine yükseltmeye çağırıyoruz!

Hasan Akman

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi

ABD Doğu Avrupa ve Suriye'ye daha çok asker gönderecek

Amerikan ordusu komutanları, geçtiğimiz hafta yaptıkları açıklamalarda Pentagon'un Suriye ve Doğu Avrupa'da daha etkin olması gerektiğini söyleyerek askeri birliklerin Doğu Avrupa'ya yerleştirilmeye devam edeceğini belirtti.

NATO komutanı General Philip Breedlove, Doğu Avrupa'ya daha fazla askeri birlik gönderileceğini ifade ederek bunların dönüşümlü olarak görevlendirileceğini, son kararın önümüzdeki aylarda kesinleşeceğini dile getirdi. General Mark Milley de Amerikan ordusunun Doğu Avrupa'da Rusya'yla karşı karşıya gelme ihtimaline hazırlandıklarına dikkat çekti. Suriye'deki gelişmelerin Ukrayna'daki Rus tehdidinin üzerini örtmeye yönelik olduğunu iddia eden emperyalizmin sözcüleri, bölgede saldırganlığı tırmandıracaklarının sinyallerini verdi.

ABD Savunma Bakanı Ashton Carter da yaptığı açıklamalarda Suriye'deki gerici çetelere daha fazla destek vermeleri gerektiğini vurguladı. Bunun için gerici çetelerin bölgede "istikrar" sağlayabilecek noktada olması gerektiğini belirten Carter, "kazanmak" için "yerel güçlerin etkinliğinin önemi"ne dikkat çekti. Bu açıdan emin oldukları ölçüde bölgeye daha fazla askeri birlik konuşlandırabileceklerini dile getiren Carter, diğer yandan Rusya'nın savaş tehdidi oluşturduğunun altını çizdi. Carter, buna engel olmak için NATO'nun yeni bir savaş taktiğine ihtiyaç duyduğunu da sözlerine ekledi.

Ortadoğu'ya silah satacak

Emperyalist savaş ve saldırganlıktan beslenen savaş baronları, Ortadoğu'yu ihracat kapısı olarak kullanıyorlar. Bölgedeki saldırganlıktan ticari olarak beslenen Almanya, yeni silah ihracatını onayladı.

Federal Alman Meclisi Federal Güvenlik Konseyi, Ortadoğu'daki ülkelere silah satışı yapılmasını onayladı.

Buna göre, Ürdün'e 600 tanksavar silahı ve Birleşik Arap Emirlikleri'ne 500 makineli tüfeğin yanı sıra Umman'a da silah satışı yapılacak. Silah alacak ülkeler listesinde Mısır, Lübnan, Cezayir ve Suudi Arabistan da bulunuyor.

Heckler&Koch silah firması tarafından Ortadoğu ülkelerine farklı silahların satıldığı ve 2015 yılının ilk 6 ayında Almanya'nın silah ihracatının 3,5 milyar euroyu bulduğu açıklandı. Almanya, 2014 yılında ise 3,9 milyar euroluk silah ihracatı yapmıştı.

Savaş mağduru göçmenler emperyalist politikaların kiskacında

Emperyalist tekeller savaş hazırlıklarına her bakımdan hız veriyorlar. Savaş mağduru savaş göçmenlerinin trajedisi kirli ve gerici amaçlar için çılgınca kullanılıyor.

Gerici savaşların ortaya çıkardığı insanlık dramı katlanarak devam ediyor. Emperyalist merkezler kendi eserleri olan kitlesel göçün sonuçlarıyla nasıl baş edeceklerini tartışıyorlar. Emperyalist merkezlerden uzak diyarlarda süren rekabet savaşlarının yıkıcı etkisinden 'kendi' toplumlarını azade tutacaklarını sanan akbabaların beklentileri yaşam tarafından boş çıkartıldı. Emperyalist rekabet savaşlarının yol açtığı ekonomik, siyasal ve sosyal yıkımın etkileri dalgalar halinde büyüyerek kitlesel göçlerin Avrupa'nın sınırlarına dayanmasıyla sonuçlandı. Sınırların tel örgülerle, silahlı birlikler tarafından korunmaya alınması kitlesel göçler karşısında peş peşe çöktüler.

Göç dalgası Avrupayı sarsıyor

Türkiye, Yunanistan, Balkanlar ve Avusturya'yı ölümü göze alarak aşan göçmenler bir anda Almanya, Fransa ve İngiltere sınırlarına dayandılar. Bir ada ülkesi olmanın sağladığı olanaklarla durumunu rakiplerine oranla şimdilik güvenceye(!) alan İngiltere'nin sahip olduğu rahatlıktan Fransa ve Almanya'da eser kalmadı. Uzak diyarlarda süren emperyalist rekabet savaşlarının sonuçları bu ülkelerde iç siyaseti alabora ederek hükümet krizleri yarattı. Akdeniz ve Ege'nin

sularının karanlık derinliklerinde göçmenlerin parça parça yok oluşlarını uzaktan izleyen savaş baronlarının rahatlığı, yerini sınırlarına dayanan kitlesel göçle birlikte tedirginliğe bıraktı. 'Dayanışma', 'barış' ve 'özgürlük' projesi olarak pazarlanan AB'nin bu idealler karşısındaki durumunu imtihana tuttu. AB'de ırkçı-milliyetçi çılgınlıklar eşliğinde Şengen anlaşması askıya alındı.

Göç dalgası ve Alman tekellerinin zamanla yarışı

Avrupa'da ekonomik gücü elinde tutma avantajını militarist üstünlükle birleştiremeyen Alman emperyalist tekelleri, kitlesel göç karşısında zamansız bir şekilde sıkıştırılmış olmanın sorunlarını en çok yaşayan güçlerin başında geliyor. AB ve Avro bölgesinde ekonomik gücü elinde tutan Alman tekelleri, kitlesel göç karşısında AB ve Avro bölgesinin dağılma riskini azaltmak, aynı zamanda ihtiyaç duyduğu kalifiye ve ucuz işgücünü savaş yangınından kaçanlar içerisinde çekip almak için harekete geçti. Ne var ki toplumların yasaları, emperyalist tekellerin iradesine üstün geldi. Göç dalgasının Avrupa

sınırlarını parçalamada gösterdiği başarı, geriden gelen savaş göçmenlerini motive etti. Alman tekelleri beklentilerinden daha fazlasıyla yüz yüze kaldılar. 'Willkommen/Hosgeldiniz' maskaralığının ömrü, Avrupa'nın bahar aylarında beklenmedik anda yüzünü gösterip, yerini hızla kasvetli bir havaya bırakan Mart havası kadar kısa oldu.

Erdoğan ve AKP'nin çaresizliği Alman tekellerine çare oluyor

Erdoğan'ın Avrupa gezisi gibi Merkel'in Türkiye gezisinin asıl amacı da, ihtiyaç fazlası göçmenlerin Erdoğan rejimine verilen politik ve ekonomik rüşvet karşılığında bu ülkede tutulmasını amaçlıyordu. Almanya Başbakanı Angela Merkel'in, sığınmacı kriziyle ilgili politikalarını yorumlayan *Frankfurter Allgemeine Zeitung*'da Türkiye'ye biçilen rol şöyle tanımlanmıştır: "Giderek artan sığınmacı akınının, Alman sınırına çok uzak bir yerde, Türkiye'de durdurulması öngörülüyor. Yunanistan'a bu konuda güvenilmediği için Erdoğan'ın sığınmacılara bekçilik yapması isteniyor. Türkiye Cumhurbaşkanı bunun için yüksek bir bedel talep edecektir. Sığınmacıların Almanya ve Avrupa'ya frenlenemeyen akınının siyasi ve mali sonuçları elbette çok daha yüksek olacaktır." Gerici gazeteye göre AB'yi kutarmak için Erdoğan'ın yüksek bedel talebi karşılanarak 'Erdoğan'ın sığınmacılara bekçilik yapması' sağlanmalıdır.

Göçmen kitlesinin trajedisi üzerinden yapılan pazarlıklardan her iki kesim de, şimdilik el sıkışarak çıktılar. AB'nin Türkiye ile ilgili gözlem raporunun açıklanmasının ikinci kez ertelenmesi gibi, 1 Kasım seçimlerinde yaşanan sahtekarlıkların pek dillendirilmemesi de bu anlaşmanın gereği idi.

Merkel, Erdoğan ve AKP'nin sıkışmışlığı üzerinden kanlı akçe ve politik destekle elde ettiği başarıyı, içeride hükümet krizi olarak ortaya çıkan durumu, koalisyon ortakları Sosyal Demokrat Parti/SPD Genel Başkanı Sigmar Gabriel ve Hristiyan Sosyal Birlik partisi/CSU Genel Başkanı Horst Seehofer ile yaptıkları toplantıda göçmenlerin aleyhine alınan kararlarla ertelediler.

Alman emperyalist tekelleri elde ettikleri soluklanma dönemini, bir yandan AB'nin yaşam süresini uzatarak, AB'nin sağladığı 'barışçıl' ortamı ekonomik üstünlüğünü askeri alandaki sorunlarını aşarak, militarist üstünlükle ve en azından güçle tamalamayı hedefliyor, bir yandan da aldığı göçmenlerle bölge halklarına karşı 'barışçıl' bir güç olarak görünüp bölgedeki etkisini 'yumuşak' gücün sayesinde geliştirmeyi amaçlıyor.

Sonuç olarak; uzak diyarlarda başlayan emperyalist rekabet savaşının etkisi helezonik olarak büyüyor. Milliyetçi-ırkçı faşist partiler, Avrupa'da ulusal ön yargı ve nefret kışkırtılarak kapitalizmin bağrında büyütülüyor. Emperyalist tekeller savaş hazırlıklarına her bakımdan hız veriyorlar. Savaş mağduru savaş göçmenlerinin trajedisi kirli ve gerici amaçlar için çılgınca kullanılıyor.

İnkarcı devlet ilkokullarda Arapça dersine hazırlanıyor

Arapça, Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'nün ilgili yazısında belirttiği gibi: "22 ülkede yaklaşık 350 milyon nüfusun anadil olarak konuştuğu" bir dildir. Dolayısıyla öğrencilerin Arapça öğrenmesinde hiç bir sıkıntı olamaz. Sonuçta öğrenilen her dil, o dili konuşan halkla doğrudan temas kurulması, o halkın, kültürel, ekonomik ve tarihsel temellerinin bizzat kaynağından öğrenilmesini sağlar. Hatta öğrencilerin, çeşitli Afrika ve Amerika dillerini, Orta Asya dillerini ve Amazon Ormanlarında yaşayan çeşitli kabilelerin dillerini öğrenmelerinde de bir sıkıntı olamaz." Fakat burada bir dil dersinden bahsedilmediği herkesin malumdur.

Milli eğitimin en son aldığı Arapça dersi kararı ve bu dersin Din Öğretimi Genel Müdürlüğü aracılığıyla duyurulması, her şeyi din çemberi içine almaya çalışan sermaye devletinin Arapça dersi konusunda da benzer bir tutum içine gireceğini göstermektedir. AKP hükümeti, anaokullarına kadar taşıdığı dini eğitimi (değerler eğitimi) Arapça dersiyle pekiştirme niyetindedir. Okulların imam-hatipleştirilmesi, müfredatın gericileştirilmesi, bir yığın dini içerikli dersin “seçmeli(!)” adı altında öğrenci ve velilere dayatılması, Osmanlıca dersi derken nihayetinde Arapça’yla gerici eğitim pekiştirilmektedir. Milli Eğitim en son yayınladığı “Değerler Eğitimi kitapçığı” ile bu konuda ne kadar ileri gidebileceğini göstermiştir. Arapça dersiyle de okuldan “Sıbyan Mektebine” geçiş büyük ölçüde tamamlanmış olacaktır. Hükümet, çocukların beynini daha küçük yaşta yıkayarak kindar, itaatkâr, sorgulamayan, dogmatik düşüncelere körü körüne bağlı bireyler yaratmak ve böylece de kriz ve kaos içindeki sermayenin kölelik kuramlarını pekiştirmek istemektedir.

Hükümet, her zamanki gibi bu konuda da manüplatif açıklamalarla, karşısındakini aptal yerine koyan türde bir yaklaşım sergilemektedir. Bir kere Milli Eğitimin Arapça konuşan kişi sayısını gerekçe göstermesi tam anlamıyla bir şark kurnazlığıdır. Eğer burada söz konusu olan sayıysa, Çince 1 milyara yakın insan tarafından konuşulmaktadır. Sorunun ekonomi olması durumunda da yine Çin ekonomisi Arap ekonomisini kat kat aşmaktadır. Arapça dersinin

verilmesinde öne sürülen bir diğer gerekçe ise Suriye’den gelen ve Arapça konuşan insanlardır. Bu gerekçe de başka bir ikiyüzlülüğü vurgulamaktadır. Türkiye geçmişten bu güne, Balkanlar ve Kırım başta olmak üzere, çeşitli bölgelerden gelen halkları asimile etmek için daha baştan önlemler almış ve asimilasyon politikalarını daha kolay uygulamak için, bu halkları küçük parçalar halinde Anadolu’nun çeşitli yerlerine yerleştirmiştir. Kaldı ki Türkiye’nin, Hatay, Urfa, Adana ve Mersin başta olmak üzere çeşitli bölgelerinde binlerce yıldır yaşayan ve Arapça konuşan insanların asimilasyonu için de var gücüyle çalışmıştır. Buradaki asıl ikiyüzlülük ise, Türkiye’de başta kadim Kürt halkı olmak üzere, Çerkez, Gürcü, Arnavut, Hemşin, Laz, Ermeni vb. halkların dillerine getirilen yasaklamalardır. Türkiye, 80-90 yıldır bırakın bu dillerde eğitim yapılmasını, okullarda, bu dillerde konuşulmasını dahi yasaklamış hatta bu denetimi evlere kadar taşımıştır. Üstelik bu asimilasyoncu- inkarcı politikayı, “Bulgaristan’da Orta Asya ve Kafkaslar’da esir Türkler” demagojisi eşliğinde gerçekleştirmiştir. Sonuçta çelişki, Türkiye egemenlerinin umursamadığı bir durumdur.

Bugün Türkiye bir halklar haphishanesidir ve bu topraklarda yaşayan hiçbir etnik yapı, ulus ve milliyet kendi dilinde rahatça konuşup kendi dilinde eğitim alamamaktadır. Kürt halkının onlarca yıldır verdiği mücadeleye rağmen bu haklar hala çok sınırlıdır ve inkârcı politika özünden hiçbir şey kaybetmeden devam etmektedir. Üstelik inkârcı sermaye devleti, her dönem, çeşitli isimler altında sokağa döktüğü çetelerle ve bu çeteler aracılığıyla düzenlediği pogromlarla, bu halklar üzerindeki baskıyı arttırıp asimilasyoncu politikayı tekrar tekrar pekiştirmektedir. Son yıllarda Kürt halkının son derece sınırlı olan kazanımlarını sıfırlamak için bir kez daha bu çetelerin işe koşulduğu görülmektedir. Bu inkârcı politika devam ederken Türkiye'nin her yerinde boy gösteren yabancı dil kursları, Osmanlıca ısrarı ve en son Arapça dersi kararı gerçek bir ikiye yüzlülük uzun süredir devam etmektedir.

Kamu Emekçileri Bülteni'nin Kasım 2015 tarihli
53. sayısından alınmıştır...

DLB'den Bünyamin Buyun için eylem

Ankara DLB, 8 Kasım günü Mamak'ta çalıştığı inşaatta ihmaller yüzünden hayatını kaybeden 14 yaşındaki Bünyamin Buyun için 9 Kasım günü Ankara'da eylem yaptı.

DLB'liler basın açıklamasıyla liselileri mücadele etmeye ve hesap sormaya çağırdı, sermayenin ucuz iş gücü ihtiyacını işçi emekçi çocuklarından ve meslek liselilerden gidermeye çalıştığını bir kez daha vurguladılar.

Eyleme destek veren DGB de iş cinayetleri ve staj sömürsü karşısında susmayacaklarını, üniversitelerden, liselerden, sokaklardan gelerek hesap soracaklarını vurguladı.

Liselilerin Sesi / Ankara

İÜ'de polis fakülteyi bastı: 7 gözaltı

11 Kasım günü okulda yapılan afiş çalışmasının ardından “afiş yasağı olduğu” bahanesiyle Edebiyat Fakültesi’ne giren polisler, tüm afişleri söktü. Aynı zamanda fakültenin katlarına kadar çıkarak 7 öğrenciyi gözaltına aldı.

Polis terörünün ardından bir araya gelen devrimci ve ilerici öğrenciler ise Merkez Kampüs'te yaptıkları afiş ve yazılamalarla polis terörünü teşhir etti.

Üst arama tepkisine saldırı

Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü'nde okul girişlerinde uzun kuyruklar oluşmasına sebep olan X-Ray ve dedektörle arama uygulamasına öğrenciler tepki gösterdi. Kampüsün A Kapısı'nda yapılan arama işlemine ve uzun kuyruklara tepki gösteren üniversitelilere 10 Kasım günü özel güvenlikler saldırdı. İki öğrenciyi darp eden özel güvenlikler, Fatih Daşğın isimli bir üniversiteliyi de ters kelepçe yaparak üniversite girişinde yer alan kabinde alıkoydu. Daşğın üniversiteye çağrılan polislerle verildi.

DGB 1. yılında!

Emperyalist-kapitalist sistem bir yandan savaşlar, bunalımlar ve krizler getirirken, bir yandan da geniş ezilen/sömürülen kitleler arasında ayaklanmayı/isyani mayalıyor.

Dünyaya egemen olan kapitalist sistemde bu mayalanmadan yaşadığımız coğrafya da payına düşeni alıyor elbette. Bunu Haziran Direnişi'nden, ardından gelişen ve geniş kitleleri kapsayan bir çok olaydan gördük

İşte böylesi bir tabloda gençliğin geniş kesimlerinin yüreklerinde yanan devrim ateşini bir etme iddiasıyla doğdu Devrimci Gençlik Birliği.

Tüm sorunların kaynağını içinde yaşadığımız kapitalist düzen olarak tanımladı. Düzeni yıkmanın zorunluluğunu ve tek alternatifini "Düzene karşı devrim!" şiarıyla koydu ortaya. Temel misyonunu ise gençlik içinde devrime hazırlık olarak belirledi.

Tarihi yazmak için tarihten öğrendi. Sömürü çarklarına, kadının ezilmişliğine, halklara uygulanan imha, inkar ve asimilasyon politikalarına, doğanın katline, yozlaşmaya, eğitimin gerileşmesine, anti-bilimselleşmesine; bu düzenin çürümüşlüğüne işaret eden her türden gericiliğe "dur" demek için; ve onları tarihin çöplüğüne yollamak için öğrendi tarihten. Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in, Mazlumlar'ın, Erdallar'ın, Ümitler'in bıraktığı devrimci birikim ve değerleri sahiplendi ve onlardan öğrendi.

Emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı tüm sorunlar üzerinden gençliği harekete geçirmeyi, mücadeleye çekmeyi ve örgütlemeyi çağırdı hedef tahtasına. "Amacımız tek tek sorunların sınırlı

bir çözümü değil, gençliğin mücadelesini tüm bu sorunların kaynağı olan sermaye düzenine yöneltmek ve gençliğin birleşik devrimci mücadelesini örgütlemektir" dedi.

Kitleleri devrimci politika ekseninde kucaklayacak, özneleştirecek bir devrimci gençlik örgütümüz var artık. Şimdi gençliğin devrimci birliğini hedefleyen bu örgütü en geniş kitleler içinde büyütmenin, bütünleştirmenin zamanı dostlar.

Gün devrime hazırlanma günüdür. Bu bilinçle aldığımız kararları, bir an bile geciktirmeden uygulama, hayata geçirme günüdür. Devrim bayrağını yükseltme bakışıyla kitlelere yüzümüzü dönme günüdür. Anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadeleyi yükseltme günüdür. Düzenin insanlığımıza yönelttiği her silahı, düzene karşı doğrultabilme günüdür.

Yolumuz uzun, dar ve engebeli. Ama bizler bu yolu ya aşacağız ya da aşacağız! Tüm düzen içi hayallere inat, biz devrim diyeceğiz! Bunun için savaşacağız. Gençliğin dinamizmini sınıfın yıkıcı gücüne katarak devrim yolunu düzlemek için canhıraş çalışacağız.

Evet dostlar, yoldaşlar, Devrimci Gençlik Birliği kurulu 1 yıl oldu. Ne mutlu bize, bu örgütü yaratanlara! Fakat kurulacak yeni bir dünya var daha! Gerçekleştirilecek bir devrim...

Hepimize kolay gelsin!

Yaşasın Devrimci Gençlik Birliği!

Mahir, İbo, Deniz! Sürüyor, sürececek mücadelemiz! Devrimciler ölmez! Devrim davası yenilmezdir!

Ankara'dan bir DGB'li

YÖK protestolarında polis terörü

İzmir'de, aralarında DGB'nin de olduğu gençlik örgütleri YÖK'ün kuruluş yıldönümü vesilesiyle eylem düzenledi.

Gençler "Saraya ve YÖK'e karşı gençler kolkola" yazılı pankart ve "Sarayı da YÖK'ü de başına yıkacağız" yazılı döviz açtılar.

Eylemin başlamasıyla yürüyüş yapmak isteyen gençlerin önü polis tarafından kesildi. Yürüyüşe izin vermeyen polis saldırıya geçerek onlarca kişiyi gözaltına aldı.

İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi çıkışına sloganlarla ve "Gençlik yılmayacak, saray ve YÖK yıkılacak" pankartıyla gelen öğrenciler, buradan ana kapıya yürümek istedi.

Burada polis öğrencilere "yasadışı pankart ve dövizlerin" indirilmesi dayatmasında bulundu. Pankart ve dövizlerin indirilmesinin ardından polis bu sefer pankart ve "Katil devlet yıkacağız elbet" yazılı dövizleri almak istedi. Dayatmayı kabul etmeyen öğrencileri polis Fen Fakültesi kapısına sıkıştırdı. Özel güvenliğin de kapıları kapatmasının ardından onlarca sivil polis ve çevik kuvvet polisi azgınca öğrencilere saldırdı. Öğrenciler polis saldırısına taş ve sopa fırlatarak karşılık verdi. Polis çok dar bir alana sıkıştırdığı öğrencilere önce onlarca gazlı plastik mermi sıkı ardından cop, tekme ve yumruklarla döverek, yerde sürükleyerek gözaltına aldı. İki gözaltı otobüsüne doldurduğu öğrencilere burada da yumruk ve tekmelerle saldırmaya devam etti. Bir gözaltı aracının içerisinde gaz sıkı. Gözaltına alınanlar "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" ve "Katil polis hesap verecek!" sloganlarını attılar. Eyleme katılmaya gelen başka bir grup öğrenciyi de polis plastik mermilerle Vezneciler metrosu yönüne sürdü. Eylem boyunca basın da sürekli engellenerek görüntü alınması engellenmeye çalışıldı, sözlü sataşmalarda bulunuldu.

Polis saldırısı nedeniyle bir kişi hastanelik oldu. Ambulans ancak gözaltı araçlarının ve polislin gitmesinden sonra gelebildi.

30'a yakın öğrenci darp edilerek ve ters kelepçeyle gözaltına alındı.

Saldırının ardından öğrenciler kantine sıkıştırılırken, ÖGB'ler de okuldaki afişleri söktü.

Öğrenciler, bir süre sonra anakapıya çıkarak polis saldırısı ve gözaltılara ilişkin açıklama yaptılar.

Kızıl Bayrak / İzmir - İstanbul

“Ok fırladı çıktı yaydan!”

Yaklaşık iki haftadır çalışmasını yürüttüğümüz 6 Kasım eylemimiz burjuva medya kanallarının dahi haber bültenlerinde göstermek zorunda kaldığı zorbalık, darp, işkence görüntüleri ile sonlandırılmaya çalışıldı. İki hafta önce gençliğe, genç devrimcilerin bir çağrısı olarak başlayan bu süreç, daha sonraki toplantılarda diğer gençlik örgütlerinin de eklenmesi ve katılması ile büyüdü. 6 Kasım faaliyetimiz boyunca öne çıkarttığımız bir şiarımız vardı: **“Ok fırladı çıktı yaydan!”**

“Ok fırladı çıktı yaydan” demek Ankara Katliamı’nda başlayan marşın orda kalmayacağını dosta düşmana duyurmak demektir. Katliamlara, emperyalizmin dünyada hemen her coğrafyada yarattığı savaş ve kaos ortamına dur demek için adımlarımızı büyüttük. Artık durmanın, beklemenin ve yasaklara boyun eğmenin zamanı değildi. Kürdistan coğrafyasında her gün ölüm haberleri gelirken, emperyalizm oluk oluk kan akıtırken, işçi ve emekçilerin hakları ve yaşamları gasp edilirken ve meydanlar yasaklı, üniversitelerde sesimiz kısılmaya çalışılırken durmak, sabretmek ve itaat etmek bizlerin yapabileceği bir şey değildi. Bu yüzden faaliyetimiz boyunca siyaset yasağı ile boyunduruk altına alınmaya çalışan üniversitelerimizde devrimci yol ve yöntemlerle YÖK’e karşı öğrencileri taraflaştırmaya, İzmir’de öğrenci gençlik nerede ise onlara gidip afişlemeler ve yazılamalar ile seslenmeye, sosyal medyayı kullanıp etkinliklerle, mesajlarla yakın çevredeki illere ulaşmaya, sesimizi duyurmaya çalıştık. Bu faaliyet boyunca yasakları kabullenmeyeceğimizi dosta ve düşmana duyurduk.

6 Kasım günü eylem başlamadan yapılan çevik kuvvet ve sivil polis yığınağı sermaye devletinin sesimizi boğmaya çalışacağını bizlere gösteriyordu. Son zamanlarda öğrenci gençliğin ortaklaşa yaptığı her eylem neredeyse polis barikadı karşısında bitiriliyor

ve gençlik devletin çizdiği sınırlar çerçevesinde sesini duyurmaya çalışıyordu. Bizler ilk afiş yapıştırdığımız gün sözümüzü söylemiştik; **“Ok fırladı çıktı yaydan!”** Polis şefleri karşımıza dikildiğinde sözümüzü söyledik; **“Yürüyoruz!”**

Gençlik barikata yüklendiği andan itibaren isteklerine ulaşamayan düzenin savunucuları bildikleri en iyi yöntemle başvurular. Dayakla, zorla, tacizle Denizler’in, Mahirler’in, İbolar’ın, Mazlumlar’ın ve Ümitler’in yoldaşları olan bizleri işkence ile yıldıracaklarını düşündüler. Devrimcilerin teslim alınamayacağını bir kez daha göstermiş olduk. Kapatılan alanların sınırları içine, siyaset yasakları ile muhalif her sesin kısılmaya çalışıldığı kampüslere sığmayacağız. Düzene karşı devrim şiarı ve haklı olarak yürüttüğümüz bu mücadele ancak bu şekilde büyüyebilir ve devrimcileşebilir. Gözaltı boyunca 11 yoldaş olarak edilen küfürlere, yapılan

işkencelere devrimci tutumumuz çerçevesinde cevap verdik. Onurumuzu kırmaya, döverek sindirmeye programlanmışlara bir grup hayalperest olmadığımızı ve düzenin zorunun bedenimizden öteye geçemeyeceğini haykırdık.

Ve bir kez daha haykırıyoruz; meydanları, kampüsleri, sokakları ne kadar kapatmaya çalışsanız da bizim devrim bayrağını daha da yukarılara çıkarmamıza engel olamayacaksınız. Çünkü bizler nasıl ki Ankara’da şehit düşen yoldaşların yarım bıraktığı o marşı devam ettirip “Ok fırladı çıktı yaydan!” dediysek devrimin kızıl bayrağını da darağacındaki Denizler’den, Kızıldere’deki Mahirler’den, Diyarbakır zindanlarındaki İbolar’dan, Mazlumlar’dan devraldık. Ve bu kokuşmuş, miadını çoktan doldurmuş kan ve sömürü sisteminizi tarihin çöplüğüne gönderene kadar da sürecektir bu mücadelemiz!

İzmir DGB

Üniversite gençliğinden YÖK protestoları

Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri 6 Kasım’da YÖK’ün kuruluşu, tarihi ve uygulamaları ile ülke gündeminin tartışıldığı bir forum düzenledi.

Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi’nde öğrenciler, “Ferman padişahınsa üniversiteler bizimdir” şiarlı pankart açarak sloganlar ve ajitasyonlarla yemekhaneye yürüdü.

Yemekhane önünde yapılan basın açıklamasında üniversitelerin kâr kapısına dönüştürülmesi, sermaye iktidarına hizmeti ve yandaş rektör uygulamaları teşhir edildi.

Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü’nde öğrenciler YÖK’ün kuruluşunu protesto etti, “AKP’ye, sermayeye ve faşizme karşı üniversite ayakta” şiarıyla yürüyüş düzenledi. Rektörlük binası önünde çevik kuvvet ve özel güvenlik ablukası altında Türkçe ve Kürtçe basın açıklaması okundu.

Açıklamada artan baskılara, gericiliğe karşı üniversitelilerin mücadeleyi büyüteceği vurgulandı.

Akdeniz Üniversitesi’ndeki YÖK protestosuna polis saldırdı. En az 8 öğrencinin gözaltına alındığı ve çok sayıda öğrencinin darp edildiği öğrenildi.

Çukurova Üniversitesi’nde Ali İsmail Korkmaz Kantini’nde bir araya gelen öğrenciler yemekhane önüne yürüdü. Yemekhane önünde okunan basın açıklamasının ardından kitle Ali İsmail Korkmaz alanına yürüyerek eylemi sonlandırdı.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü’nde öğrenciler kuruluş yıldönümünde YÖK’ü protesto etmek için yürüyüş yaptı.

Trakya Üniversitesi öğrencileri, Ayşekadın Yerleşkesi önünde sivil polis kameraları ve ÖGB ablukası altında yaptıkları basın açıklaması ile YÖK’ü protesto ettiler.

Sivas **Cumhuriyet Üniversitesi’nde** de öğrenciler sloganlarla rektörlük binası önüne yürüdü. Polis ablukasında gerçekleşen yürüyüşte **“Müşteri değil öğrenciyiz”** yazılı pankart taşıyarak bina önüne gelen

öğrenciler basın açıklaması yaptı.

Trabzon **Karadeniz Teknik Üniversitesi’nde** (KTÜ) Öğrenci Kolektifleri YÖK’ü protesto eylemi düzenledi. Rektörlüğe yürüyüş yapan öğrenciler ile faşistler arasında Öğrenci Derneği önünde gerginlik yaşandı. Eylem açıklamanın ardından sonlandırıldı.

Eskişehir **Osmangazi Üniversitesi** (ESOGÜ) ile **Anadolu Üniversitesi’nde** de öğrenciler YÖK’ü kuruluş yıldönümünde yürüyüşle protesto etti.

ESOGÜ Meşelik Kampüsü Mimarlık ve Mühendislik Fakültesi önünde toplanan öğrenciler pankart açarak rektörlük binasına doğru yürüyüşe geçti. Öğrenciler rektörlük binası önünde basın açıklaması yaptı.

Muğla **Sıtkı Koçman Üniversitesi’nde**, öğrenciler taşıdıkları pankart ve tabutla YÖK’ü protesto etti.

Mersin Üniversitesi’nde slogan ve ajitasyonlarla üniversite içerisinde yürünerek rektörlüğün önünde Eğitim Sen’li emekçiler ile buluşuldu. Burada öğrenciler ve Eğitim Sen adına iki basın açıklaması okundu.

25 Kasım'ın mücadeleye çağrısı; Yaşamak için sosyalizm!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşıyor. Dünya geneline emperyalist kapitalist sistemden kaynaklanan korkunç bir şiddet ortamı egemen. Emperyalist güçler çıkarları için saldırganlıkta birbiriyle yarışmakta, gözü dönmüş canavarlar gibi hareket ediyor. Dünya halkları gerici ve haksız savaşlarla birbirine kırdırılmakta, kan, gözyaşı, zulüm dekorlu bu sahnede emekçi kadınlar ise şiddetin her türlüşünü en derinden yaşamaktadır. Kadınlar katledilmek dışında, tecavüzlerle, savaşın, işgalin getirdiği yıkımla, yoksullukla, göçle, mültecileşmeyle karşılaşmaktadır.

Türkiye'deki tablo da dünyadakinden farklı değildir. Hak ve özgürlükler alanının giderek daraldığı Türkiye'de kadınlar için nefes almak giderek zorlaşmaktadır. Sömürünün katmerlisini yaşayan işçi-emekçi kadınlar, sözde kendini en güvenli hissedeceği evinde bile öldürülmektedir. Ev içi şiddetin oranları AKP hükümetinin uyguladığı gerici politikalarla giderek artmakta, kadın katliamları adeta bir savaş bilançosu gibi ürkütücü rakamlara ulaşmaktadır. Dinsel gericiğin dayatmalarıyla toplumsal, sosyal ve çalışma yaşamında kadınlar ek baskılarla karşılaşmaktadır. Ayrımcılık kendini her alanda gösterirken tüm bu sorunlar şiddet olarak kadınları vurmakta, öldürmektedir.

Sermaye devleti eliyle doğrudan yürütülen şiddetin dozu ise giderek artmaktadır. Bu devlet şiddetinin özelde kadın kimliğini hedef alan son örneğini Ekin Wan'ın katledildikten sonra çıplak bedenine yapılan işkenceler göstermiştir. Devamında yargısız infaz geleneğine uygun olarak devlet, Dilek Doğan adlı kadın devrimciyi katletmiştir. Türkiye'nin şiddet yüklü kara tablosunu Suruç'ta, Ankara'da, Silvan'da, Cizre'de yaşanan katliamlar tamamlamaktadır. Özetle bu düzende kadınlara dayatılan şey hak ve özgürlükleri elinden alınmış, şiddetle baskılanmış, kölece bir "yaşam"dır. Ya da günde 5 kadının başına geldiği gibi ölmek, katledilmek.

Her ne kadar ülkede sömürü, gerici ve şiddet giderek artsa da emekçi kadınların mücadelesinin öne çıktığı önemli gelişmelere de tanık olmaktadır. Geçtiğimiz yıl Özgecan Aslan'ın vahşice katledilmesinden sonra sokağa taşan öfke, kadına

yönelik şiddetin toplum nezdinde önemli bir tepkiye konu olduğunu göstermişti. Emekçi kadınların daha öncesinde Haziran Direnişi'nde hak ve özgürlüklerine sahip çıkmak için sokaklara döküldüğünü de gördük. Öte yandan Kobanê Direnişi'nde IŞİD gericiğine ve şiddetine karşı özelde kadınların gösterdiği direnişin yarattığı olumlu etki de unutulmamalıdır. Bu örneklerle Greif Direnişi'nde de olduğu gibi kadın işçilerin grev ve direnişlerde önlerde yer almalarını ekleyebiliriz. Tüm bunlar önemli mücadele dinamikleridir.

Bu gerçekler ışığında Emekçi Kadın Komisyonları, 25 Kasım sürecini verili mücadele dinamiklerini açığa çıkarmak için etkin bir hazırlığa konu edecek, katliamcı düzenin çok yönlü teşhirini yapacak, "Yaşamak için sosyalizm!" şiarıyla işçi-emekçi kadınları mücadeleye çağıracaktır.

Nasıl bir 25 Kasım çalışması?

25 Kasım'ı tarihe miras bırakan Mirabel Kardeşler'in devlet şiddetinin hedefinde olmalarının nedeni diktatörlüğe karşı büyüttükleri mücadeledir. Mirabel Kardeşler, Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı direnişin sembolü olmuş,

"Kelebekler" olarak simgeleşmişlerdir. Ölümü göze alarak, mücadelelerinden taviz vermemişlerdir. Tüm bu nedenlerle 25 Kasım tarihsel anlamına, sınıfsal özüne uygun olarak anılmalıdır.

Emekçi Kadın Komisyonları olarak, kadına yönelik şiddete karşı mücadeleyi, şiddetin temel kaynağı olan, emeğin sömürsüne dayalı kapitalist sisteme karşı mücadele ile birlikte ele alıyoruz. Verilen mücadelenin tüm kurumlarıyla kurulu düzeni hedef alan bir eksende, düzene karşı devrim çizgisinde olmazsa amacına ulaşamayacağını vurguluyoruz. Bugün tüm renkleriyle feminist hareketin şiddetle mücadeleyi 'erkek karşıtlığı' derecesine indirgediğini, "erkek şiddetinin", ataerkil gerici kültürün kapitalist düzenle bağını doğru kurmadığını, bu nedenle de çözümün düzen için kurumlarda arandığını görüyoruz. Konunun bu ideolojik yönü düşünüldüğünde Emekçi Kadın Komisyonları'nın 25 Kasım çalışmaları ayrıca önemli bir yerde durmaktadır.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü, sorunun kaynağını ve mücadele yolunu en net ve tok bir biçimde söylediğimiz eylem ve etkinliklerle anılmalıdır. Kasım ayı boyunca işçi-emekçi kadınlara çeşitli araçlarla seslenebilmeli, film gösterimi, söyleşi vb. kitle etkinlikleri ve eylemler örgütlenebilmelidir. Bu güne hazırlık çalışmaları kapsamında, emekçi kadınların mücadele talepleri ve "Yaşamak için sosyalizm!" çağrısı yaygınlaştırmalı, aynı zamanda emekçi kadınlar örgütlenmeye davet edilmelidir.

Emekçi Kadın Komisyonları yaz döneminde gerçekleştirdiği kamp sonrasında yaptığı değerlendirmede, "Savaş ve saldırganlık politikalarının, düzenin çok yönlü krizinin derinleştiği bu süreçte, devrimci bir sınıf hareketinin, yeni Greifler ve yeni metal fırtınalarıyla geleceği bilinciyle, kadın işçilerin öfke ve enerjisini kucaklamak için, kadın işçileri örgütleme seferberliğine..." çağrı yapmıştı. Bu çağrının hayata geçmesinde 25 Kasım çalışmalarımız önemli bir yerde durmaktadır. Bu bilinçle çalışmalara yoğunlaşmak, güne yüklenmek gerekmektedir.

Emekçi Kadın Komisyonları faaliyetlerini sürdürüyor

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu (EKK), Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü olan 25 Kasım öncesinde, 15 Kasım Pazar günü saat 14.00'te Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde "Kadına yönelik şiddete karşı mücadele" gündemli söyleşi düzenliyor. Söyleşiye çağrı amacıyla, 5 Kasım Perşembe günü Bankalar Caddesi'nde "Yaşamak için sosyalizm" şiarlı bildirilerin dağıtımında "iyi hal", "tahrik" ve "saygın tutum" gibi söylemlerle düzen yargısının kadın cinayetlerindeki suç ortaklığı teşhir edildi.

Küçükçekmece EKK "Nû Jîn-Yeni Yaşam" 6 Kasım günü Kobanê'de savaşan kadınların hayatını ve verdikleri mücadeleyi anlatan "Nû Jîn-Yeni Yaşam"

belgeselinin gösterimini gerçekleştirdi. Belgesel gösterimi İşçilerin Birliği Derneği'nde gerçekleşti.

Belgesel gösteriminin ardından Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'nun 14 Kasım Cumartesi günü 16.00'da İşçilerin Birliği Derneği'nde gerçekleştireceği "Kadına yönelik şiddete karşı mücadele" gündemli etkinliğe çağrı yapıldı. Etkinlik kapsamında Mirabel Kardeşler'in hayatının anlatıldığı "Kelebekler Zamanı" filmi izlenecek. Film gösteriminin ardından "Emperyalist savaşlar ve kadın" ve "Kadına yönelik şiddetin sınıfsal boyutu" üzerine sunum ve söyleşi gerçekleştirilecek.

Kızıl Bayrak / Kartal - Küçükçekmece

Seçimleri AKP kazandı, asgari ücretli kazanacak mı?

Bir seçim dönemini daha geride bıraktık. Sermayenin yeni hükümeti, yerine getiremeyeceği vaatlerle insanları kandırarak ve alavere dalaverelerle bir kez daha AKP oldu. İşçilerin en çok kıldığı ve konuştuğu yalan ise benim de her çay ve yemek paydosunda karşılaştığım asgari ücretin 1300 TL olacağı yalanıydı (vaadi). Ben de buradan kısa kısa çalıştığım fabrikada molalarındaki asgari ücret üzerinden yapılan tartışmaları ve değerlendirmeleri aktarmak istedim.

Seçimden sonraki gün 4/12 vardiyasında işbaşı yaptım. Servisler fabrikaya erken saatte ulaştığı için oturup çay ve sigara içme imkanımız oluyor, bir çok işçi de bu arda çay içme alanında bekliyor. İlk gündem AKP'nin seçimleri kazanmasıydı. Fabrikada aslında MHP'li olan işçiler çoğunlukta gibiydi. Ama asgari ücret yalanı bu kemikleşmemiş, kendine MHP'liyim diyen işçileri bile düşündürmüş olmalı ki hiç çekinmeden kendilerinin de AKP'ye oy verdiğini söylüyorlardı. Bir işçi sadece asgari ücret yüzünden AKP'ye oy vermediğini, 7 Haziran seçimlerinde MHP'ye oy verdiğini ancak ne MHP ne de CHP, AKP'nin oy kaybetmesini iyi kullanamadığı için kimse beceremiyor diye AKP'ye oy verdiğini söylüyordu. "Biz onlara bir şans verdik beceremediler, tekrardan AKP'ye oy vermek zorundaydık" diye kendini ifade ediyordu. Evet 7 Haziran seçimlerinde işçiler gerçekten diğer düzen partilerine bir şans vermişlerdi. Ama onlar da hükümet kurma ve düzeni yönetme güçleri olmadığı için bu şansı 1 Kasım'da kaybettiler.

Ama genel olarak dönen asgari ücret tartışması oldu tabi ki. Bir işçi "aldığımız ücret zaten 1300 lira, o da ikramiyeyle birlikte. Patron bu parayı vermemek için bu sefer ikramiye kaldırır, biz gene aynı parayı almış oluruz, patronlar için hiçbir şey değişmez" dedi. Diğer işçi ise "bu sefer de ikramiye için biz de

birşeyler yaparız" diyordu. Bense sabah haberlerinde Ali Babacan'ın yaptığı açıklamayı anlatmaya başladım. Daha seçim sabahı kıvırmaya başlamışlardı. Babacan asgari ücretin, Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda belirleneceğini söylemişti. "Bu komisyonda devlet tarafının ağır basacağından ve hükümetin bir ağırlığı olduğundan bahsediliyor" diye araya girdim. Babacan'ın açıklamasında anlattıklarını ifade ettim. Bu söylemimden sonra ise "dur bakalım Ocak ayına daha var ne olur biter bilemeyiz bekleyip göreceğiz" denmeye başlandı. Arada bir başka işçi ise "bir dahaki seçimlerde gene oy vermeyiz" diyordu. Ama yüzünde ne yapacağını bilemeyen bir surat ifadesi vardı. Fabrikada 10 yıllık işçi de aynı parayı alıyor yeni işe başlayan işçi de. Bu sefer asgari ücretin artması durumunda bir çok işçi başka fabrikalarda aynı paraya çalışabileceğini söylemeye başladı. Tabi ki bir de işçilerde asgari ücretin artmasıyla birlikte yaşamın daha da pahalılaşması endişesi başlamış durumda. Eee hükümet bir yerden verirken bir yerden de alacak tabi. İşçiye bir kat zam yapacaksa doğalgaza, elektriğe, suya vb. genel olarak iki bilemedin üç kat daha fazla zam yapacak ki kendi çarkını döndürebilsin.

AKP seçimleri belli vaatlerle kazandı ama bu vaatlerin ne kadarını yerine getirebilecek hepimiz göreceğiz. Ama genel olarak bakıldığında insanların gene de AKP'den bir umudu var gibi gözüküyor. Bizim ise işçilere bu umudun boş olduğunu ve asıl umudun mücadele etmekte olduğunu anlatmamız gerekiyor. Bu bakımdan Ocak zammı ve asgari ücretin belirlenmesi sürecinde şimdiden çalıştığımız fabrikalarda ve alanlarda bu durumu gündemleştirmeli ve neler yapabileceğimizi tartışmalıyız.

Bursa'dan bir metal işçisi

“Taşeron kalkacak” vaadinin gerçek yüzü

Sermaye temsilcilerinin seçim vaatlerinin gerçek yüzü, onların işçi sınıfını aldatmak ve sermayeye hizmet etmek misyonlarını açığa vuruyor. 1 Kasım seçimlerinden tek başına hükümet kurma imkanıyla çıkan sermayenin baş temsilcisi AKP'nin "taşeron kalkacak" vaadini, kamuda ve özel sektörde çalışan milyonlarca taşeron işçisini aldatmak için kullandığı bir kez daha gözler önüne serildi.

“Asıl iş-yardımcı iş” ayrımı

“Taşeron” çalışmanın yalnızca kamu alanında ve “asıl işi” yapanlar için kaldırılacağını dile getiren AKP sözcüleri, milyonlarca işçiyi de “taşeron” altında sömürüye mahkum etmeye ve bu ayrımı daha da pekiştirmeye çalışıyor.

“Asıl iş-yardımcı iş” ayrımıyla resmi olarak kamuda çalışan 650 bin işçinin yalnızca 200 bine yakınının kadroya geçirilmesi beklenirken, hem kamuda hem de özel sektörde çalışan taşeron işçiler bu ayrımla birlikte ağır koşullar altında sömürülmeye devam edecek. Böylece bu ayrımla birlikte işçi sınıfı içerisindeki bölünme ve sömürü perçinlenmiş olacak.

“Asıl iş”te taşeron çalıştırma zaten “yasal” değil

Bu uygulamanın bir yıldan fazla bir süredir “yasallaşmasına” rağmen önce fiilen engellendiği, sonrasında da mecliste kabul edilen kanunla birlikte 2016'ya ertelendiği ortaya çıkmıştı. Yani zaten “asıl işte taşeron çalıştırılması” yasalara aykırı. Bu yönde, karayolu başta olmak üzere sağlık ve çeşitli alanlarda açılan davalar sonucunda “asıl işi yapan işçilerin taşeronda çalışamayacağı” kararı alındı. Bu da özellikle karayolu işçilerinin yılları bulan mücadelesi sonucunda kazanıldı. Şimdi hukuken dahi “asıl işte taşeron çalıştırılması” yasadışıyken AKP'nin “asıl işte çalışanlar” için taşeronun kaldırılması vaadi işlenen suçun bir itirafı niteliğinde.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/42 * 13 Kasım 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Fabrikalarda, evde, sokakta, savaşlarda...

KAPİTALİZM KATLEDİYOR, YAŞAMAK İÇİN SOSYALİZM!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşıyor. 25 Kasım'ı egemenlerin işçi ve emekçilere, ezilenlere yönelik her geçen gün artan şiddeti ile karşılıyoruz. Ankara'nın göbeğinde patlayan bombalar sonucu 100'ü aşkın insanın katledilmesi, sömürü ve yoksulluk girdabında işçi ve emekçilerin yaşam koşullarının daha da ağırlaşması, Ortadoğu'da savaş ve saldırganlık politikalarının sonucu egemenlerin eliyle örgütlenen gerici çetelerin vahşi katliamları, Kürt halkının talep ve özlüklerinin yine savaş ve saldırganlık politikaları ile bastırılması vb...

Kadına yönelik şiddet de savaş ve barbarlık düzeni olan kapitalizmin derinleşen krizi ve gün geçtikçe saldırganlaşan tablosundan bağımsız değil. Sömürü çarkları içinde kadın işçiler daha fazla baskı ile karşı karşıya kalıyor. Devletin baskıları, gözaltı-tutuklama saldırıları ve katliamları ilerici-devrimci kadınları da vuruyor. Kürt halkına karşı girişilen kirli savaştan kadınlar nasibini alıyor, savaşların en kirli yöntemlerinden biri olan cinsel şiddet kadın gerillalara ve Kürt kadınlarına uygulanıyor. Ortadoğu'da gerici IŞİD çeteleri, ortaçağın gerici karanlığını aratmayacak şekilde gerçekleştirdiği vahşi katliamlarına kadınları köle pazarlarında satmayı, tecavüz ve cinayetleri de ekliyor. Bu çetelere kol kanat veren gerici AKP iktidarı ise, on yılı aşkındır izlediği politikalarla kadını bir yandan ucuz işgücü olarak görürken, öbür yandan kadına geleneksel rollerini işaret ederek eve kapatmayı öğütlüyor. Tüm bunları toplum ölçeğinde kadını ikinci cins gören, aşağılayan politikaları tamamlıyor. Aile-polis-yargı üçgeninde en ağır cinsel saldırı suçları "haksız tahrik indirimi, saygın tutum indirimi" vb ile cezasız kalabiliyor. Bu nedenle, AKP iktidarı döneminde kadına yönelik şiddetin daha da tırmanmasının şaşılacak bir yanı bulunmuyor.

Özetle, bu sistem an be an şiddet üretiyor. 25 Kasım'la birlikte adlarını tarihe yazdıran Mirabel Kardeşler'in vahşice katledilmesinin de, Ankara'nın göbeğinde patlayan bombaların da, IŞİD çetelerinin kadınlara yönelik uyguladığı vahşetin de, ezilen bir cins olan kadınların uğradığı şiddetin de sınıfsal bir mantığı var. Erkeğin kadına uyguladığı cinsel baskı ve şiddetin kaynağında ise sınıflı toplum gerçeği ve mülkiyet düzeni yatıyor.

Kadının kurtuluşu devrimde, sosyalizmde!

Emekçi kadınların her türlü baskı, eşitsizlik ve sömürü karşısında gerçek anlamda kurtuluşunun yolu kurulu düzene karşı mücadeleden geçiyor. Zira artık bugünün dünyasında sadece insanca bir yaşam için değil, "yaşamak" için bile sosyalizme ihtiyaç var. Sadece kapitalizmin teşhiri değil, kadın üzerindeki baskı ve eşitsizliğin, her türlü şiddetin ortadan kaldırılmasını için mücadelenin yolunu tutmalı, adımlarımızı devrim için hızlandırmalıyız.

Gerçek eşitlik ve özgürlük, kadınlar üzerindeki baskı, eşitsizlik ve şiddeti yaratan maddi zeminin ortadan kaldırılmasıyla birlikte, köklü kültürel dönüşümle, geçmişe ait binlerce yıla dayanan ataerkil kültür ve değerlerin yok edilmesiyle, kadınıyla erkeğiyle yeni bir insanın yaratılmasıyla olanaklıdır. Tam da bundan kaynaklı, kadına yönelik şiddetin erkeğin kadına yönelik şiddetine indirgenmesine, baskı ve şiddetin gerçek kaynağının karartılmasına, bir takım yasal düzenlemelerle/onarmalarla/yamalarla kadına yönelik şiddetin ortadan kalkacağı yanılsamalarına karşı çıkmalıyız.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü' yaklaşırken tüm emekçi kadınları, kapitalizmin krizinin derinleştiği, savaş ve saldırganlık çığırtkanlığının arttığı bir dönemde, şiddetin temel kaynağı olan, gözlerini kan bürümüş emperyalist canilere, onların eli kanlı maşalarına ve gözü kârdan başta bir şey görmeyen asalak kapitalistlere karşı mücadeleye çağırıyoruz.

EMEĞÇİ KADIN KOMİSYONLARI

